

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

126345 Sayı: 2002-01 PARTİZAN ÖZEL SAYI: 146 * 27 Eylül-10 Ekim 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0078

Demokratikleşme, reform balonu söndü

Burjuva arenada oyun içinde oyun

Umudu tohumca büyüteceğiz pikniğinde binlerce kişi buluştu

Kapatıldı susturulamaz

İlk çıktığı tarihten itibaren neredeyse her sayısı toplatılan İşçi-köylü gazetesi için çeşitli tarihlerde açılan davalar sonuçlanmaya başladı. Gazetenin 12-26 Ekim tarihli 13. sayısı için İstanbul 2 No'lu DGM'de açılan dava 15 gün kapatma ve 268.000.000 lira para cezası ile sonuçlandı. Kapatmaya gerekçe olarak gazetenin 2. sayfasında yer alan Barış Gönül'ün mektubu ve 11. sayfada yer alan Muharrem Horoz'la ilgili yazı gösterildi.

Balon söndü...

Murat Bozlak, Akın Birdal, Tayyip Erdoğan ve Necmettin Erbakan'a getirilen seçim yasağı "demokratikleşme" çılgınlıkları atanların yalanlarını ortaya çıkarmaktadır. Ayrıca yine çağa uyum söylemleri ile şişirilen AB balonunun sönmeye başlamasına gelen bu yasaklar egemenlerin yenilik olarak sundukları herşeyin kağıt üzerinde kaldığının da bir göstergesidir.

Oyun içinde oyun

Seçim tahminleri, milletvekili transferleri, istifalar, baraj tartışmaları, şişirilen seçim anketleri vb. arasında seçim tartışmaları devam ediyor. % 10'luk seçim barajının altında boğulma korkusu yaşayan egemenler bir yandan bu rakamı % 5'e indirmeye çalışırken bir yandan da anti-demokratik uygulamalara devam ediyorlar.

Demokratikleşme kağıt üzerinde kaldı

Yoğun bir çalışma temposu ile seçimlere hazırlanan egemen sınıflar bu süreci meşruluklarını tazelemenin bir adımı olarak görmekte ve ona göre hazırlanmaktadır. Bu arada kendilerine tehdit olarak kabul ettikleri kesimlere karşı da anti-demokratik yollara başvurarak demokratikleşmeden ne anladıklarını ortaya koymaktadırlar.

En kötüsü "kötünün" içinden "iyiyi" seçmektir

Tüm bu yaşananlar aslında bir tek şeyi ortaya koymaktadır. Türkiye'de egemen sınıfların çağa uyum, demokratikleşme adı altında sundukları tüm politikalar sadece imzalanan belgeler olarak kalmakta ve egemen sınıfların ayakları altında çiğnenmektedir.

Böyle bir tabloda yine kötünün iyisini seçmek, en kötü rolü üstlenmek ve yaşadığımız acıları onaylamak demektir. Kötünün içinden iyi seçmek zorunda değiliz. En kötüsü yanlış bile bile yapmaktır. Bir kez daha yanlışla düşmemek bizim ellerimizde.

78'liler sorguluyor...

2000 yılının ortalarından bu yana, toplumun gündeminde 12 Eylül Askeri Faşist darbesinin zulmünü, haksızlıkları, politikasını, yasaklarını (bugün de yaşamın her alanında en derinden hissedilen) uygulamalarını deşifre etmek ve gasp edilen hakların verilmesini sağlamak için bir girişim faaliyeti var. Kendilerini 78'liler olarak adlandıran bu insanlar neyin peşindeler?

78'liler neden örgütlenmeye ihtiyaç duyduklarını ve ne yapmak istediklerini kamuoyuna aktarabilmek için; Celalettin Can'ın arkadaşlarının da görüşlerini alarak derlediği **"78'liler sorguluyor"** adlı bir kitap yayınladılar.

78'lileri anlayabilmek için işe ilk elden bu kitap okunarak başlanabilir, okunmalıdır da. O süreci (1978-1983) yaşayanların belleklerini tazelemeleri, o süreci yaşamayan bugünkü genç neslin de o süreci öğrenmesi için bir veri olarak gündemine alması gerekmektedir.

Bugün toplumsal olarak yaşadığımız en önemli sendromlardan biri de bellek yitimi, bilinç çarpıklığı ve kuşaklar arasındaki kopukluktur. Egemenler kendi sömürü saltanatlarını sürdürmek için kimi zaman zorbalık (faşist baskı ve yasaklar) kimi zaman da "ikna", "razı etme" (ideolojik manipülasyon) ile bu ortamın yaratılması için bütün güçlerini seferber etmektedirler.

Vakıf şu dört temel amacı tartışmasız benimsemiş.

1- Yaşadıklarımızın kamuoyunun ve toplumun gündemine getirilmesi.

2- Bundan hareketle 12 Eylül rejiminin sorgulanmasını koşullarının yaratılması.

3- Bu koşullarla yakın tarihimiz arasındaki ilişki kurulup tarihin güncelleşmesi fikrinin geliştirilmesi.

4- Bu çaba içerisinde olan 78'lilerle başlayarak topluma doğru genişleyen bir perspektifle dayanışma ilişkilerinin geliştirilmesi.

78'liler bu çabalarında sadece o dönemde ödenen bedellerin dökümünü yapmakla kendilerini sınırlandırmıyorlar. **Tarih çarpıtcılarının da karşısına dikilecek** gerçeğin ters yüz edilerek topluma mal edilmesine de karşı durmak istiyorlar. O dönemin bütün samimiyetiyle mücadeleye atılan anti-faşist, anti-emperyalist mücadele ile insanca yaşam düşünü gerçekleştirmek isteyen bu genç insanların egemenler tarafından "anarşi ve teröre kaynaklık ettiler" diye bellemek çarpıklığı yaratılması sözde aydınların "kaba ve ilkeldiler" değerlendirmelerinin gerçekle il-

gisi olmadığını anlatmaya çalışarak süreci yaşayan insanlar olarak tarihe not düşmeye çaba gösteriyorlar.

"80 sonrası yeni kuşakların zihninde, 78 kuşağı mevcut tüm kötülüklerin temel sorumlusu olarak olumsuz bir şekilde yer etti. Geçmişten, tarihsel deneyiminden ve süreklilikten koparılan gençlik dayatılan belleksizleştirme, tüketici kişilik ve zevkçilik operasyonuna karşı doğal olarak direnç göstermedi.

İnkâr ve belleksizleştirme operasyonu, sistematik bir şekilde sürmektedir. Bu şekilde beyni sürekli yıkanmış, siyasetin dışına atılmış toplumun işçi emekçi kesimleri sürekli olarak tüketimi, markayı, cinselliği, bencilliği, bireyciliği ve piyasa kapitalizmini işleyen-dayatan 'gözbağcı' medyanın yönlendirmesine maruz kaldılar" diyerek toplumsal gerçekliğe parmak basmaya çalışmaktadırlar.

"12 Eylül rejimi ile hesaplaşılmalıdır" konusunu gündemleştirmek isteyen 78'liler kendi özgülleri içinde bugün de yaşadıkları insanlık dışı uygulamaya ve yasakların TCK'dan kaldırılması çabasındalar.

Toplumsal yozlaştırmayı hergün biraz daha ağırlaştırılan sisteme karşı en ufak demokratik muhalefet bile kayda değerdir. Onu yok sayma lüksümüzlü olamaz. Sorun; doğrulara sahip çıkarken yanlışları eleştirecek, durduracak ve sürecin içinde de doğruya çekecek beceri, bilgi, özveri ve kararlılığa sahip olmak. Aslolan budur. İşte 78'lilerin çabasına bu bilinçle sahip çıkılmaktadır.

12 Eylül askeri faşist saldırısı sadece o dönemin direngen güçlerini imha etmek, edemediklerini de ideolojik kırılma yaratma çabasıyla sınırlı olmayıp uzun emirli stratejik bir saldırıydı. Esas etkilerini de daha sonraki yıllarda gösterdi/göstermeye de devam ediyor.

11 Eylül günü 12 Eylül'ü anlatmaya çalışan karikatür sergisiyle açılış yapıldı. TAYAD'lı ailelerin baskın tavrı gösterip önce ÖO direnişi ve tecritten söz edip sonra da "ülkenin gerçek sahipleri biziz değerlerimizi kirleten hainlere müsaade etmeyeceğiz" türü açıklamada bulunması İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin'in "Bu tavırlarımızla devrimcileri yalnızlaştırıyoruz" diye tepki göstermek zorunda kalması gerilim yarattı. 12 Eylül günü basın toplantısı ve Mizah adlı bu etkinlik; 13 Eylül'de 12 Eylül ve Türkiye adlı bir sempozyum gerçekleştirildi.

12 Eylül ve **Hukuk**, 12 Eylül ve **Ekonomi**, 12 Eylül ve **Medya**, 12 Eylül ve **Kültür**, 12

Eylül ve **Eğitim** başlıklı konularında sunulan tebliğler ve yapılan tartışmalarda 12 Eylül'ün bütün kurum ve politikalarıyla devam ettiği görüldü.

12 Eylül ve Hukuk konusunda tebliğ sunan **Semih Gemalmaz** "12 Eylül rakamlar dökümü değil, hayatlar dökümüdür. Hayatlar ve rakamlar arasında fark silikleşti. Kötü olan budur. 12 Eylül'ün uzunca bir geçmişe dayalı planlı programlı olduğu bir gerçektir. Darbeciler belirsizlik içinde değildiler. Adım adım 12 Eylül rejimi yaratıldı. 12 Eylül artık fiili bir rejim olarak varlığını sürdürüyor.

Hasip Kaplan: "12 Eylül'e konsey hukuku diyebiliriz. İki nokta önemlidir. Depolitizasyon yönüyle sivil toplum örgütlenmelerinin kökünü kazıdılar. Hâlâ uygulamalar devam ediyor.

12 Eylül hukuku ve uygulamasıyla devlet kendi vatandaşlarının yarınsından çoğuna düşman bir politika izledi.

Fikret İlkiz: 80 sürecinde bir avukat olarak yaşadıklarını ve hukuksuzluğun boyutunu anlatırken sanki o günleri yaşar gibiydi. İşkenceden ölenlerin çokluğu, 3 yıla kadar olan cezaların temyiz edilemeyişi, hapisanelerden insanların tekrar tekrar işkenceli sorguya alınışları, yaşanan birini öldürdükleri saviyla insanların yargılanmalarını, barış davasından yargılananların vatan haini olarak ilan edilmeleri, "asmayalım da besleyelim mi" mantığının etkin olduğu, aynı nitelikteki suçlardan solcuların 141-142-146 ve 168. maddeden yargılanmalarına rağmen ÜGD'lilerin 313. maddeden (cürüm oluşturma) yargılanmalarından söz ederek 12 Eylül sendromunun devam ettiği ve geçmiş tarihimize yüzleşmemiz gerekliliğinin zorunluluğunu vurguladı.

12 Eylül ve ekonomi konusunda söz alan **Mustafa Sönmez** "Darbe sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendi. Bu sınıf çürük ve dünya sermayesi karşısında burjuva olabilmemiş değil. Ayakta kalmak için 12 Eylül rejimine ihtiyaç duyar. Biz bu tarihle yüzleşmek zorundayız" dedi.

Umur Talu (Gazeteci): "12 Eylül'de gazeteciliğe başladım. 12 Eylül ondan önce başladı. 12 Eylül sabahı gazeteler Evren'in konuşmasını selamlayarak başladı. İki şey yaşandı.

1- Korku; bu insanidir ve geçebilir.

2- Meşrulaştırma sürecine katılmalar. Kötü olan buydu. Yasalar değişse bile edilgenlik ruha işlemez. En yaşlı gazeteci Evren'in elini öptü. 12 Eylül ve

medya ile en iyi kitabı Kenan Evren yazdı.

12 Eylül'de ne yazdınız, şimdi ne yazıyorsunuz diye tek tek arşivden isimler çıkarmıyor. Basında yaşanan salt yasak değil, kötü olan rıza göstermektir. "12 Eylül kendiliğinden mi geldi?" diye sorular yönelterek 12 Eylül meşrulaştırıldı! Devlete yönelik ciddi kırılmalar var ama insanlar nereye yöneleceğini bilmiyor. Geçmişin katlınının kırılması iyi ama insanların salt bedenlerini koruması ve bencillikleri kötü. Medya ciddi bir siyasi, vicdani, hukuki bir mücadele alanıdır."

Ragıp Duran: "78'liler toplumsal belleği canlandırmaya çalışmak için iyi bir şey yapıyor. Bizim ülkemizde belgesel denince hayvan belgeseli aklı geliyor. Onların da saldırganlığı ön plana çıkarılıyor. 12 Eylül önemli bir kırılma ve dönüm noktası oldu. Türk medyası egemenlere çok bağımlıdır. Özal bu ülkeye 2,5 gazete yeter diyerek gazetelere yükledikleri misyonu açıkladı.

Çağaloğlu'ndayken iyiydik. Polisin, kentlin, halkın içindeydik. İktidariye taşındık. Bunda iki amaç vardı. Birincisi gazete sahipleri buradaki mülklerini satarak çok para kazandılar. İkincisi ise gazeteci olarak toplumdan yalıtıldık. Şimdi gazeteciler villa plazalarda, Layla içinde yaşıyor. Çoğu gazeteci otobüse, dolmuşa dahi binmiyor. Medya patronlarının egemenlere mali ve siyasi bağımlılıkları doruk noktasına varmıştır."

Alaattin Dinçer: "Eğitim sorununu çözemeyen başka sorunları çözemez. 12 Eylül eğitim boyutunda bir milattır. Birçok yıkım ve bozma ile karşı karşıyayız. Üzerlerinde en yoğun tartışılanlar her eğitim, okullar ve eğitimciler olmuştur. Onlara göre 12 Eylül'e gelmesinde eğitimciler başrol oynadı. Okullar kışla yapıldı. Yasaklar, gözaltılar, işkence, meslekten atma arka arkaya geldi. TÖB-DER o dönemde büyük örgüttü. 12 Eylül çabanaş başı gördü bunu. 270 bin çalışandan 220'si iye idi. Dini derslerin zorunlu kılınmasıyla kimi odaklara mesaj verildi. Eğitim gerici-ırkçı anlayışla ele alındı. Büyük boyutlarda kirlenmeyi zorlayan eğitimde eşitsizlik had safhaya ulaştı. Harç, özel üniversite katkı payı bu dönemin ürünüdür. YÖK 12 Eylül'e yardım yataklık yaptı. Bununla üniversiteler bilim yerleri olmaktan çıkartılıp ticari yerler durumuna geldi. Tabela üniversiteler açılarak, gençler Türk-İslam sentezine emanet edildi.

Engin Çimen: "Eğitimsiz toplumu yönetmek kolaydır. Toplumun çoğu ilkökul 4'ten terktir. Bu bilinçli yapılmıştır. Fırsat eşitsizliği vahim noktadadır. 2107 okul birincisi üniversiteye girememiş, 8 yıllık eğitim 70'li yıllarda da verildi ama gündemleşmedi. Şimdi irticanın arka bahçesini kapatmak için 8 yıla geçildi.

Kültür konusunda tebliğ sunan **Ercan Karakaş** ise; "12 Eylül'le Türk İslam Sentezi dayatıldı, kültür farklılıkları yok sayıldı, 30 bin insan yurt dışına gitmek zorunda kaldı" diyerek sözü parlamentoda çoğunlukta olursak sorunlar çözümlenir(!) demeye getirdi.

Tebliğlerin sunulmasından sonra salonda dinleyicilerden biri esas olarak devlet geleneğiyle hesaplaşmak gerektiğini vurgulayarak "geçmişte ezberlerimiz vardı. Bunların çoğu ülke dışındandı. Ülkemize özgü çözümler yaratmalıyız. Yeni bir devrimci iradeye ihtiyaç var" dedi.

Bir diğer dinleyici de "12 Eylül'den çıkıyoruz başlığı yerine 12 Eylül'den nasıl çıkmalıyız? adlı altında çözüm aramak gerekir. Buradaki anlatımlarla da somutlaşmıştır ki 12 Eylül rejimi yaşamın tüm alanlarını ahtapot gibi sarmıştır. Devlet kitleye oynadı. Onu edilgenleştirdi. Kurbanlarına bunca yoğun saldırmalarının ardında da bu politika vardı. Öne çıkan 3-5 kahramanla 12 Eylül'le hesaplaşılmaz. Ayrıca bugünün sorunlarına duyarlı olmadan, bugünün mücadele eden insanlarıyla güçleri birleştirmeden ve anti-emperyalist bilinç yaratmadan 12 Eylül'le ciddi hesaplaşma olmayacağı açıktır" diyerek görüş belirtti.

Kimi düşüncelerin dile getirilmesinden sonra sempozyumu yöneten **Nail Güreli;** "Buradan çıkan sonuç odur ki 12 Eylül'ü nasıl aşabiliriz? sorusuyla sivil örgütlenmeden ne anlıyoruz? sorusuna yanıt vererek bir mücadele hattı izleyemeyiz" dedi.

78'liler Vakfı'nın etkinlikler dizisinin finali 12 Eylül 2002'de **Rıfat İlgaz Açık Hava Tiyatrosu**'nda yaptıkları 78'lileri anma gecesiydi. Havanın yağmurlu olması ve devrimci çevrelerin şimdilik mesafeli yaklaşımı neticesinde katılmak istenilen düzeyde olmamakla birlikte gecede aktarılanlar inkar edilmek istenen tarihimiz ve somut yaşadıklarımızdı ki birçok genç insanımız bu bilgilerden ya habersiz ya çok az biliyor veya çarpıtılmış olarak biliyor.

78'liler Vakfı girişim sözcüsü **Celalettin Can**'ın açılış konuşmasından sonra programa geçildi. 80 öncesinin gençliği ve

kitleyi en çok sarıp sarmalayan

"Gün doğdu hep uyandı/ siperlere dayandı/ Bağımsızlık uğruna da/Al kanlara boyandı" marşıyla başlayan 12 Eylül Belgeseli insanlarda duygu seli yarattı. Yüzbinlerce insanın işkencelerden geçirildiği bu zaman diliminden kimi insanların konuşması o dönemin kısmi de olsa aktarımında tercüman oldular.

Belgeselde kimi teknik aksamlardan dolayı Kürt coğrafyasında yaşayanlara özel vurgu yapılmaması eksiklik olarak kabul gördü.

Gecenin en etkili bölümü 80 sürecinde idama götürülenlerin ailelerine ve yoldaşlarına bıraktıkları mektupların okunması oldu. Mektuplarda yazılanlar ve bir düğüne gider gibi mağrur, onurlu, sloganlarla idam sehпасına gidişler ve cellata aman vermeden iskemleyi tekmeleme iradesi karşısında insan soyunun direngenliği ve kavga insanı olmanın soyluluğu karşısında kabaran yüreklerimizde yaşadık. Şehitlerimiz; adı geçen her bir şehitle düşmana duyulan öfke daha da tırmandı yüreklerde. Bunca güzel, bunca soylu, yaratıcı insanı katleden faşizmle mücadele etmek ve onu bir daha çıkmamak koşuluyla tarihin derinliklerine gömmek insan olanın boynunun borcu olarak orta yerde durduğu gerçeği yankılandı bilinçlerde.

Gecede etkili konuşmalarından birini de **Suavi** yaptı: "Bu güzel insanlar ona bedel ödeyerek insanlığı kurtuluşa götürecektir değerler yarattılar. Kimse bu değerleri kirletemez. Kimse bu değerler üzerinde rant kazanma peşine düşemez. Buna asla izin vermeyeceğiz. Dün Kürtlerle ilgili sorunlarda en ufak çaba göstermeyenler, taleplerimizde telefonları yüzümüze kapatanlar Kürtçenin serbest bırakılmasıyla bugün harıl harıl odalarda kasetler, CD'ler oluşturmak çabasındadırlar. Bu ikiye bölünmüştür. Zamanı geldiğinde her şey günyüzüne çıkacaktır" dedi. **Mümtaz Sevinç**'in sunuculuğunu yaptığı güzel şiirlerin okunduğu gecede sanatçı **Melike Demirağ, Burhan Şeşen, Kazım Koyuncu, Moğollar'dan Cahit Berkay, Ferhat Tunç, Rutkay Aziz** yer aldı.

80 öncesi ve hemen sonrası kan-can bedeli yaratılan güzel değerleri bizlere yeniden taşıdığı için **78'liler Vakfı**'nın çabasının yürekten kutluyoruz.

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda para ya hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

AB balonu patladı; Seçimlerde Bozlak ve Birdal'a yasak

YSK'nın Erbakan, Erdoğan, Bozlak ve Birdal'a getirdiği seçim yasağı Türkiye'nin AB'ye uyum yasaları ile tam anlamı ile çelişmektedir.

Seçim süreçlerinde siyasi partilerin ve milletvekili adaylarının hukuki durumunu inceleyen YSK (Yüksek Seçim Kurulu) HADEP Genel Başkanı **Murat Bozlak**, SDP Genel Başkanı **Akın Birdal**, AKP Genel Başkanı **Tayyip Erdoğan** ve Bağımsız Milletvekili adayı **Necmettin Erbakan**'ın seçimlere giremeyeceği kararını aldı. YSK yaptığı açıklamada; "Bu kişilerin milletvekili seçilme yeterliliğine haiz olmadıklarını" belirtirken geçtiğimiz haftalarda basında da yer alan Oral Çelik vb. isimlerin adaylığını koymasında bir engel olmadığı yönlü kararını unutmış gibi görünüyor. Necmettin Erbakan ve Tayyip Erdoğan'a daha sonraki seçimler için açık bir kapı bırakan

tüm yasakların kaldırılabilceği gibi yeni yasakların çıkartılabileceği gerçeğini gözler önüne seren bu olaylar, kağıt üzerindeki yasaların bir önemini olmadığını da göstermektedir. Yapılan seçim anketlerinden birinci parti olarak çıkan AKP ve Kürt kitlesini büyük oranda kendi yelpazesi altında toplayan HADEP daha önceki süreçlerde de devletin denetim altına almaya çalıştığı partiler arasındaydı. Ancak bugün emperyalizmin çıkarları icabı özellikle HADEP'in engellenmesi ve farklı partilerin adeta cilalanarak devreye sokulması daha büyük bir önemdedir. Dün yine tehdit olarak görülen bu partilere karşı % 10'luk seçim barajını dayatanların bugün bu barajın

AKP'den duyulan rahatsızlığı da ortaya koyan "hepiniz oy kullanın ki AKP hak etmediği kadar milletvekili çıkarmasın" sözleri diğer partilerin de ortak rahatsızlığıdır. Bunlardan daha önce Ecevit'in "sistem tehlikeye

TMY 3713 sayılı yasanın 8. maddesi nedeni ile aldığı ceza, siyasi partiler yasa-sında milletvekili adaylığı için gösterilen maddeler arasında bulunmuyor. Aynı durum Tayyip Erdoğan için de geçerli. Ancak bu

nucudur. AKP'yi kendileri için gerekmediği durumlar dışında ayaklarının altında görmek istemeyen; HA-DEP'i de bir tehdit olarak algılayan egemenler kendileri için gerekli olduğu durumlarda demokrasi havari-

Egemenler kendileri için gerekli olduğu durumlarda demokrasi havarisi kesilirken diğer zamanlarda ise cunta koşullarını aratmayacak uygulamaların sahibi olabiliyorlar.

YSK, Muzat Bozlak ve Akın Birdal'a ise tüm "çağdaşlaşıyoruz" çığıklarını unutturcasına siyaset yasağı getirdi. Bölücülük yaptığı iddiası ile TMY 8. maddeden hükümlü Murat Bozlak ve hem 312 hem de 8. maddeden hükümlü Akın Birdal'a yönelik bu karar YSK'da oy birliği ile alındı. YSK kararları başka bir yargı organınca bozulmadığı için Erdoğan, Birdal, Erbakan ve Bozlak'ın seçimlere katılma ümidi şu an kalmamış durumda. Türkiye'de devletin parlamento perdesinin arkasındaki asıl yönetim biçiminin faşizm olduğu ve emperyalist efendilerinin istekleri sonucunda konulan

kendi ayaklarına dolanması sonucu verdiği barajı düşürme çabalarına hepimiz tanığız. Egemenler bugün baraj düşürüldüğünde ortaya çıkabilecek tehlikeli tabloyu yani istemedikleri partilerin meclise girmesini de çeşitli yollarla engelleme çabası içerisindedir. Daha önceki seçimlerde kendileri % 10 barajını aşarken bu uygulamaya laf etmeyen partiler bugün giderek meşruluklarını kaybettikleri için barajın altında kalma korkusu ile bu rakamın demokratik bir uygulamaya denk düşmediğini haykırıyorlar. YTP Genel Sekreteri İstemihan Talay'ın oy toplama kaygısı ile dile getirdiği ancak

Murat Bozlak-Akın Birdal

düşer" diyerek ifade ettiği de onun HADEP korkusunun bir ürünüdür.

AB YASALARI KAĞIT ÜZERİNDE

YSK'nın bu kararı ABD'nin planları içinde şekillenmeye çalışan Türkiye'nin AB'ye uyum politikaları ile tam anlamı ile çelişmektedir. AB'ye Uyum Yasaları çerçevesinde 312. maddede yapılan değişiklik bu kararlara yansımada bile. Hatta Murat Bozlak'ın

YSK'nın aldığı kararı etkilemiyor. Bu da aslında bizlere şişirilen AB balonunun, demokratikleşme, Avrupa'ya ayak uydurma masallarının nasıl hayal ürünü olduğunu gösteriyor. Bir yandan AB'ye Uyum Yasalarını çıkarmak için canla başla çalışan egemenleri bir yandan da işlerine gelmediği durumlarda nasıl bu yasaları çiğnediğini gözler önüne seren bu uygulamalar seçim sürecini istedikleri rotada götürme istemlerinin bir so-

si kesilirken diğer zamanlarda ise cunta koşullarını aratmayacak uygulamaların sahibi olabiliyorlar. Bu da Türkiye'de rejimin gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Beklenen 3 Kasım seçimlerinin ardından da değişen pek birşey olmayacaktır. Halkın iradesini kesinlikle yansıtmayacak seçimlerin sonucunda yine emperyalizmin öne çıkardığı farklı bir parti, emekçileri IMF politikaları ile sefaletle mahkum edecektir.

Seçimler yaklaşırken milletvekili adaylarının son durumu: Adayların dörtte biri sabıkalı

Özellikle DYP'nin büyük oy potansiyeli olarak gördüğü korucu başları, aşiret reisleri vb. milletvekili adaylarının aslında halkın temsilcisi olmadıklarını göstermektedir

Türkiye bir yandan 3 Kasım seçimleri ile ilgili barajı aşamama kaygısı ile yana döne ittifak arayan, bir yandan da seçim barajını düşürmeye çalışan egemen sınıfların çabalarına sahne olurken diğer yandan da partilerin milletvekili adayları olarak önerdiği isimlerin niteliği ile sarsılıyor. Özellikle MHP ve DYP'nin dayandığı kesim olan kemik faşistler, azıllı katiller, halk düşmanları, korucu başları, soyguncular yeni çıkan yasalarla hapisneden affa uğrayarak tahliye edilen vurguncular bu seçimlerde de en ön sırada aday olabilmenin yollarını arıyor. Halktan oy alamama korkusu ve barajı dahi aşamama tedirginliği, özellikle DYP'yi zaten dayandığı kesimler olarak bu tür şaibeli tiplere daha çok yöneliyor. Aşiret liderleri ile birlikte çalışan ve korucu başını satın aldıktan sonra aşiretin tümünün oylarını da garantileyen Çiller için bu bulunmaz bir fırsat. Özellikle DYP'nin büyük oy potansiyeli olarak gördüğü korucu başları, aşiret reisleri vb. bir yandan milletvekili adaylarının aslında halkın temsilcisi olmadıklarını gösterirken bir yandan da **devletin korucu ve aşiret ağaları ile ne denli iç içe girdiğinin de bir kanıtı durumundadır.**

Bu olayların benzeri örnekler daha önceki yıllarda da yaşanmıştı. Bu yıl belirlenen seçim tarihinin yaklaşması ile birlikte de aynı çirkin oyunlar devam ediyor. Örneğin Şırnak'tan MHP milletvekili adaylığı olmak isteyen ancak kabul edilmeyen korucu başı **Hazım Babal** ve **Kamil Atak** DYP'den milletvekili adaylığı olarak gösterildi. Şırnak'ta bulunan Goyan aşiretine bağlı Babatla-

rın lideri korucu başı Hazım Babat'ın suç dosyası oldukça kabarık. Onun gibi Cizre Tayan aşireti lideri Kamil Atak ise ilkokul mezunu olmadığı için MHP'ye dahi aday olamazken hiç sorun çıkmadan DYP adayı olabilmıştır. Bu gibi şaibeli tiplerin meclise girmesi durumunda ise ortaya çıkacak tek gerçek vardır.

nen ilk faili meçhul cinayetle adını duyurmuştur. Bu kişinin adı 28 Haziran 1991 tarihinde Uludere Hilal Belediye Başkanı Hamit Koca ve 6 yakınının katledilmesi olayında geçiyor. Yine Babat gibi suç hanesi oldukça kabarık olan Kamil Atak da 1986 yılında Van'da iki çobanın öldürülmesi olayına karış-

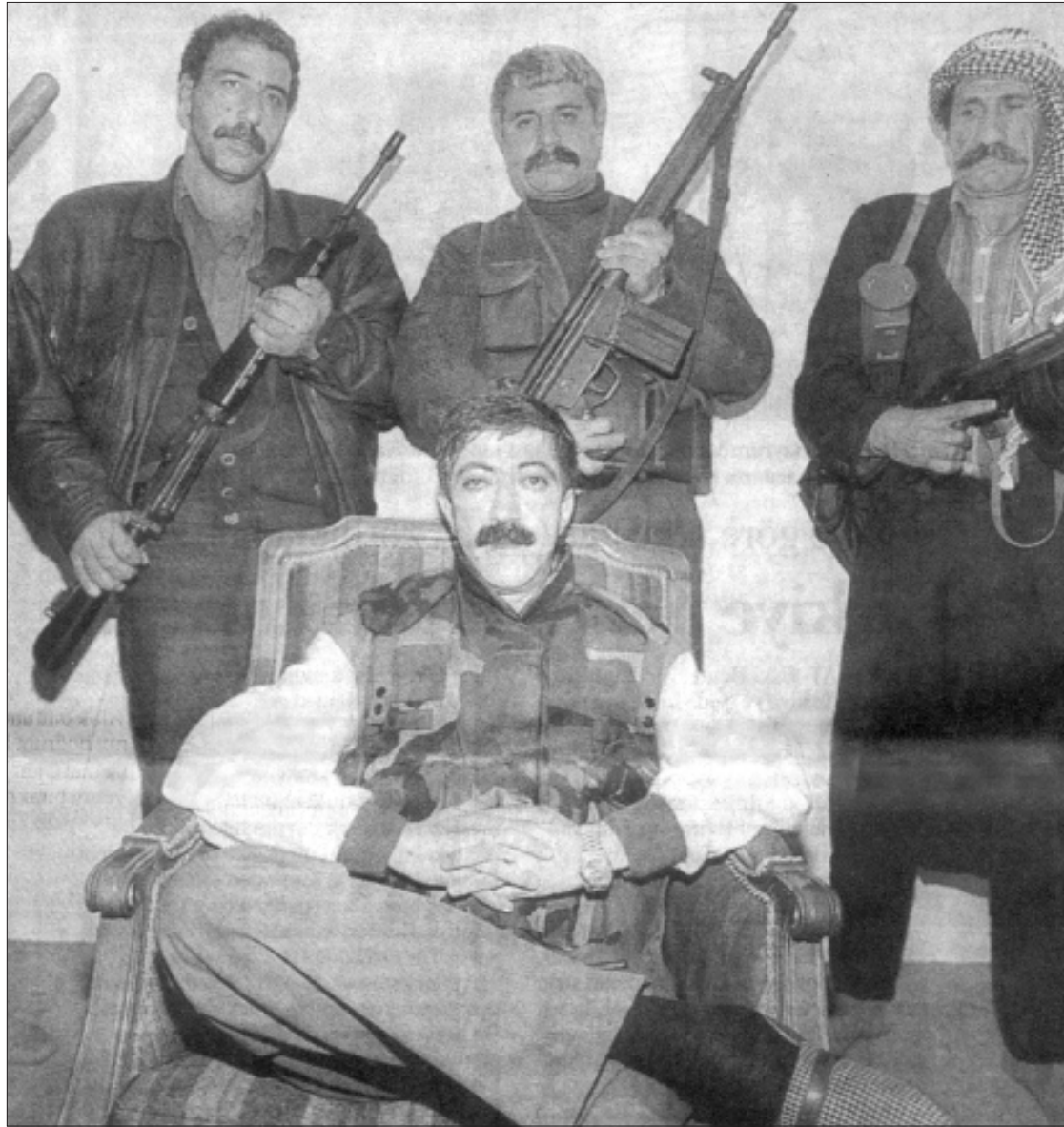
rinde ANAP'tan adaylığını koyan ve hileli bir seçimle seçilen Atak'ın bu oyununa halk itiraz edince başlatılan soruşturma sonucunda kendisinin ilkokul mezunu olmadığı ortaya çıkmış ve böylece görevi bırakılmıştır.

Bu isimlerin dışında da özellikle MHP'nin aday gösterdiği kişiler içinde benzer

ile birlikte anılıyor. 14 Mayıs 2002 tarihinde Cizre devlet hastanesinde görev yapan Çetin Zöhre, Ergün Erçiçek ve ebe Hatice Titiz'in Dr. Süleyman Coşkun'u sürgün etmesi için bin dolar rüşvet alırken yakalanan ve doktorlarla birlikte yargılanan Adil Gökçe yargılandıkları mahkemece bir süre sonra serbest bırakılmıştır.

Söz konusu isimler bu kadarla da sınırlı değil. Devletin tetikçisi **Oral Çelik** de Malatya'dan bağımsız milletvekili adaylığı olarak seçimlere girecek. Yine Abdi İpekçi cinayetinden hükümlü olan **Yavuz Ceylan** İstanbul 3. bölgeden ve Bahçelievler katliamının sorumlusu **İbrahim Çiftçi** ise Ankara'dan seçimlere giriyor. Siirt'ten bağımsız adaylık için başvuran Jet-Pa'nın sahibi **Fadil Akgündüz**'ün durumu da aynı.

Bir oranlama yapıldığında Yüksek Seçim Kuruluna 207 tanesi bağımsız 8 bin 661 kişinin başvuruda bulunduğu ve bunlardan **dörtte birinin sabıkalı olduğu** ortaya çıkıyor. Bu adaylardan sadece 60 tanesinin sabıkası adaylığına engel oluşturacak durumda. Örneğin Oral Çelik'in seçimlere katılmasının önünde herhangi bir engel yok. Bunun nedeni ise Oral Çelik hakkındaki sabıkanın bir Fransız mahkemesi tarafından verilmiş olması. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi bu yaşananların gösterdiği iki temel gerçek vardır. Birincisi mecliste bulunanların gerçekte kimleri temsil ettiği; ikincisi de tüm burjuva partilerin boğazlarına kadar aşiret ağaları, korucu başları, katiller ve mafya babaları ile dolu olduğudur.

Seçildikleri takdirde 4 Kasım günü meclis Sedat Bucak gibilerle dolacak

O da meclistekilerin iddia ettikleri gibi halkı, emekçileri değil soyguncuları, hırslıları, korucuları temsil ettiği gerçeği olacaktır.

Hırsızlık suçunda sabıkası olan Hazım Babat 1990 yılından sonra Türkiye'de işle-

mış. Bu olaydan dolayı idamla yargılanan Atak hiç hakim karşısına çıkarılmamış. Ancak arandığı dönemlerde Refah Partisi ve MHP'den Cizre belediye başkanlığı görevini yürüttüğü biliniyor. 18 Nisan 1998 seçimle-

suçlardan arananlar, hapisnede yatanlar bulunuyor. MHP Şırnak milletvekili adaylığı olan **Hakim Zeybek**, **Abdurrahman Çiftçi**, **Adil Gökçe** de korucu başı listesinde. Adil Gökçe'nin adı Şırnak'ta rüşvet olayları

Sınıfsal yaklaşım

SEÇİMLER, FAŞİZMİ MEŞRULAŞTIRMA YAPTIRIMIDIR !
SEÇİMLERİ BOYKOT, FAŞİZME KARŞI İSYAN MANİFESTOSUDUR !

Oy vermek; Oyuna gelmek, Onay vermektir !

Değil siyasi, idari nitelikte bir seçim dahi olmadığı, “seçmek” fiiline biçimsel düzeyde bile aykırı düşen bir **erken parlamenter seçtirme** atmosferinde; komprador patron-ağa devletin faşist karakteri daha bariz örnekler ve verilerle kendini göstermektedir. **Kemalist** klik tarafından yukarıdan aşağıya örülen, ideolojisi ve kurumlarıyla yapılandırılan faşist diktatörlük; “seçim” olgusunu, “cumhuriyet” ve “demokrasi” maskesinin bir gereği olarak oluşturulan meclisin fonksiyoner kılınması amacıyla **80** yıldır kullanılmaktadır. Tek parti döneminde (1923-1945) şimdiki “**merkez yoklaması**” yöntemiyle yapılan “**seçimler**”, çok partili düzene geçildiğinden günümüze kadar ise şimdiki benzer bir sistem çerçevesinde düzenlenmekte, **seçmen** sıfatıyla sandık başına yönlendirilen halka **celladın seçme** işlemini yaptırılmaktadır.

Olağan ya da olağüstü (erken) olsun, parlamento için yapılan seçimlerin tümü; sınıf mücadelesine müdahale bağlamında, hakim sınıf klikleri arasındaki “**iktidar**” çatışmasının barışçıl ve yasal yollarla gerçekleşen görünümünden başka bir şey değildir. Bu yöntemle hem rejimin meşruiyeti perçinlenmekte, hem de halktan bu çatışmaya **taraf/alet** olması sağlanmaktadır. İstisnasız bir biçimde tüm partilerin herkesi oy kullanmaya çağırmasının özünde, bu tezgahın ilk amacına hizmet yatmaktadır.

Seç(tir)imler; esas araçları konumundaki siyasi partilerle ilgili yasadandan, kendi yasa ve kurallarına kadar bütün ilgili düzenlemeleriyle tam anlamıyla formalite niteliği taşıyan bir sistem dahilinde kotarılmaktadır. Demokrasinin önemli bir göstergesi olarak lanse edilen seçimlerin tümüyle anti-demokratik bir içerikte tezgahlanması; istikrar adına **2.5** parti, istenmeyenlerin önünün kesilmesi vb. nedenlerin yanı sıra faşizmin doğasına aykırı bir yöntemi biçimsel düzeyde dahi becerememe “**yeteneğiyle**” açıklanabilir.

Parlamentoyu, bir parçası olarak hükümeti ve cumhurbaşkanlığını oluşturan **memurların** görevi, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları diktatörlüğünün idari işlerini yürütmektir. Onlar, kendilerine dikte edilen, önlerine konan programlar doğrultusunda “**yasama**” ve “**yürütme**” fonksiyonlarını icra etmekte, bunu yaparken klikler arası çatışmanın verdiği görüntüyle de ortak sınıfsal çıkarlarının gereği bir “**meşru sistem**” (bağımsız, egemen devlet) havası yaratılmaktadır. **MGK**’nın işlevi de işin içine militarist güçlerin üst düzey rütbelilerinin katılımıyla oluşturulan daha **kestir-meci**, daha **dolaysız** bir müdahale organı olmakla ibarettir. **MGK**, bir takım çevrelerin, reformist, oportünist akımların sakat tespitlerinin aksine, **ayrı** bir otorite ve **esas** gücü oluşturmamakta, hakim sınıfların mevcut devlet örgütlenmesinde, tıpkı hükümet ve parlamento gibi kurumsal bir işlev üstlenmektedir.

TSK, faşist diktatörlüğün tesisinden itibaren, **kurucu** sıfatıyla ve oluşturulan baskı/otorite sisteminin ana bileşeni olmakla, hakim sınıfların silahlı örgütlü gücü olarak emperyalist savaş makinesinin ülkemiz topraklarındaki uzantısıdır. Bir bölük taburdan, bir tabur da alaydan ne kadar bağımsızsa, **TSK** da emperyalizmin ordularından o kadar bağımsızdır. **1960, 71, 80, 97**’deki açık ve örtülü tüm müdahaleler, hakim sınıf kliklerinin “**seçim**” gibi yasal bir yöntem yerine ivedilik arz eden durumlardaki hareket tarzının (darbe) seçilmesi sonucunda gerçekleştirilmiştir.

Seçimler, hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar dalaşının bir tezahürü şeklinde cereyan eden, ancak **esasın-da** sınıf mücadelesinin seyrinin sonucu olarak gündeme getirilen bir “**oyun**”dur. Yönetememe krizinin, rejimin tehlikeye düşme halinin açık bir göstergesidir. **4-5** yıl gibi yasal aralıklar ise, olağan yıpranma, teşhir ve tecrit olma süreleri olarak algılanmıştır. Ancak bu durum ülkemizdeki gibi çoğu kez daha kısa süreli karışmalara ihtiyaç doğurmuştur. Erken seçimler, tıpkı askeri darbeler gibi, emperyalistlerin faşist parlamenter sistemlere müdahalesi olarak algılanmalıdır.

3 Kasım 2002’de erken seçime gidilmesi, en açık biçimde, işbaşındaki hükümetin iktidarsız hale gelmesi olarak değerlendirilmelidir. Emperyalist programların faşist diktatörlük eliyle yürürlüğe konması şeklinde özetlenebilecek hükümet icraatları, kitleler nezdinde ne kadar erken teşhir olursa **iktidarsızlaşmanın** süresi de o kadar demektir. Mevcut faşist partiler/koalisyonlar da bunu uzun ömürlü kıldıkları veya kılacakları yönünde inandırıcı olabildikleri oranda başarılı veya cazibeli kabul edilmektedir. Bu **yenilenme** ihtiyacına etki eden önemli faktörlerden bir diğeri de emperyalist efendilerin dünya ve bölgeler çapında bir takım plan ve operasyonlarıdır.

Nitekim bu bağlamda **TC**’yi erken seçime götüren etmenleri; emperyalist sömürü programlarının uygulanması ve devletin buna uygun tahkimatının tamamlanması, **Ortadoğu**’ya yapılacak müdahaleler (**Irak** vd.), **AB** masalının “**inandırıcılığı**”nı yitirmeyecek ilişkiler ağının bir takvim dahilinde sürdürülmesi olarak sıralamak gerekiyor.

Bütün bunlar, seçim tezgahıyla halktan vize almış, bu manasiyle arkasında kitle desteği olan “**güçlü**” bir hükümeti gerekli kılmaktadır. Seçim faaliyeti de işte bu üç temel mesele çerçevesinde **has usaklık** yapmaya talip olma yarışından başka bir şey değildir. Tüm düzen partilerinin (belirli ölçülerde reformistler de dahil-örneğin **HADEP**) **IMF-AB-ABD**’ye bağlılık ekseninde (**IMF** programlarına itaat, **AB** masalında ısrar, **Irak** saldırısında rol) kraldan çok kralcı bir söylemle ayrışması bu nedenden ötürüdür.

Programdan öte, söylem düzeyinde ayrılan **Kemalizmin** değişik tonlarındaki bu faşist partiler, esasen kitleler karşısında büyük ölçüde teş-

hir olmuş durumdadırlar. Kendileriyle beraber, kullandıkları kurumsal araçların (**parlamento, mahkemeler, belediyeler** vd.) büyük bir bölümünün durumu da aynı merkezdedir. En az yıprandığı iddia edilen, anketlerde bu şekilde gösterilen **TSK**’nın da bütün özenli çabalara karşın, halk karşısındaki prestiji, eskiye göre oldukça zedelenmiş durumdadır.

“**Yeni**”lik palavraları tutmamaktadır. İnandırıcı olamamakta, güven tesis edememektedirler. **TC** tarihinde emperyalizme bağımlılığın bu kadar açıktan cereyan ettiği, iktisadi iflase sürüklenildiği, temel hak ve özgürlüklerin bu denli pervasızca gasp edildiği (cunta koşulları hariç), halkın bu kadar acımasızca sömürüldüğü ve sefaletle uğratıldığı, yolsuzlukların boylesine yoğunlaşarak ayyuka çıktığı bir dönem yaşanmamıştır. Özellikle son **10** yıllık panorama bu bakımdan hayli ağır bir tablo sunmaktadır. Bu süreçte mevcut ana kliklerin hepsi şu veya bu şekilde iktidardadırlar. Tümün hem iktidar hem de muhalefette iken halk düşmanlıkları tescillenen bir pratik sergilemişlerdir.

Bütün bunların farkında olarak emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşakları patron-ağalar, başkaca alternatifleri de olmadığından eski yıldızları kırarak “**yeni**”ler yaratmaya çalışmakta, **AB** masalını dillerine dolamakta, emperyalist savaş politikaları, saldırı ve işgallerinden yararlanmaya kalkışmakta, yetmediği noktada da “**felaket**” senaryoları tehditleme halkımızı boyun eğmeye zorlamaktadırlar. Tek parti iktidarı arzulamakta, ya da **DSP-MHP-ANAP** olayında denedikleri gibi **AKP-CHP** ve hatta **DYP** gibi kombinasyonlar ile “**güçlü**” veya ana renklerden bileşimle geniş tabanlı koalisyon hesapları yapmaktadırlar. Şimdiden, yaptıkları/yaptırdıkları anketlerle bunun ayakları örülmekte, geleceğe yatırım olarak ırkçı-şoven tandanslı yeni örgütlenmelerin (**Genç Parti**) hazırlıkları da yapılmaktadır.

Ayrıca, emperyalist paylaşım-işgal masalarında “**Kürt Kartı**” olarak kullanılmaktan gayri bir hedefi kalmayan **HADEP** gibi reformist partileri de yedelemeyi ihmal etmemektedirler. Faşizmin oyunlarına figüran olmaktan aktörlüğe terfi etme hesaplarındakilerin yanlarına kattıkları **EMEP, SDP** gibi (**ÖDP, SHP, TDP, SİP/TKP** de farklı değil) parlamentarizmin batağındakiler de kaçınılmaz kaderlerini yaşıyorlar. Bunların ittifak adına yaptıkları burjuva pazarlıkları ve ayak oyunları ile parlamentoya çabuk uyum sağlayacakları ortaya çıkmıştır. **SHP** ve **TDP** gibi faşist parti artıkları bir yana, diğer “**sosyalist**”, “**komünist**” etiketliler ise “**sosyalist geçişler derneği**” olarak yaşamayı tercih etmektedirler. Bunların, ne devrim ne iktidar ne de sosyalizm gibi bir dertleri vardır. Faşizmin **ahırından** medet umanların halka verecekleri umutları dahi yoktur.

57 ile **58**. hükümetler arasında, programlarındaki ayrıntular düzeyinde dahi hiçbir değişikliğin olmayacağı gerçeği; hakim sınıf akıl hocalarının, burjuva basındaki kaleşörlerin hemfikir oldukları bir konu durumundadır. Değişmeyecek ancak artacak olanın ne olduğu konusunda kısa bir açıklım yapacak olursak; daha az ücret, daha çok zam, daha çok vergi, daha çok işsizlik, daha çok baskı, daha çok işkence, gözaltı ve tutuklama, daha az sosyal hizmet, daha büyük yoksulluk ve yolsuzluk vb. Çoğu sefer olduğu gibi bu seçimler öncesinde de; baraj tartışmaları, önseçim komedisi, merkez yoklamaları, aday seçimi/pazarı,

ittifak pazarlıkları, transferler, küskünler hareketi, erteletme girişimleri, adayların mesleki kompozisyonu, adli sicil durumları, **YSK**’nın engellemeleri vb. bir dizi olayı ve gündemiyle komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilciliğine soyunanların rezaleti ve sefaleti sergilenmektedir.

Kitleler; son dönem parlamentosunda olmadığı için kısmen semiren, **K. Derviş**’li, **B. Meral**’li, **Y. Nuri**’li palyaçolarıyla boy gösteren **CHP** ile **MNP-MSP-RP-FP** çizgisinin **28 Şubat** mağduriyetinden iradesi çökertilerek çıkan ve **ABD** icazetiyle yeniden kalıba dökülerek parlatılan **AKP**’sine belli oranda yönelenler ve diğer hakim sınıf partilerinin “**kemik oy**” diye nitelendirilen menfaat ilişkileri, aşiret, tarikat bağlantıları vb. içinde bloke edilen kesimler dışında, büyük oranda düzen partilerine tepkili durumdadırlar. Oy vermeyeceğini beyan edenler ile kararsızların bütün anketlerde yüzde **50**’lilere varan bir oran tutturmaları bu durumu açıklamaktadır. Kaldı ki **AKP, CHP** ve hatta **GP** gibilerine gidecek “**tepki**” oyları denilirken ifade edilen, aslında düzene/devlete tepki oylarıdır. Yine de oyuna alet olunmakta ve faşist partiler iktidar olacak kadar yükünü tutabilmektedirler. Bunun bir diğer nedeni de **Marksist-Leninist-Maoistlerin** alternatif bir güç oluşturamamasıdır. Bu yüzden **boykot** taktiğinin elde edebileceği oran, seçim aşamasına gelindiğinde etkili bir seviyeye ulaşamamaktadır.

Bu koşullar altında kitlelerin gerisine düşerek, seçim aldatmacasına karşı boykot tavrı geliştirmemek **gericilik**dir. Oy pusulasında herhangi bir partinin altına vurulacak her mühür, faşizmin parlamento maskesine yapılacak makyajı tazelemektir. Seçim sahtekarlığına, kandırmacısına ortak olmak, halkın iradesini tescil ettirmek adı altında demokrasicilik oynanmasına hizmet etmektir. Reformistlerin meclise halkın taleplerini savunan adayları sokma (**HADEP** gibileri iktidara Kürt rengi katmayı hesaplıyor), bazı oportünist çevrelerin ise aslında bu partilere öykünürcesine “**bağımsız aday**” taktiğiyle seçimlere girmesi, bu tezgahın utangaçça kabulünden başka bir şey değildir. Faşizm, seçime iştirak yoluyla kendi **meşruiyetini** oylamaktadır. Buna bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır. Efendilerinin **11 Eylül** sonrasında harladıkları ateşin bütün dünyayı sarmaladığı bir süreçte, daha fazla kana ihtiyacı duyulan bir dönemde, halka karşı işleyecekleri suçlara halkı ortak etmek istiyorlar. Buna **vize** verilmesini talep ediyorlar.

Hiçbir taktiği mutlaklaştırmıyoruz, hiçbir mücadele biçimini de reddetmiyoruz. Ancak parlamentonun kitleler tarafından kendiliğinden boykota tabi tutulma eğiliminin yüksek olduğu koşullarda, alternatif olma yolunda bile umut oluşturamamızın da etkisiyle kitleleri düzen içine çekme ve oyuna dahil etme anlamına gelecek boykot harici bir tutum/taktik burjuva parlamentosunun meşruluğuna hizmet olacaktır. Proletarya partisinin sınıf mücadelesine atıldığı 1972’den bu yana seçimlerin sürekli aynı taktikle karşılanması, otomatik/dogmatik bir refleks olarak değil, somut koşulların bir sonucu olarak kavranmalıdır. Komünistlerin her somut durumda belirleyeceği taktikler açısından işleyen tek bir yasa vardır, o da saptanacak politik tutumun sınıf mücadelesine hizmet edip etmemesi, yani devrimi ilerletecek koşulları yaratıp yaratmamasıdır. Bir başka deyiş-

le, sorun; kitlelerin devrim mücadelesine kazanılması ve halk savaşına yönelmesi için hangi politik taktiğin elverişli şartlar doğuracağıdır.

Devrimin büyük çaplı bir ideolojik kampanya ile alternatif olmaktan çıkarılmaya çalışıldığı koşullarda; can çekişme krizleri artan emperyalizmin, bütün kurumlarıyla çürüyen faşizmin içinde bulunduğu durumda; düşmanın nafile çabalarını erkenden boşa çıkarmanın şartları her zamankinden fazla bulunmaktadır. Kitleleri, kendi kaderlerini bu kadar bilinçsizce egemenlere peşkeş çektiirmek doğultusunda aktif bir tutum takınmaya, oy vermeye çağırmalıyız.

Boykot, faşizme karşı isyan manifestosu olarak kavranmalıdır. **Boykot**, pasif değil aktif bir eylem biçimi olarak bilince çıkarılmalıdır. **Boykot**, faşizmin açıktan reddi, halkın açıkça meydan okuması olarak görülmelidir. **Boykot**, ne köle ne de kurban olunacağına haykırmak adına gerçekleştirilmelidir. **Boykot**, faşizmin oyununu boşa çıkarma eylemidir. **Boykot**, acizliğe, çaresizliğe, umutsuzluğa karşı bir yanıt olmalıdır. **Boykot**, sömürüye, zulme ve işkenceye devam vizesi vermemenin adıdır. **Boykot**, seçim arenasında halk düşmanlarıyla hesaplaşmak demektir. **Boykot**, bu düzenin yıkılacağı, demokratik halk iktidarı kurulacağına inancın yüksek perdeden ilanınıdır.

Seçim dönemleri, bütün sınıflar için siyasi duyarlılığın arttığı evrelerdir. Hakim sınıflar kendilerini pazarlarken öncelikli vurguyu hep düzenlerini sahiplenmeye yapmak ve ortak biçimde rejimlerinin propagandalarını yürütmektedirler. Ne var ki, faşist parti sözcülerinin birbirleri aleyhine sarf ettikleri sözleri, suçlamaları birlikte okunduğunda, bu düzenin **ortak resmi** ortaya çıkmaktadır. Birbirlerini vurguncu, rüşvetçi, yolsuzlukçu, işbirlikçi, soyguncu, anti-demokratik, sömürücü, baskıcı, yalancı, sahtekar, hain, katil, taktiyyeci vb. sıfatlarla nitelerken **ortak kimliklerini** sergilemiş oluyorlar. Bu zemin, faşizmin etkili bir biçimde teşhir edilmesi ve devrim alternatifinin gösterilmesi için önemli avantajlar sunmaktadır. En etkili ajitasyon, propaganda ve teşhir araçları kullanarak faaliyet yürütmeliyiz. Seçim kampanyalarıyla oluşan ilgi ortamından, kitlelerin bir araya geliş koşullarından iyi yararlanmalıyız.

Oy kullanmanın, kişinin kendi üzerindeki her türlü tasarruf hakkını, bundan önceki pratikleriyle tescilli halk düşmanlarına vermesi anlamına geleceği iyi anlatılmalıdır. Seçim tezgahında öğütülmeye karşı çıkma onurunu taşımamızın önemine vurgu yapılmalıdır. Faşist devletle hesaplaşmanın ilk adımının, onun ihtiyacı olan desteğin verilmemesi ile atılacağına altı özellikle çizilmelidir. **Seçimleri boykot kampanyamız**, faşist rejimin bütün nitelikleri ile en geniş ve açık bir biçimde teşhiri ile birlikte, kuracağımız demokratik halk iktidarı ve sosyalizmin etkili ve somut bir biçimde anlatımını da içermelidir. Devrimin sonuçları ve uygulamaları, her alanda izlenecek somut politika ve taktiklerimiz kitlelere açıklanmak zorundadır. Politik faaliyette inandırıcı ve ikna edici olmanın en önemli özelliklerinden birisinin, çözümü/alternatifi de net bir biçimde ifade etmek olduğu unutulmamalıdır.

Yine KESK eylemleri, yine polis terörü

Gerek sendikal faaliyetleri gerek ekonomik talepleri için 12 yıldan bu yana da yine devlet sillesine maruz kaldılar. KESK ve hükümet ara-

mücadele eden kamu emekçileri, yeni başlayan eğitim-öğretim yılının ilk haftasında 15 Ağustos'tan bu yana süren toplu görüşme pazarlıkları sonuç vermeyince

KESK'li emekçiler bir dizi eylemlere başlamıştı. Yeni eğitim dönemi vesilesiyle yapılan bir törende gazetecilerin sorularını yanıtlayan Milli Eğitim Bakanı Necdet Tekin'in sözleri kamu emekçileri tarafından tepkiyle karşılandı. Gazetecilerin "memur ücretlerinin düşük olmasından dolayı bugün bordrolarını yakacak. Nasıl değerlendiriyorsunuz?" sorusuna "bütçemiz bellidir, bizim fazla yapacağımız bir şey yok. Memurlar isterlerse kendilerini yakın, isterse bordrolarını" diye cevap veren bakanın ayıbını örtmekse İstanbul Valisi Erol Çakır'a düştü. Çakır "sayın bakanım demeciniz yanlış anlaşılabilir" deyince Tekin ka-

mu emekçilerinin taleplerine ne derece duyarsızlığının açığa çıkmasını kapatırcasına söyleminin mecazi olduğunu eklemeyi de unutmadı. Bülent Ecevit tarafından yayınlanan ve "sendikal faaliyetlerin engellenmesini" içeren yasakçı genelgenin geri çekilmesi isteyen ve sadaka gibi ücret zammını protesto eden kamu emekçileri çeşitli illerde bordro yakma eylemleri yaptı. Çocukları için kreş açılması ve doğum izninin 18 haftaya çıkarılması gerektiğinin dile getirildiği basın açıklamalarını yapan kamu emekçileri, bazı illerde gözaltı ve polis saldırılarına maruz kaldı.

Okulların ilk açıldığı hafta çeşitli eylemlerin yapıldığı İstanbul, Ankara,

Bursa, Hakkari, Urfa, Batman, Van, Diyarbakır, Adana, Erzincan'da bordro yakma ve basın açıklamaları yapan kamu emekçilerine müdahale olmazken bazı illerde ise saldırı ve gözaltılar yaşandı.

Mersin'de KESK Şubeler Platformunun yaptığı eyleme saldıran polisler aralarında 4 sendika yöneticisinin de bulunduğu 12 kişiyi gözaltına aldı. Saldırıyı protesto eden kamu emekçileri yine polis ablukasına alınırken BES Şube Başkanı da gözaltına almak istedi.

19 Eylül'de Artvin'de yapılan basın açıklamasında 9 Eğitim-Sen üyesi, Bitlis'te bordrolarını yakmak isteyen 7 KESK üyesi gözaltına alındı.

Bilinç

Geçtiğimiz haftaların en çok konuşulan konuları arasında Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral'in Derviş'li CHP'ye üye olması ve bunun ardından yaptığı açıklamalar yer aldı. Bir yandan emekçilerin temsilcisi olduğunu iddia eden bir konfederasyonun genel başkanı olan Bayram Meral'in diğer yandan tüm dünya işçilerinin katili olan, işçi sınıfının tepkisini alan IMF'nin en önemli şahsiyetlerinden biri ile aynı partiye üye olması ve aldığı görevi layıkı ile yerine getireceğine söz vermesi oldukça çelişkili bir durumdur. İşçi ve emekçiler ile onların baş düşmanı IMF'nin adlarının yan yana telaffuz edilmesi dahi çok zorken böylesi iki taraflı oynayabilmek Bayram Meral gibi satılmış sendika ağalarına has bir özellik olsa gerek. Yer aldığı her işçi mitinginde ağızından köpükler saçarak, IMF karşıtı sloganları haykırarak binlerce kitleyi arkasına alan ve bu büyük kitlenin sırtından palazlanan Bayram Meral'in bugünkü son pratiği onun halk ve emek düşmanı satılmış yüzünü açıkça ortaya koymaktadır. IMF'nin

tahsildarı Kemal Derviş ile tokalaşarak en has özelleştirme savunucusu CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın ellerinden IMF rozetini yakasına takıveren Bayram Meral artık emek düşmanı politikaların Türkiye işçi sınıfına kabul ettirilmesinde en önemli rolü oynayan insanlardan biridir. **Önceden sendikacı kimliğinin ve patronlarla yaptığı toplantıların kapıları arkasına gizlenen halk düşmanı yüzü bu pratiği ile tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmiştir.**

Türk-İş'in ve Bayram Meral'in bundan önceki yaptıklarına baktığımızda da aslında farklı bir amaçla hizmet etmediklerini rahatlıkla görebiliriz. Ancak bugün bu gelişmelerden sonra ortaya iyice çıkan tek gerçeklik çok açık bir şekilde Bayram Meral'in artık IMF politikalarının birinci derecede uygulayıcısı ve temsilcisi olduğudur.

Sendikalar genel anlamda bakıldığında işçileri ve üyelerini korumak için oluşturulan örgütlerdir. Ama Türkiye'de yaşanan gerçekliklere baktığımızda sendikaların bu işlevini adeta yitirdiğini ve

Bayram Meral'in CHP üyeliği ve sonuçları

emekçilerin ekonomik sorunlarının peşinde koşan ve onları da bu mücadeleye yani sadece ekonomik mücadeleye sevk eden örgütler haline geldiğini görüyoruz. Bayram Meral ve onun gibi satılmış sendikacıların bugüne kadar yaptıkları da dönem dönem direniyormuş süsü vererek; dönem dönem de çok açıktan işçileri satmak olmuştur. Devletin dayatmaları sonucu işçilerde oluşan tepkiler üzerine yapılan işçi mitinglerinde sürekli IMF'ye atıp tutan Bayram Meral'in buradaki amacı da **bol vaatli sahte konuşmalarla insanları galeyana getirmek ardından da varolan tepkiyi törpülemekti.** Bu politikalarla ayrıca verilmek istenen bir diğer mesaj da "biz direndik ama olmadı. Bu şartlar altında hükümetin verebileceği en iyi ücret bu. Buna razı olun" söylemidir. Krizin ilk olarak ortaya çıktığı dönemlerde patronlarla birlikte yaptığı bir toplantının ardından emekçilerinin zam talepleri karşısında "krizden etkilenen patronları da

düşünmek lazım" diyerek hangi sınıfın çıkarlarını savunduğunu ortaya koyan Bayram Meral son pratikleri ile bu emek düşmanı duruşunu iyice netleştirmiştir. Sendikacıların görevi devletin, işçi düşmanı egemen sınıf örgütlerinin karşısında emekçilerin haklarını savunmak olması gerekir; Bayram Meral bunun tam tersi bir pratiğe girerek bu politikaların bizzat uygulayıcısı olmayı tercih etmiştir.

Zaten hiçbir dönem söyledikleri ile yaptıkları birbirini tutmayan Bayram Meral'in CHP'ye neden üye yaptırıldığı, seçimin yaklaştığı böyle bir süreçte neden CHP'nin diğer partilere göre daha fazla öne çıkarıldığı konusunda birçok yazımız daha önceki sayılarımızda yayınlanmıştı. IMF'nin bugünkü şartlar altında en iyi oynatabileceği parti olarak CHP'yi seçmesi, Kemal Derviş'in önce Yeni Türkiye'ye yaklaşmasına rağmen sonra CHP'ye üye olması, onun dışında sanatçılarından din adamlarına birçok

kişinin CHP'ye çağrılması emperyalizm tarafından planlanan bir oyunun adımlarıdır.

Burada en önemli konuyu Bayram Meral'e bu tabloda düşen görevdir. Meral'in görevi kendisini mecliste işçilerin temsilcisi, onların haklarının savunucusu olarak gösterecek emekçilerde gelişebilecek tepkileri bir nebze de olsa bertaraf edebilmektir. Muhtemelen işçilerin-emekçilerin aleyhine olan her yasada Bayram Meral sözde ortayı bulmaya çalışacak, tepki gösterecek ve işçilerin haklarını savunur bir pozisyona girecektir. Bu kararların açıklanmasında da yine Meral kullanılacak ve "Elimizden geleni yaptık. Hükümetin içinde bulunduğu durumu da göz önüne alarak sizlerden fedakarlık bekliyoruz" diyerek sözlerini noktalayacaktır. Sabır ve fedakarlık her zaman olduğu gibi emekçilerden istenecektir. Bu Deniz Baykal'ın IMF'ye yaranmak için söylediği "IMF politikalarını diğer partiler uyguladığında sorun çıkabiliyor. Bir de biz uygulayalım" cümlesindeki amaçla aynı amacı güden bir politika-

dır. Bayram Meral de bir yandan IMF'nin en sadık adamlarından biri olma ve pastadan daha fazla pay kapma heyecanı ile hareket ederken bir yandan da işçilerin haklarını savunur gibi görünerek insanları "belki düzeltir", "adam bizim için mücadele ediyor, direniyor belki bir şeyler yapar" beklentisine sokmayı amaçlamaktadır..

Bu yaşananlar karşısında emekçilerin bir kısmında Bayram Meral'e ve CHP'ye karşı bir tepki oluşurken bir kısmı da gerçekten bekleme psikolojisine girmiş durumdadır. Ve bu yaşananlar birçok insanda da bir güvensizlik doğurmuştur. Kendini "bu memlekette bir şey olmaz, hiçbir şey düzelmez" şeklinde ortaya koyan bu güvensizliği devlete karşı bir güvensizliğe ve kendi gücüne karşı bir güvene dönüştürecek olan devrimci sendikacıların sürece **yaklaşımları, müdahaleleri ve insanlara ulaşması** ile ilgilidir. Varolan bu yığın ve güvensiz havanın dağıtılması ve Bayram Meral gibi emek düşmanlarının teşhir edilmesi bizlerin önünde duran bir görevdir.

Demiryolları siyasilerin rant kapısı oldu

Zarar ettiği gerekçesiyle özelleştirilmek istenen ve son iddialarla birçok dolabın döndüğü ortaya çıkan TCDD'ye ait araziler MHP'li siyasilerin kullanımına açılarak peşkeş çekildi.

Peşkeş çekilmedik, özelleştirilmedik ve yolsuzluğun bulunmadığı neredeyse tek bir kamu kurumu bırakmayan devlet, bu kervanlarına yeni hal-kalar ve yollar açmanın peşinde.

Belirli bir siyasi çevrenin rantına aç-

çıkan TCDD'ye ait araziler MHP'li siyasilerin kullanımına açılarak peşkeş çekildi. Özellikle benzin istasyonları kurulmak üzere bir çok ilde trilyonluk değerdeki TCDD arsaları çok ucuz bir değere ya da

lerin dışında tutularak yine bu yakın dost çevresine açılıyor. Ulaştırma bakanlığında çalışan bir müfettişin öne sürdüğü iddialarla ortaya çıkan bu usulsüzlükler birçok örnekte kendini ortaya çıkarmış durumda. Örneğin, Sir-

büyük zararlar verecek şekilde bir otogaz istasyonunu ruhsatsız olarak işletmeye açmasına izin verildi. Bu durumda sözleşmenin feshedilmesi gerekirken, TCDD 35 yıldır kirayı düşük tutarak sözleşmeyi fes-

sonra TCDD'nin yöneticileri tarafından iptaline karar verildi.

ÖZELLEŞTİRME TASARISI MECLİSTE

Bu yolsuzluk örnekleri sürüp giderken, yıllardır özelleş-

leştirilmenin önünü açmalarının kurumu zardan kurtaracağı iddiasında. Öte yandan Ulaştırma Bakanlığı'na sunulan demiryolları kanun tasarısı şu anda görüşülmek üzere mecliste bekliyor. Eğer kanun bü-

Belirli bir siyasi çevrenin rantına açılan ve suyu çekilene kadar kullanılan son adres bu kez TCDD oldu.

lan ve suyu çekilene kadar kullanılan son adres bu kez TCDD oldu. Zarar ettiği gerekçesiyle özelleştirilmek istenen ve son iddialarla birçok dolabın döndüğü ortaya

karşılıksız olarak TCDD'nin yönetiminde bulunan kişilerin "yakın dostlarına" sunuluyor. Yapılan ihalelerde ise, yönetime yakın olmayan şirket ya da kişiler ihale-

keci'de bulunan Shell Benzin istasyonu, demiryollarıyla yaptığı sözleşmeyi dikkate almayarak önündeki bahçenin altına, yönetmeliğe aykırı olacak ve çevreye çok

Maden sahaları özelleşiyor

Türkiye'de önemli bir yere sahip yeraltı zenginlikleri emperyalistlerin iştahını sürekli olarak canlı tutarken, enerji kaynakları ve madenlerin üzerinde oynanan oyunlara her gün bir yenisi daha ekleniyor. En son, meclisten çıkartılan maden yasası ile peşkeş çekimi "kanunlara uygun"

Maden sahaları özel şirketlere değerlerinin çok altında ihale ile devrediliyor.

hale getirilirken, tasarruf tedbirleri "büyüme" aldatmacasına büründürülerek birçok kurumun tasfiyesi yoluna gidildi. Bunlardan IMF heyetine en çok verilen niyet sözleri arasında bulunan ise enerji sektöründeki özelleştirmeler olsa gerek. Yıllarca Türkiye'yi arka bahçe olarak atık durumunda kullanan emperyalistlerin son isteği de yerine geliyor. Maden sahaları özel şirketlere değerlerinin çok altında ihale ile devrediliyor. Türkiye Kömür İşletmelerinin tasfiye kararını alan devlet, özellikle Dünya Bankasının gözünü diktiği linyit yataklarının bulunduğu

maden sahalarını ihaleye çıkartıyor. Buna göre, "belirli bir süre" olarak belirtilen özelleştirmeye sunulan ihale sahaları arasında Erzurum'un Oltu ve Aşkale, Çorum'un Alpagut, Tekirdağ'ın Saray ile Göynük İşletmeleri bulunuyor. Yapılacak olan ihaleler ise 30 Eylül ile 13 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

Bu sahalarda çalışan işçilerin "belirli bir sürelik" sonu ise, Türkiye işsizler nüfusuna eklenen yeni rakamları çoğaltacak yalnızca. Ve her dediğini yaptıran emperyalistler bu işin sonunda en karlı çıkanlar olarak kredi vaatlerini biraz daha pembeye bulandırarak Türkiye'ye sunmaktan bir şey kaybetmeyecek.

hetmedi. Diğer bir durumsa Ankara Celal Bayar Bulvarı üzerinde bulunan petrol ofisi üzerinden MHP'li Şenyurt Belediye Başkanı'nın TCDD arazisi üzerine kendisine ait bir villa ile turistik tesisler inşa ederek kullanımına açılmasıdır. Arazilerin peşkeş çekilmesine örnekler sürüp giderken, ihalelerde yaşanan usulsüzlüklere de bir örnek verelim. TCDD'nin açmış olduğu taşınmaz mallar işletmesini Ağustos Turizm kazanırken, bu firmanın ihalesinin kazanıldıktan 7 ay

tirilmesi planlanarak "zarar ediyor" gerekçesini öne sürenler gerçekten de demiryollarını sonuna kadar kullanıp siyasi çevrelere olanaklarını açarak zarar ettirirken, bir süre sonra demiryollarının kendiliğinden zarar ettiği öne sürülerek özelleştirme çalışmaları böylece hız kazanmış olacaktır. Rant kapısı haline gelen kamu kurumlarında yaşananlar ortaya çıkmalarına rağmen, yaptıklarını savunanlar da yok değil. TCDD Genel Müdür Yardımcısı Orhan Yıldırım, özel-

yük bir çoğunlukla kabul görürse özelleştirme çalışmaları başlatılacak. Böylece yıllardır siyasilerin beklediği hayal gerçekleşmiş olacakken, birçok insanın ulaşımında kolaylık ve ucuzluk sağlayan demiryollarında hem insanların bütçesi daraltılacak hem de kullanımı en riskli ve kalabalık olan otoyol kullanımı teşvik edilmiş olacaktır. Daha başka birçok çıkar için özelleştirilmesi planlanan TCDD'nin trenleri böylece siyasilerin raylarına yönelmiş olacak...

Fındık taban fiyatı üreticiye zulüm oldu

Yaklaşık 5 milyon kişinin geçimini fındıktan sağladığı Türkiye’de, tıpkı buğdayda, üzümde vb’de olduğu gibi bu yıl da fındığa verilen taban fiyatı üreticileri ezdi geçti. Daha önceleri fındık hasat mevsimi gelmeden duyurulan taban fiyatı, geçen sene yaşandığı gibi bu yıl da IMF’ye verilen sözler doğrultusunda belirlenirken, taban fiyat 1 milyon 650 bin lira olarak açıklandı. Günlerdir özellikle Ordu ve Gi-

resun’da üreticilerin protestolarına sahne olan ve fındığını kapıda bekleterek her an fındık fiyatlarının açıklanması halinde fındığını FİSKOBİRLİK’e verme umudunda olan üretici, perişan oldu. Maliyeti 2 milyon 41 bin lira olan fındıkta en az 2 milyon lira beklenirken, üreticinin emeği yine heba oldu. Pazara indiği 12 Eylül 2002 tarihinden itibaren 1 milyon 600 bin liradan işlem gören fındık, kimi gün 150 bin lira

düşerek 1 milyon 450 bin lira seviyesine inerken, bazı yerlerde 1 milyon liraya kadar bir düşüş gerçekleşti.

-Yıllık ortalama 550-600 bin ton kabuklu fındığın ürettiği ve dünya fındık üretiminin %75’ini karşılayan Türkiye’de fındık taban fiyatlarının beklenenden uzunca bir zaman sonra açıklanması üreticinin tefeci-tüccarın eline düşürülmesi, elbette ki yalnızca “kaynak sıkıntısından” değil. Yine ABD’nin başını çektiği tarım politikalarının sonucunda her yıl taban fiyatı ve fındık üretimi bir önceki yıla göre geriliyor. Hatırlayacak olursak geçen sene de aynı oyunlar tekrarlanmış ve fındığın ihracatında gerçekleştirilen aflatoksin iddiasından, birçok nedene kadar fındıklar geri gönderilmiş ve alternatif ürün uygulamasının da hayata geçirilmesiyle fındık üreticileri fındık ekiminden vazgeçirilmek istenmişti. Devletin bahanesi, fındıkta “stok sorunu var” diyerek köylüye ekonomik kayıp olduğu yalanını yutturmak olurken, Dünya Bankası’nın isteği ise ortaya atılan alternatif ürün

kapsamında Türkiye’deki fındık üretimini bitirmektir. DB bu amaçla Karadeniz Bölgesi’ndeki düz arazide bulunan fındık bahçelerinin sökülmesi için 160 milyar dolar kredi vermektense bile kaçınmamıştır(!) DB’nin fındığa karşı alternatifi ise, ABD bademi. Böylece fındık üretimini önce alternatif ürünle yavaşça kısıtlayan, daha sonrasında tamamıyla bitirmek isteyen emperyalistlerin amacı gerçekleştirilmiş olacak. Bu rüya içinde FİSKOBİRLİK’in de özelleştirilmek istenmesi ve taban fiyat döneminde üreticiye “kaynak yok” lafının sık sık dillendirilerek fındık ekiminin unutturulmaya çalışılması, bugün geç açıklanan fındık taban fiyatında kendini gösteriyor.

Taban fiyatını geç ve maliyetinin altında bir rakamla açıklayan devlet, üreticiyi sıkıntıya sokarak alternatif ürüne yönelmesini istiyor. Bakanlar Kurulu’nun taban fiyat için toplanması, bazı milletvekillerinin yaklaşan seçimler öncesi oy toplamak için meclisin önünde oturma eylemi yapması da boş. Çünkü karar IMF ve DB’den bekleniyordu.

“AÇIKLANAN TABAN FİYATI DÜZENİN BİR SONUCUDUR”

Taban fiyatının öncesinde yaşanan gelişmeler üreticinin gündeminde böyle yer alırken, taban fiyatının 1 milyon 615 bin lira olarak açıklanmasının ardından üreticiye değil tüccara endeksli olarak fiyat açıklanmasının yapıldığı ortaya çıktı. Brüt 1 milyon 750 bin lira olarak açıklanan ancak yapılacak kesintilerle net 1 milyon 615 bin liraya inen fındık fiyatı, üreticilerin tepkileriyle karşılandı. Terme Ziraat Odası Başkanı **Yetkin Karamollaoğlu** yaptığı açıklamada köylünün mağdur edildiğini vurgulayarak “köylü IMF’ye satıldığı gibi onun yerli uşaklarına da satılmıştır. Aylardır ekonomiden sorumlu bakanın neden kuşatıldığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu fiyatın sömürü düzeninin bir sonucundan başka bir şey olduğunu söylemiyorum” dedi. Ordu Ziraat Odası Başkanı Ali Kaya da açıklanan fiyatla üreticilerle dalga geçildiğini hatırlatırken, Giresun Ziraat Odası Başkanı Özer Akbaşlı da “böyle fiyatı hiç açıklamasalardı daha iyi olurdu” diyerek tepkisini ortaya koydu.

“Köylünün bel kemiğini kırdılar”

Gümüşhacıköy’de yeni kurulan Tür Köy-Sen ilçe başkanı ile kuruluş amaçlarını ve yöredeki tarım politikalarını konuşarak Gümüşhacıköy’e bağlı Bademli köylülerinin ve soğan üreticilerinin sıkıntılarını kendilerinden dinledik. Ve yaptığımız görüşmeler sonucunda gördük ki, devlet kulağını köylünün sorunlarına ne kadar tıkarsa tıkasın üreticinin öfkesi bir gün o kulakları sağır edecek kadar şiddetli. Artan mazot, gübre, ilaç fiyatları derken bir de buna eklenen faizli paralar, mahkeme kapıları üreticileri artık ayakta duramaz hale getirmiş. Yaşananların sonucundaysa tıpkı Gümüşhacıköy’de olduğu gibi üreticiler tek çareyi göç ederek yaşama umudunu büyük kentlerde aramaya koyulmuş.

- Bize kuruluş amacınızı anlatır mısınız?

Tür Köy-Sen Gümüşhacıköy Şube Başkanı Zeynel Karaağaç: Bizim amacımız tarım politikalarındaki yanlış uygulamalara dur demek. Bunun için kurulduk. Şu anda hükümetin köylüye pek desteği yok. “Köylü milletin efendisi” demişler ama uygulanan kotalar, yüksek faizlerle köylü şu anda bitirilmiş durumda. Ta-

rım enkazı altında köylü can vermekte adeta. Bir dilim ekmeğe muhtaç durumdayız. Seçim olacağı zaman köylünün vekilliğini yapacağız diyorlar, ama meclise girince ne oluyor, kendi vekilliklerini yapıyorlar. Tüm bunlar için biz de üretici köylü sendikası olarak bu gidişata “dur” demek amacıyla bir araya gelerek sendika kurduk.

- İlçedeki kooperatif ve odalar üreticiye bir yarar sağlıyor mu?

Zeynel Karaağaç: Burada tarım kredi, ziraat odası bir de Ziraat Bankası var. Şu anda oda sadece köylüye üyelik belgesi veriyor. Ziraat Bankasında faiz oranları % 70, 80’lerde, çok yüksek veriyor. Onun haricinde yapmış oldukları bir şey yok. Köylü şimdi faizden dolayı icralık durumda. Bunun sonucunda da köylerde ailevi sorunlar çıktı. Mal beyanında bulunmayan adam hapislik olunca ne yapсын kaçmak zorunda, ailesinden ayrılıyor. Hiçbiri fayda değil yani.

- Bildiğiniz kaç icralık köylü var?

Zeynel Karaağaç: Benim bildiğim 17 milyon için 21 kişi icraya verildi. 21 kişinin tebligatı da pul, posta derken 50 milyon

ediyor. Yani 17 milyon için o kadar para alınıyor.

“DEVLET KANSERE YAKALANMIŞ DURUMDA”

Mürsel Karatağ (Bademli köyünden): Biz buğdayı soğanı ekıyoruz, ama hep zarar ediyoruz. Vatandaşın biri geliyor soğanı veresiye veriyoruz, paramızı alamıyoruz. Devletten zaten bize en ufak bir destek yok. Köyde icralık çok. Köylü hapse giriyor, çıkıyor. Borcu taksitleme yaptılar ama onu da köylü ödeyemiyor ki. Köylünün belkemiğini kırdılar.

Her şeyi Amerika’ya bağladılar, Amerika da çiftçinin üretimini hepten yokedecek. Yok ettikten sonra da çiftçi aradan çıkartılacak ve Amerika malını bize değerli değerli satacak. Mesela buğday 350’ye çıktı, dışarıdan buğday getirdiler 280’e düştü bizim buğday. Ben artık hiçbir şey ekmeyeceğim. Zarar ediyorum. Öyle olmaksızın ekmem. Tarım krediden faizle para aldım, af gelecek dediler gelmedi. Geçen sene 4 milyar para yatırdım 800 milyona. Doğrudan Gelir Desteği için de tapu için 25 milyon gerekiyordu. Param olmadığı için yaptım. Ama ziraat odala-

rının önu kuyruk. Adam sabah geliyor 2 milyon veriyor dolmuş, akşam oluyor köyün arabası gidecek, sırasını beklemeden mecbur geri dönüyor. Ertesi gün bir daha. Yani alacağı 10 milyona 20 milyon zarar edip dönüyor. Bence devlet bizim tapularla dış devletten kredi alıyor. Yoksa bana para verip tapumu niye alıyor. Vatandaşın zaten tapu kaydı var. Vatandaşın soydurmanın ne anlamı var. Resmi daireler hep soyguncu. Yasalarla vatandaş ayakta soyuyorlar. Devlet kansere yakalanmış durumda. 550 milletvekilini ben dozer olarak görüyorum. Ancak vatandaş eziyorlar. Onların köylü kadar tahsili bile yok bence. Bizi 2-3 sene oyaladılar, ancak sandıkta ceremesini çekecekler.

Ali Karatağ (Bademli köyünden): Köyümüzde eskiden 250 hane vardı her birinin de bir çift öküzü. Bu 74’lü yıllara kadar devam etti. Ektiğimizin karşılığını biraz alabiliyorduk. Traktör çıkınca vatandaş eşeğini öküzünü sattı kapısına bir traktör aldı. Fakat şu anda köylü arazisini ekmez duruma geldi. Köyde tarım krediye üye olmayan kalmadı. Bunlar mazot, gübre almak için üye oldular. Fakat zarar edince tarım krediye olan borçlarını öde-

yemediler. İcralar gönderildi. Şu anda köyümüz 250 haneden 80 haneye düştü. Herkes göçe gitti. Buğdayı hasat zamanında 330 bine çıkardılar, buğdayı şimdi 280 bine veremiyoruz. Mazotu geri düşürüyorlar da sattığımız buğdayın fiyatı sürekli geri düşüyor. Köylünün elinden tutacak kimse kalmadı. Köylü her yerde horlanıyor. Ektiğini biçiyor, biçtiği para etmiyor. Üreticinin yaptığı her şeye karşı çıkıyorlar. Bu fikirleri, emirleri kim veriyor? IMF bize fikir vermesin. Biz artık taşıyoruz.

Mehmet Kilit (Üretici): Bizim 70-80 dönüm soğanımız var. Verim olarak 250-300 ton soğan alırız. Şu anda soğanın fiyatı 65-70 bin lira. 300 tonu 70 bin liradan sattığımız varsay 21 milyar yapar. Bu kadar soğan içinse 15 milyar harcadık. Ama bu sadece soğanla ilgili bir olay değil. Emeğinin karşılığı Türkiye koşullarında alınmıyor. Soğanla biz 5 yıllık ihtiyacımızı ekıyoruz. Bunun % 80’i dışarıya gönderildiği sürece de pek bir şey olmaz. Şu anda 15 il soğan üretiyor ama hiçbir destekleme yok soğana. Nedeni de siyasilerin iradesizliğinden kaynaklı. IMF, DB nedir ki? Biz bir kere kendimizi güçlü kılalım. Yoksa bizi böyle sömürürler.

Türkiye emperyalistlerin ekili tarlası oldu

“tarım uçurumun eşiğinde”

Türkiye’de uygulanan tarım politikaları, üretici köylüyü artık üretmez hale getirirken, IMF ve DB gibi kurumların “tarımda yeniden yapılandırma” adı altında Türkiye’ye sundukları “iyileştirme” politikaları gün geçmiyor ki yeni fiyaskolar doğurmasın. Yıllardır köylüyü yok sayarak milli hasılasından ne çir-

karsız bir kredi dilimi ne de önüne tarımı geliştirici bir hedef koyan devlet, ancak aldığı emirlerle tarımı tasfiye etmenin çalışması içinde debelenip durmaktadır. Bir dönem ambar durumunda olan, fakat şimdi bu ambardan geriye yalnızca sayılı danelerin bıraktığı ülkemizde, IMF’nin ortaya attığı bu poli-

tikalar; taban fiyatının kaldırılma aşamasından, üreticinin ürününe yapılan girdi fiyatlarının yüksekliğine, köylünün icralık duruma getirilmesine dek her yönden kendini gösteriyor.

Yıllardır, üreticileri “tarım reformu” aldatmacasıyla kandıran devlet, tarımı da IMF yasalarıyla geriletmeyi sağlayarak üreticiyi perişan etmeyi başardı. Bugün artık, dolara endeksli artan mazot fiyatları, yabancı patentli zirai ilaçlar, getirilen suni gübreler... vb ile her şey ithal edilir oldu. Elbette ki bu ithal ürünlerin köylüye geliş fiyatı da yine yüksek oranlı ve faizli. Üreticiye tarlasını ekmek için bu alımı mecbur koşan devlet yalnızca bu “yenilikle” sınırlı kalmadı. Özellikle 1970’lerin ortasından başlayarak başa gelen her hükümetin de icratları hep efendilerinin programlarına göre şekil kazandı. Türkiye’yi adeta tarlası haline getiren emperyalistlerin bir dediği iki edilmedi. Köylünün ürününe kota getirilerek ekimine sınırlama konuldu. Şeker pancarından buğdayına ve tütününe kadar ekim alanları daraltıldı. Yıllardır bu ürünlerin yurtdışına ihracı ile tarım ekonomisinin bir nebze olsun ayakta kalmasını sağlayan Türkiye, böylece ABD ve Avrupalı ülkelerin ambarlarından faydalanır oldu. Emperyalistlerin amacı, kendi ellerindeki ürün fazlalığını Türkiye’ye yamamak, Türkiye’nin amacı da IMF heyetinin önünü kesmeyerek niyet ettiği kredi dilimine kavuşmak. Türkiye ve emperyalist devletlerin istediği de oldu. Türkiye, suyu çekilmiş toprak gibi tarım arazilerini çıplakta bırakarak, emekçinin sırtından çıkacak olan yalan-yanlış tarım politikalarını hayata ge-

çirdi. Ve Türkiye ekonomisini emperyalistlerin istediği doğrultuda sürdürülürken, **üretim fazlası bulunan emperyalistler için Türkiye bulunmaz bir pazar haline geldi.** Bugün ise ithal etmezse insanların karnını doyuramaz hale getirildiği Türkiye’de son zamanlarda alternatif ürün ve Doğrudan Gelir Desteği gibi uygulamalarla yıkım politikaları daha bir derinleştirildi. Kimi köylünün hayatında bir kere bile duymadığı kivi, fındığın yerine; devekuşu gibi hayvanlar da koyunun yerine alternatif sunularak yetiştirilmesi planlandı. Bazı bölgelerde her ne kadar hayata küçük çapta geçirilse de, bu uygulama da fiyasko ile sonuçlanıyor. Yıllardır fındık ile geçimini sağlayan köylü ne bilmediği bir ürünü ekmeyi ne de tarımda yaşanan bu politikasızlığı kabul ediyor.

Ve son olarak uygulanan DGD ile de tüm kredileri ortadan kaldırmayı hedefleyerek köylüye DB’nin hediye siymiş gibi gösterilmeye çalışılan bu dolandırıcılık ile tarım son darbe de vuruldu. Bugün açıklanmayı bekleyen taban fiyatlarındaki bekleyiş, açıklanan ürünlerde ise beklenen maliyetin çok altında bir fiyatın ortaya atılması üreticiyi canından bezdirdi. Birçok üretici kredi borçlarını ödeyemediğinden ya icralık ya da hapislik durumuna geldi. Köylü düşük faiz sanarak çektiği kredinin karşılığını ödeyemeyince, elinde avucunda ne varsa soyguncu devlete veriyor. Hiçbir şeyi olmayan da 3-5 ay süreyle karnını doyurduğu devlet için yatmayı göze alıyor. Bugün yalnızca Diyarbakır’da 1100, Urfa’da ise 5500’e yakın kişi icralık vaziyette. Samsun, Sinop, Ordu ve Amasya’ya bağ-

lı tarım kredi kooperatiflerine borcunu ödeyemeyen ve icralık olan üretici sayısı ise 2001 yılına göre 31 bin kişi. Yine tarımda yaşanan küçülmeyi gösteren şu verilere bakmak ne durumda olduğumuzu bir nebze olsun gösterecektir.

Tarım sektörünün GSMH’den aldığı pay, 1980 yılında % 26 iken; 1999’da % 15, 2001 yılında ise % 13’e düşmüş durumdadır. Yine 2001 yılında kişi başına düşen milli gelir, 2 bin 160 dolar-ken, tarım kesiminde bu rakam 624 dolardır. Uygulanan politikalarla tarım arazilerinin bitirilişine bir örnek de DİE’nin tarım arazileri sonuçlarında kendini gösteriyor. 1 milyon 78 bin dekarlık tarım arazisi üzerinde artık başaklar boy vermek yerine turizmin parlattığı ışıkları düşüyor toprağa.

Evet, Türkiye nüfusunun % 45’inin köylülerden oluştuğunu, kendi istatistiksel rakamlarıyla bile gizleyemeyen devlet, son günlerdeki açıklamalarıyla Türkiye ekonomisinde büyüme yaşandığından bahsediyor. Halkın cebinde açılan deliğin gittikçe büyüdüğü ya da köylünün sorunlarının büyüdüğünden bahsedilmediği ortada. Büyüyen yalnızca kendi ekonomileri. IMF programının tarımda ve sanayi alanında yarattığı olumsuz sonuçları gizlemek isteyen devlet büyümeden bahsedersun, Türkiye’yi tarlası haline dönüştüren emperyalistler tarımı ortadan kaldırmayı hedefliyor. Sürekli geriye giden ülke tarımı, yasalar altına alınan şeker, tekel vb. ile de daha bir ezilirken, bakalım birkaç yıl içinde üreticinin hali neyi gösterecek....

Pamuk uçup gidiyor

Narenciye’nin yanısıra pamuğun kar beyaz kapladığı araziyle anılan Çukurova’da, pamuk taban fiyatlarının henüz açıklanmamış olması, üreticiyi zor durumda bıraktı. Her sene olduğu gibi bu sene de zamanında sondaya bırakılan pamukta toplama işleminin sonuna gelmesine rağmen tıpkı fındıkta yaşanan bekleyiş gibi pamuktaki bekleyiş de uzarken, bu sessizlik pamuk üreticilerinin beklediği fiyatın hükümetten çıkmayacağını gösteriyor.

Üreticiye 675 bin liraya malolan pamukta maliyetini kurtarmak için üreticiler taban fiyatın en az 850 bin lira olarak açıklanmasını beklerken, pazara düşen pamuk tüccara 550 bin liradan veriliyor. Okulların açılması, bekleyen borçlar derken umudunu pamuktan gelecek olan paraya bağlayan üreticiler ürününü tüccara mecburen teslim ederken, ziraat odaları ve

üreticilerin tepkileri yükselmeye başladı bile. Söke Ziraat Odası Başkanı Kemal Kocabaş, 1 kg pamuğun maliyetinin dünya fiyatlarının üzerinde olduğunu belirtirken, Adana Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Ayhan Barut paraya acil ihtiyacı olanların tüccara teslim olduğunu açıkladı. Öte yandan pamukta her sene yaşanan oyunlarla üretici maliyetini bile karşılayamazken ekili pamuk alanları da geçen seneye göre azalış gösteriyor. Ekili pamuk alanları da bu yıl geçen seneye oranla 10 bin hektar azalış gösterdi. Üreticinin pamuğunu verdiği ÇUKOBİRLİK’in de yeniden yapılandırma çerçevesinde özelleştirme kapsamına alınması üreticiyi ektiği pamuğu nereye vereceği konusunda belirsizliğe iterken, bu belirsizlik pamuk alanlarının daralmasına yol açıyor.

Bu kez Ölüm Orucu gazileri yürüdü

Onları ayakta tutan tek bir şey vardı belleklerini yitirdiklerinde. Devrimci yaşam tarzı sürdürüyorlardı. Bağlı oldukları kolektifin yaşam ilkeleri vardı. Dürüsttü yaşamları, onurluydu... Birçoğunun yalnızca devrimci düşünceleri vardı silinen belleklerinde.

Yıllardır tecrit ve izolasyonun yarattığı sonuçlar tartışıldı, yazıldı, çizildi. Doktorlar, hukukçular, psikologlar hücre-

zulme, insanlık dışı uygulamalara, hücrelere bedenlerini set yaptılar. Yüzlerce tutsak hücrelere geçişi protesto etmek

“Bir ülkenin gerçekliğini anlamamanın en iyi yollarından birisi o ülkenin hapisane gerçekliğini görmekten ge-

şhit düşen, zorla müdahale sonucunda sakat kalan, belleğini yitiren yüzlerce tutsak toplumun yalnızca küçük bir kesiti. Çeşitli biçimlerde toplumun diğer kesimlerinde de uygulanan baskı, şiddet, katliam ve izolasyon, hücre tipi yaşam dayatmasının araçları. Amaçlanan ise toplumun en ileri kesimlerinden olan devrimci tutsakları teslim alarak tüm toplumu teslim alabilmenin alt yapısını oluşturmaktır...

Yürüyorlar... Ellerinde karanfillerle... Ölüm Orucu direnişinin gazileri devrimci dayanışmanın en güzel örneğini sergileyerek birbirlerinin ellerinden, yüreklerinden aldıkları güçle birbirlerine tutunarak daha bir güçlü adımlarla yürüyorlar... Bu tablo bizim gerçekliğimiz; hapisane gerçekliğimiz, ülke gerçekliğimiz... Bu tabloyu insanlık duygusunu yitirmeyen hiç kimse unutamayacak. Onları ayakta tutan tek bir şey vardı belleklerini yitirdiklerinde. Devrimci yaşam tarzı sürdürüyorlardı. Bağlı oldukları kolektifin yaşam ilkeleri vardı. Dürüsttü yaşamları, onurluydu... Birçoğunun yalnızca devrimci düşünceleri vardı silinen bellek-

lerinde.

Bunca zulme karşı yaşanan sessizliği protesto etmek için direnişin öznelere yürüdü bu kez. Yanlarında onları yalnız bırakmayan aileleri, dostları, yoldaşlarıyla. 14 Eylül'de Taksim meydanında bir araya gelen gaziler, tutsak yakınları, avukatlar ve sanatçılar ellerinde karanfillerle İstiklal caddesinde sessiz yürüyüş yaptılar.

Sözün hükmünü yitirdiği bir süreci yaşıyoruz... Şu ana kadar söylenecek bütün sözler söylenmişti. Direnişe başlarken bedenlerini set yapmışlardı tutsaklar, şimdi de bedenlerini konuşturuyorlardı... Tüm kamuoyunun bu bedenlerin sesine kulak vermesini istediler. Yıllardır kendilerinin ölümlelerini, sakat kalmalarını engellemek için çığlıklarını alanlara taşıyan tutsak yakınlarını, onların eylem alanlarından biri olan İstiklal Caddesinde selamlamak için şu ana kadar şehit düşen yoldaşlarını, siperdaşlarını simgeleyen ellerindeki kırmızı karanfilleri yere bıraktılar. Gaziler, tecrit sürdüğü sürece F Tipine karşı mücadelelenin de sürecini vurgulayarak dağıldılar.

lerin insanlar üzerindeki tahribatlarını anlattılar yılmadan. Tutsak aileleri çalmadık kapı bırakmadı “biz evlatlarımızı sağ verdik sağ isteriz” diye. Tutsaklar kendilerine dayatılan

için direnişe başladı. Devletin zulmü arttıkça direniş de büyüdü... Ardında onlarca şehit, yüzlerce yaralı ve gazi bırakarak çeşitli boyutlarda devam ediyor hücrelere karşı direniş.

çer”. Bu söz şu anda yaşadığımız coğrafyanın gerçekliğini çok yalın bir şekilde ortaya koyuyor. Baskı, şiddet, katliam ve izolasyon...

Ölüm Orucu direnişinde

ÇHD'den hücre raporu

İstanbul: Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi F Tipi Hapishanelerdeki tecrit ve tutsaklara yönelik hak ihlallerini açıklayan bir dosyayı 19 Eylül tarihinde kamuoyuna açıkladı. “F (hücre) tipi insan haklarına saldırıdır” adlı dosyayı basına anlatan **Avukat Hüsnüye Karakuş** kamuoyunu tekrar duyarlı olmaya çağırarak için bu dosyayı hazırladıklarını söyledi. Karakuş, F Tipi Hapishanelerin, tutukluları, aileleri ve avukatları olumsuz yönde etkilediğini,

F Tipi Hapishanelerdeki uygulamalardan dolayı da avukatlık mesleğini yapamadıklarını belirtti. ÇHD'de düzenlenen toplantıya tutsak yakını **Selda Güzel** ve bir yıl önce tahliye olan **Metin Güray** da katıldı.

Dosyada F Tipi Hapishanelerdeki tutsaklara yönelik hak ihlalleri kısaca şu şekilde sıralanıyor:

Savunma hakkı: Avukatlar aynı dosyadan yargılanan müvekkilleriyle aynı anda görüşemiyor, avukat görüş yerleri ve avukat görüş

saatleri kısıtlı olmasından dolayı görüş yeterli yapılmıyor.

Aile görüşleri: Aile görüşleri haftada bir saat. Birinci ve ikinci derece akrabalar dışındakilere de görüş yasaklanıyor. Görüş esnasında Kürtçe konuşmak yasaklanırken Türkçe bilmeyen ailelerin görüş yapması imkansız hale getiriliyor.

Mektuplar: Mektuplar idare tarafından oluşturulmuş mektup okuma komisyonu adı altında özel bir komisyon tarafından okunarak

denetleniyor ve “tehlikeli” görülen yerler karalanıyor.

Elektrik faturası: F Tipi Cezaevlerinin hepsinde mahpusların kullandığı elektriğin faturası aileleri tarafından yatırılan paralardan kesiliyor.

Sağlık sorunu: Revire çıkabilmek için dilekçe yazılması isteniyor, revire çıkarırken de ayakkabı araması da dahil ayrıntılı arama yapılıyor. Bu uygulamalara karşı çıkan tutuklular revire çıkarılmıyor.

Sevk araçları: Sevklerde kullanılmak üzere geliştirilen araçlar hücre tipine uygun halde düzenlenmiş. Bu araçların dışarıya bakan penceresi yok ve araç kendi içerisin-

de hücrelere ayrılıyor. Bunun amacı sevk esnasında mahpusların birbirlerini görmelelerini engellemek.

Kitap-gazete: Üç kitap, üç dergi dışında yayın içeriği alınmıyor. Postayla gönderilen kitap, dergi ve gazetelerden mahpusların genellikle haberi olmuyor. Bunu öğrenmek için ise sürekli dilekçe vermek zorunda kalıyorlar.

Dosyada F Tipi Hapishanelere yönelik basında çıkan gazete küpürleri ve ailelerin anlatımlarına da yer veriliyor. Ayrıca tutsakların 19 Aralık katliamında işkence ve zorla saçlarını üç numaraya kesildiğini gösteren fotoğraflar da var.

Yoksulluk İntihar Ettiriyor

Dünya ülkeleri arasındaki yoksulluk sıralamalarında daima hep en üst seviyelerde bulunan ve yolsuzlukların diz boyunu aşarak yol aldığı Türkiye’de, açlığın neden olduğu manzaralar gittikçe büyüyor.

Büyük çöp bidonlarının içine neredeyse düşercesine bir parça ekmekeyenlerin, elinde yazılı bir belge ile kapı kapı dolaşıp hastalığı için para toplayanların daha doğrusu birilerinin artıkları ile yada yardımı olmaksızın yaşaması mümkün olmayanların sayısı çoğalıyor. Bir parça ayakta kalanların sayısı

olan yoksulluk yine aynı. Çocuğuna önlük alamadığı için bunalıma giren baba **Cemal Can** yaşadığı sıkıntıyı hazmedemeyerek devletin “krizi atlattık” söylemlerini yalanlarcasına kendini evinin camına asarak yaşamına son verdi.

Oğlunun okul ihtiyaçlarını karşılayamadığı için kapıcılık yaptığı apartmanın bodrum katında evinin demir parmaklıklarına bağladığı iple intihar eden babanın eylemi, Türkiye’deki ekonomik çıkmazı anlatan son örnek değil. Yine Samsun’un Bafra ilçesinde yaşa-

yaşama sapsapınca yanarak yaşamını yitirdi. Devletin baskısından kaçtığı düşünürken yaşam savaşının içinde hayatı yanan Arslan da böylece bu düzenin gidişatına dair son noktayı canıyla ortaya koyanlardan biri oldu. Yine geçtiğimiz ay Kayseri’de 3 çocuk babası seyyar satıcı Halilidin Aslan, ÖYS’den 208 puan alan kızı Hikmet Aslan’ı okutamaya-çağı endişesiyle intihar etti. Fethiye’ye bağlı Karadere Kasabasında parasızlık nedeniyle kurslara gidemeyerek üniversiteyi kazanamayan ZY ve FY adlı iki kız

da kaşıkla verilen işçi, memur, emekli zamlarının gölgesinde eriyip girerken; yaşamları ya bir banka kuyruğunda ya da aşevi önlerindeki bekleyişlerde sonlanıyor. Yoksulluğu daha fazla sırtlamamanın bedeli ise tıpkı Samsun’da yaşandığı gibi son seçim olarak intiharı dayatıyor. Daha öncesinden meclis kapısı önünde patlayan öfkelerle ya da “borcu yüzünden intihar etti” türünden söylemlere tanık olmuştur. Fakat bu kez Samsun’da yaşanan intiharın sebebi diğerlerinden neden olarak biraz farklı olarak gözüke de nedenin kaynağı

yan bir babanın bakamadığı 4 çocuğu için “bir koruyucu aile bulamadığım takdirde çocuklarımı yakarım” demesi insanların canından nasıl vazgeçtiğini yansıtıyor. İnsanlara tek çare olarak sunulan bu sonlarsa birçok insanın taşıdığı fikirlerden uzak değil. İdil’den Adana’ya koruculuğu kabul etmediği için göç etmek zorunda kalan **Sabahat Arslan**’ın ölümü yaşama zorluğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Dokuz çocuğuna bakmak için sanayi sitesinin zehirli atıklarının olduğu çöplüğe toplamaya giden Arslan, kimyasal maddenin

kardeş kendilerini av tüfeğiyle vurarak intihar etti.

Yoksulluğun aldıracağı son nefesler memleketimizden fukara insan manzaralarıyla daha uzayıp gidiyor. Bu manzara içindeki insan sayısı ise sayılamayacak kadar çokken, bir avuç insanın rahatlığı adına reva görülen yaşamlar, artık insanlara yaşamı çekilmez kılmaya başladı. Tüm bu yaşananların sorumlusu ise devletin ta kendisi. Onun uyguladığı ekonomik yıkım politikaları altında insanların canı çıkarırken onlar bu yıkımın üzerinden yükselmeye devam ediyor.

Hapishanelerde hak ihlalleri devam ediyor

Ankara: İHD Ankara Şubesi tarafından hazırlanan Sincan F Tipi Hapishanesi Ağustos Ayı Raporu 13 Eylül 2002 günü açıklandı. Raporda sunulanlar “demokratikleştik” söylemlerinin göstermelik olduğunun da bir kanıtıydı. İHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu Başkanı **Saadet Erdem** “seçim propagandası vasıtasıyla demokratikleşme yolunda ilerlediklerini söyleyenler hapishanelerdeki tecrit sorununa bir çare bulmalıdır. Ölüm Orucu’ndaki kayıplarımız 97’ye ulaştı” dedi.

Seçim propagandası vasıtasıyla demokratikleşme yolunda ilerlediklerini söyleyenler hapishanelerdeki tecrit sorununa bir çare bulmalıdır.

Tecritten kaynaklı hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin öğrenilmesinde sıkıntılar yaşanmaktadır. Bu anlamıyla raporda gösterilenler, tutuklu yakınlarından, avukatlarından ve Kardeş Mapus Kampanyası doğrultusunda alınan bilgilerle sınırlı kalmıştır.

Raporda, tutukluların başka tutuklulara veya yakınlarına göndermek istedikleri mektuplara hapishane idaresi tarafından el konulduğu yer alıyor. El konulmasının sebebi, “yazılan mektupların içeriğinde devlet büyüklerini aşağılayıcı küçük düşürücü ifadelerin yer alması ve F Tipi Hapishaneleri karalayıcı tabirler kullanılması.” Ayrıca Wernice Korsakoff teşhisi konulan ve ceza ertelemesinden yararlanan **İbrahim Gezici** ve **Sema Türkdogan**’ın tutuklanarak tekrar hapishaneye konulması, Sincan 1 No’lu F Tipi’nde kollarında ADANA yazar gardiyanlarla birlikte hapishanenin 2. müdürüyle birlikte tutukluların dövülmesi, sağlık durumu iyi olmayan tutukluların tedavilerinin engellenmeye çalışılarak ilaçlarının alınırdırılmaması ve kendilerine verilmemesi, insan onuruna aykırı aramalar yapılması, tutuklu yakınlarının tutuklulara verilmek üzere götürdükleri eşyaların parçalanmasına kadar pek çok hak ihlali yer almaktadır.

Saadet Erdem hapishanelerdeki hak ihlallerinin son bulması için sürekli Adalet Bakanlığı’na başvurduklarını belirterek, ancak yeni Bakan’ın sorunların çözümüne yönelik bir girişimde bulunmadığına dikkat çekti.

Ulucanlar katliamında manevi tazminat

“Ankara Merkez (Ulucanlar) Kapalı Cezaevi’nde hükümlü olarak bulunmakta iken 26.09.1999 tarihinde meydana gelen operasyon sırasında oğlu...’nun yaşamını yitirmesi nedeniyle, olayda idarelerin üzerlerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getirmedikleri, olayların çıkmasına neden oldukları oğullarının güvenlik güçlerince öldürüldüğü iddialarıyla davacılardan her biri için ... lira olmak üzere toplam ... manevi tazminata hükmedilmesi istenilmektedir.”

Üzerinden 2 yıl geçti Ulucanlar katliamının. Devlet ülkenin merkezinde yine gaz bombasıyla, silahıyla, kimyasal imha silahlarıyla ve bin bir türlü saldırganlık aracıyla elinde inancından başkaca hiçbir şey olmayan, hiçbir materyale sahip olmayan tutsakları katletti. Bahane yine hazır. “Teröristler rahat durmuyor”du ve isyan meşru değildi. Gerçekte ise F tipine geçişin ilk hamlelerinin ve yıldırmanın uygulanmasıydı. Ve teslim alamayacaklarını öyle iyi bildiklerinden uygulamalarına fiziksel bir karşı koyamamanın da verdiği çaresizlikle vahşice saldırılıyordu. İçerdekiler haykırıyordu; “İçerdekiler biz, dışardık siz, eleleyken ellerimiz, inancın bir fiske darbesiyle yıkılıyor duvarlar, Karanlık ortasında kendi kuyruğunu sokuyor yılanlar...” tutsakların bu çılgınlığa tepkisiz kalmayan egemen güçler ise kuyruğunun çektiği acıyla 19 Aralık’ta daha da iyi hazırlanmış ve “başarılı operasyonları”na(!) başarı katmıştı.

Ve acıların en katmerlisini yaşayan analarımız, babalarımız. Her zaman en yakınımızda olanlarımız. Onlar nasıl alacaklardı gözü dönmüş katillerden intikamlarını. Onlar da oğullarının, kızlarının bıraktıkları bayrakları devralarak korku salıyorlar cellatlara. Elbette hiçbir şey doluramaz evlat sıcaklığını. Ama şimdi onlar da biliyor ki yüzlerce Halilileri, Önderleri, İsmetleri, Ümitleri, Abuzerleri... var. Yukarıda yaptığımız alıntı Ulucanlar şehitleri İsmet Kavaklıoğlu ve Önder Gençaslan’ın ailelerinin açtıkları davanın özeti. Davalar geçtiğimiz günlerde sonuçlandı. Ve operasyon sırasında “görevlilerin üzerine düşen görevleri tam anlamıyla yerine getirememelerinden, hizmet kusuru sonucu olayların ölümle sonuçlanması” gerekçe gösterilerek manevi tazminatın verilmesinin uygun görülmesi olarak sonuçlandırıldı. Ne kadar mı? İsterseniz bunun cevabını yine analara, babalara soralım. Yüreklerle düşen öfke birgün katillerden hesap soracak.

Ulucanlar katliamında devlet suçlu bulunarak katledilenlerden Ö. Gençaslan ve İ.Kavaklıoğlu’nun ailelerine manevi tazminat verildi

OHAL'le seçimlere gidiyoruz

T. Kürdistanı'nda önemli bir oy potansiyeli bulunan HADEP'e yaklaşan seçimlerle birlikte baskılar da artmakta. Gündeme yeniden getirilen kapatılma davası tartışmaları hali hazırda devam ederken HADEP, seçim çalışmalarını DEHAB adı altında sürdürüyor.

Seçim tartışmalarında göz ardı edilemeyecek bir güç olan Kürt halkı ve önemli seçim bölgelerinden biri olan T. Kürdistanı'nda neler yaşandığı ve seçim atmosferinin oralara nasıl yansıdığı ve seçimlerde yaşanabilecek olası gelişmeler önemle

DEHAB adı altında sürdürüyor. Demokratik Cumhuriyet'ten umudu kesmeyen HADEP seçimlere yoğunlaşarak meclise girme umudunu büyütürken bir takım düzenlemeler yapma telaşında. Bugün dönüp bölgeye baktığımızda ise baskıların ara-

KADEK'e veriliyor denilerek devam ettiriliyor. Aynı uygulamaya yine işsizliğin en yoğun yaşandığı illerden biri olan Diyarbakır'da söylenen iş yatırımları yapacağız sözünün hiçbir gerçek yanının olmadığı ortada.

Diyarbakır'da yaşanan zorla göçün yarattığı etki ve sonuçlarını yine halk yoğun bir şekilde yaşıyor. Bölgede HADEP yöneticiliği yapanlara yönelik artan baskı ve tehdit ortamının yanısıra Siirt'te açılış çalışmaları devam eden DEHAP'ın açılması için devlet elinden gelen bütün engelleme oyunlarını devreye sokuyor. Partinin açılış çalışmalarını sürdürenler ile yardım edenler gözaltına alınarak tehdit ediliyor. Hiçbir yasal gerekçe yokken açılması keyfi olarak engelleniyor. Yine Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde köylüler asker ve komutanlarca HADEP'e oy vermemeleri için tehdit edilerek oy verdikleri takdirde başlarına gelebilecekleri düşünceleri isteniyor. BU TEHDİTLER KARŞISINDA İSE HALK ÇARESİZCE SORUYOR "KORKUYORUZ NE YAPACAĞIZ?" Yine halkın oy kullanmasını engellemek için çeşitli engeller çıkaran devlet halkı artık kayıtların olmadığı köylere geri dönmelerini, oralarda oy kullanmalarını zorlayarak, birçoğunu seçmen listelerine bile kayıt ettirmiyor. Yine bölgede işledikleri kirli işlerle nam salmış korucu başlarını milletvekili adayları olarak gösteren egemenler korucuları böl-

gede yaşayan halka karşı kullanmaya devam ediyor. Yıllardır yaptıkları pisliklerle teşhir olan korucular bölgede terör estirmeye devam ederken, halkın zorla koruculaştırılması çalışmalarına ise devam ediliyor.

Ecevit'in iş başına gelir gelmez "Kürt halkına vaatte bulunduğu diğer bir önemli konu ise zorla göç ettirilen halkın köylerine geri dönme koşullarının yaratılacağı" olmuştu. Geline aşamada bu da boş bir söz olmanın dışında bir anlam ifade etmezken, halkın geri dönüş talebini içeren dilekçeleri aylardır cevapsız bırakılarak zorla imzalatılmak istenen "köyümü PKK yaktı" dilekçeleri devletin bu noktadaki tutumunu göstermektedir. Bir süre önce hatırlanacağı gibi köylere tarlalarını biçmek için giden üç kişi korucular tarafından katledilmişti. Bu yaşananlar halkı tedirgin etmekte ve can güvenliklerinin olmadığını dile getirmekteler. Ayrıca köylere dönmek isteyenlere dayatılan koruculuk şartı ise devam ederken, bu uygulamaya tepki gösteren halk korucu olmayı kabul etmiyor. Bu gelişmelerin yanısıra HADEP'li Nazıdağı Belediye Başkanı **Hüsnü Tur** devlet tarafından dikkate alınmadıklarını, kaymakamla toplantı yapmalarını gerektiğini ancak bu toplantıların kendisinin dışında tutularak yapıldığını belirterek daha buna benzer anti demokratik uygulamaların keyfi bir şekilde uygulandığını ifade ediyor. Yine 99 seçimle-

rinde Mersin'de yaşananlar hala hafızalarımızda. HADEP'in topladığı oylar sandık yerleri basılarak yakılmış ve sorumluları her zamanki gibi bulunamamıştı.

Böylesi bir ortamda demokratik koşullarda yapılacak ve gerçekten halkın iradesinin yansıdığı bir seçim sonucu beklemek hayal olacaktır. Kürt halkının her türlü hak ve özgürlüğünü elinden alan ve bunları tanıma noktasında şovence bir politika izleyen devletin seçimlerde Kürt halkının iradesini yansıtacağına izin verecekmiş gibi bakmak mümkün değil. OHAL'i kaldırdık diyen devletin baskılarına devam ettiği var olan bir gerçek. Birileri silahlar kalktı, artık barış ve demokrasi birilerinin inadına gelişecek demesine rağmen, bölgedeki yurtsever demokrat duyarlı kesimlere yönelik artan baskılar devletin bu noktadaki politikasını gösteren açık verilerdir. HADEP'in ittifak için gittiği partilerin direkt MGK tarafından tehdit edilerek bu çalışmaların önünün kesilmesi, seçimlerde HADEP'e yönelik uygulanacak politikanın parçası olarak görülmesi. Bugün bu politikalarla Kürt halkını ve onu temsil eden her türlü kurumu ortadan kaldırma çabası içinde olan devlet HADEP'in barajı aşmasını engelleme çabası içindedir. Bunun için elindeki bütün silahları devreye sokacaktır.

üzerinde durulması gereken konular arasında. Egemenleri korkutan HADEP'in oy potansiyelini engellemek için her türlü oyuna başvuruluyor. T. Kürdistanı'nda önemli bir oy potansiyeli bulunan HADEP'e yaklaşan seçimlerle birlikte baskılar da artıyor. Gündeme yeniden getirilen kapatılma davası tartışmaları hali hazırda devam ederken HADEP, seçim çalışmaları

verilmeksizin aksine biraz daha turmandırılarak devam ettirildiğini görüyoruz. Bir süre önce Hakkari'de kaldırıldığı söylenen OHAL uygulamaları bugün de aynen devam etmekte. Halk hâlâ izin fişleri doldurarak, karakol denetiminde yiyeceklerini alıyor. Gerekçe ise dün yiyeceklerin PKK'ye verildiği idi. Bugün ise

Yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel OHAL kapsamındaki illerde bulunan hapisanelere hazırladığı yeni genelgeyi göndererek tutukluların hapisaneden alınarak sorguya götürülmelerini düzenleme çabasında.

OHAL kapsamındaki illerde yaşanan keyfi gözaltıların yanısıra haftaları bulan gözaltı süreleri yaşanıyor. Gözaltına alınanlar keyfi bir biçimde uzun süre gözaltında tutulduktan sonra hapisanelere konuluyor. Ancak sorgu süreci burada bitirilmiyor. Askeri kanunların hüküm sürdüğü bölgede insanlar hapisanelerden de savcılık ve hapisane idaresinin

OHAL'e genelgeyi önlem

izniyle tekrar sorgulara götürülebilir.

Çelikel gönderdiği genelgede bu duruma şöyle bir değişiklik getirdi: Sorgulanmak üzere polis ya da JİTEM tarafından hapisaneden çıkarılan tutukluların 10 gün süreyle gözaltına alınması ve bu süreden sonra mutlaka hakim karşısına çıkarılması gerekiyor.

Çelikel hazırladığı genelgede; "Bu defa 450 sayılı KHK uyarınca 10 gün süreyle cezaev-

lerinde alınan hükümlü tutukluların hakim huzuruna çıkarılmadan ikinci kez süre talebinde bulunduğu anlaşılmıştır." denilerek yeni genelgenin gerekliliği anlatılıyor. 4 gün olarak belirlenen gözaltı sürelerinin 4 bölgede çoğu zaman geçerli olmadığını kamuoyuna yansıyanlardan bilmekteyiz.

Bölgede belirlenen genel yasaların dışında savaş yasalarının işletildiği ortada. Bu özellikle de

OHAL kapsamına alınan iller açısından çok daha farklı bir anlam kazanıyor. Bölgedeki yasaları belirleyen OHAL yönetmeliklerinde bugüne kadar bir dizi hukuksuzluğun yaşandığı biliniyor. Çeşitli demokratik kurumların kamuoyuna duyurup engellemeye çalıştıkları bir dizi hukuksuzluğu Adalet Bakanı yayınladığı genelgelerle "engelleme" derdine düştü. Devletin bugüne kadar bölgede yürüttüğü haksız savaşın

bir parçası olan bu uygulamalar, bugün "OHAL'i kaldırdık" demagojilerine rağmen devam ediyor. Vitriini yenileme ve bir anlamda görüntüyü tazeleme kaygısı dahi duymayan devlet yapılan faili belli infazların, gözaltında kayıpların, kaçırıp katletmelerin devam ettiği bölgede yayımlanan genelgelerin hiçbir etkisinin olmayacağı ortada. Kürt halkına yönelik uygulanan şovenist, inkarcı politikanın hüküm sürdüğü ülkemizde bu uygulamaların son bulması genelgelerle değil mücadelenin yükseltilmesi ile olacaktır.

Haksız savaşın sonucu olarak intiharlar

Önce kadınların Batman'da peş peşe intiharlarıyla gündemimize girdi intiharlar. İntihar devletin yürüttüğü haksız savaşın sonucu olarak girilen psikolojik bunalım ve yıkımdan çıkış bulamayan insanların başvurduğu bir çö-

yorlar intiharı.

Batman'dan sonra Diyarbakır'da geçtiğimiz hafta itibarıyla çıkarılan bilanço ürkütücü boyutta. İki hafta içerisinde intihara teşebbüs edenlerin sayısı 10 ve bunlardan 7'si yaşamını yitirmiş durumda. Bir

şında, yapılan araştırmalara göre intihar edenlerin büyük bir kısmını işsiz ve köylerinden zorla göç edenler oluşturuyor. Geçtiğimiz hafta yoğun yaşanan intihar olaylarının içinde 8 çocuk annesi de bulunmakta. 45 yaşındaki anne Zeytun

na'daki iki kızının ve ablasının yanına gider. Burada geçimini sağlamak için mevsimlik işçi olarak Sakarya'da fındık toplama işinde çalışır. Sığındığı ailesi tarafından dışlanarak istenmeyince Diyarbakır'a geri dönen Odabaşı burada ise çözüm olarak intiharı seçerek yaşamına son verir.

Feodal toplumun değer yargılarının en ağır biçimde yaşandığı bölgede kadına verilen değer ve önem çok azdır. Genel anlamda toplumun kadına biçtiği ikinci rol olma pozisyonu yaşanıyor. Bunların yanısıra yaşanan ekonomik sıkıntılar intiharların temel nedeni. Çalışma olanakları bulamayan insanlar çoğu zaman ekmek dahi yiyemiyorlar. Devletin uyguladığı zorla göç politikasından kaynaklı göç etmek zorunda kalınca ilk olarak yaşadıkları sorun açlık oluyor. Açlık sorunu çeken bu insanlar ekonomik sıkıntılar sonucu girdikleri bunalımdan çıkış bulamayınca ağır psikolojik sorunlar yaşıyor. Bunlardan

çıkış bulamayınca ya ailesini öldürüyor ya da intihar ediyor.

İntiharların artmasına neden olan önemli etmenlerden biri de özellikle kadınlar açısından feodal değer yargıları. Özellikle T. Kürdistanı'nda devletin bölgede Kürt halkına yönelik uyguladığı politikalarından kaynaklı yaşanan olayları saldırıya maruz kalanı cezalandırarak çözümlüyor. İntiharlara yönelik yapılan araştırmalarda aktarılan rakamlar ise sadece şehirlerde yaşanan intihar vakalarını göstermektedir. İntiharların büyük bir oranını bugün kırsalda yaşayanlar oluşturmaktadır. Ki bunların büyük bir çoğunluğu kamuoyuna yansımıyor.

Dicle Üniversitesi Psikiyatri Bölümü tarafından yapılan araştırmaya göre son 25 yılda intihar vakalarında yüzde yüz artışın yaşandığı ve bu artışın 1992 ve 1999 yılları arasında belirgin bir şekilde görüldüğü; bu yıllar arasında 12 bin 940 kişinin yaşamına son verdiği belirtiliyor. T. Kürdistanı açısından bu oran

yüzde 167 artmış durumda.

İntiharların yanısıra cinnet geçirerek ölümlere sebebiyet verenlerin oranı da küçümsenemez durumda. Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır'da 21 yaşındaki Deniz Ay babasından işyeri açmak için para istiyor. Babanın bu isteği karşılayamaması üzerine çıkan tartışmada Deniz, üstünde taşıdığı bıçakla babasını kovalayarak ağır yaralıyor ve olaydan kısa bir süre sonra baba Şehmus Ay yaşamını kaybediyor. Ve daha buna benzer onlarca olay yaşanıyor bölgede.

Devletin bölgede Kürt halkına yönelik uyguladığı politikaların bir sonucu olarak yaşanan bu tablo, halka sorunlardan çıkış noktası gösterilmediği takdirde daha da büyüyecektir. Bir anlamda devletin de istediği bu tabloyu engellemek ve önüne geçmek durumundayız. Yaklaşan seçim süreci ile birlikte halka şirin yanlarını gösteren egemenlerin yüzünü her yönüyle teşhir ederek halkın girdiği umutsuzluk tablosunu dağıtalım.

züm. Korucu, asker tecavüzüne uğrayan ve hamile kalan, aileden dışlanan, haksız savaşta eşini, çocuğunu ve kimi zaman tüm ailesini kaybetmiş, çaresizlik içindeki insanlar, yaşadıkları bu ağır yıkımdan çıkmanın yolu olarak görü-

günde üç kişinin intihar ettiği şehirde intihara yönelenlerin içinde kadın, erkek, çocuk ve gençler yani toplumun her kesiminden insan bulunmakta. Bunların içinde işsizlikten cinnet geçirerek ailesini ve kendisini öldürenler di-

Odabaşı'nın hikayesi de tıpkı diğer kadınlarınki benziyor. Oturduğu evin 7. katından atlayarak intihar eden Odabaşı girdiği psikolojik bunalım sonucu intiharı seçti. Eşiyle geçimsizlik yaşayan Odabaşı bir süre önce evden ayrılarak Ada-

Jandarma aynı Jandarma

H. Merkezi: Sakarya'nın Geyve ilçesinde Jandarma tarafından gözaltına alınan 15 yaşındaki S.K ve G.K adlı çocuklara kadın iç çamaşırları giydirilerek kameralar önünde tatbikat yaptırıldı. Jandarma 15 araç, 5 ev ve 2 villayı soyduğu iddiasıyla gözaltına aldığı amca çocukları S.K ve G.K'yı Karaçam mevkiindeki Remzi Döker'e ait villaya götürdü.

Sabıkası olmayan iki gencin kameralar önünde iddia edilen hırsızlığı hakaret ve kaba dayakla anlatmaları istendi. (T. Kürdistanı'nda ve hapisanelerdeki tutumuyla) villada yapılan sorguda Jandarma Astsubayı gençlere kadın iç çamaşırı giymelerini emretti. Kadın iç çamaşırlarını zorla giyen iki genç jandarma kamerası ve fotoğraf-

Jandarma, gözaltına aldığı çocuklara kadın iç çamaşırları giydirdi

larla belgelendi. Saatlerce kadın çamaşırları içinde kalan gençler jandarmanın eğlencesi oldu. Gençler ifadelerinde de jandarmanın kendilerine zorla kadın iç çamaşırlarını giydirip, bakıp bakıp eğlendiklerini açıkladılar.

Kamuoyunda yoğun tepkilere neden olan olayın sorumlusu her zamanki gibi bulunamadı. Sadece Sakarya Valisi M. Cahit Kıraç ile Jandarma Alay Komutanlığı soruşturma açtıklarını açıkladılar. S.K'nın babası Salih K. "Çocuklar daha 15 yaşında. Hırsızlık yapmışlar. Adalet ve aile olarak biz gereken cezaı veririz. Ama çocuğa kadın iç çamaşırı giydirmek insanlığa ve mantığa sığmaz. Gereken yerlere başvuracağız" dedi.

Polisin soruşturma yöntemi

Ne kadar işkence yaparsam o kadar çok şey öğrenirim!

Yasemin Durgun uzun bir süredir kayıp. Polis kayıp genç kızın Beyoğlu tüneline kalçadan kesik bacağını bulduktan sonra geçmişinden aldığı tecrübe ve birikimleriyle hemen olaya el koydu. Ve genç kızın arkadaşlarını gözaltına alarak soruşturmanın ilk adımını attı. Artık ne de olsa elinde sanıklar vardı ve işin yarısı tamamlanmıştı. Geriye onları konuşurmak kalıyordu. Gözaltına alınan gençler İstanbul Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlar Şubesi'nde 4 gün boyunca "itina" sorgulandı. Kullanılan yöntemler mi? Orası işin "sırrı". Polisin

Polise göre gözaltına alınan herkes suçludur

sorgu esnasında kullandığı sır ancak İstanbul Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim dalı Başkanı Prof. Dr. Şebnem Fincancı'nın raporunda açığa çıktı.

Raporda gençlere elektrikle işkencenin yanısıra kaba dayak ve filistin askısının da uygulandığı belirtiliyor. Polis içinse gözaltına alınan herkes suçludur ve ancak işkence edilerek sorgu yürütülebilir.

Bu olay Türkiye'de işkence görmek için herhangi bir nedene ihtiyaç olmadığını, her insanın her an işkenceye maruz kalabileceğini göstermiyor mu? İşkencenin bir devlet politikası olup olmadığını bir kez daha sorgulamamız gerekmez mi?

Siyasete İlgisizlik Üzerine

Siyasetle ilgili olmak ya da parti politikalarını kavramak deyim yerindeyse beş temel belge ve onbir stratejik ilkenin her seferinde tekrarlanması değildir. Siyasete ilgi güncel gelişmeleri tanımlama; onların kitleler üzerindeki olumlu olumsuz etkilerinin deşifre edilmesi ve bunun kitlelere kavratılması sorunudur.

Sınıf savaşımı; ideolojik donanımı, siyasal yetkinleşmeyi ve örgütsel sorunlarda yoğunlaşmayı gerektirir. Çünkü bir devrimciyi var eden, kesintisiz ve istikrarlı bir biçimde mücadeleye bağlayan bu üç temel ayaktır. Bağlılık, feda ruhu ve inanç vb. etkenler ona bağlı olarak gelişir.

Siyasette yoğunlaşmanın ve onun öneminin kavranmadığı bir yerde, geleceği şekillendirmek ve onu zafere dönüştürmek de söz konusu olmaz. Siyasal iktidar mücadelesinin temel aygıtı KP'dir. kitlelere önderlik yaparak onları eğitecek ve iktidara taşıyacak olandır Komünist Partisi. Bunu yapacak olan, partinin kadrosu ve militanıdır. O halde siyaseti ve siyasal gelişmeyi önemsemeyen bir militan, kitlelere neyi götürebilir? Partinin ideolojisini, programını ve siyasetini kitlelere taşıyacak yani yaşamla bütünleştirecek olan biz kadro ve militanlar olduğumuz göre, siyasete ilgisizlik, önemsemelik ve yetinmecilik ne anlama gelir? Açık ki, partiyi kitlelere taşımama, devrimin ve savaşın sorunlarını çözeme anlamına gelir. Böylesi bir pratiğe ve geri bir bakış açısına sahip olan yoldaşlarımız, "ben iyi bir devrimciyim, partinin iyi bir savaşçısıyım ve partiye bağlıyım" diyebilir mi? Diyemezler, zira buna kimse inanmaz. Sadece kendilerini kandırmış olurlar. Partiye bağlılık, devrime ve ideallerimize bağlılık, bıkmadan usanmadan siyasal geriliklerimizle mücadele ederek ilerlemeyi ve yetkinleşmeyi gerektirir. Bunun yolu da okumaktan, araştırmaktan, yazmaktan ve tartışmaktan, kitleleri dinlemekten ve onların sorunlarını çözmekten geçer. Siyasetle ilgili olmak ya da parti politikalarını kavramak deyim yerindeyse beş temel belge ve

onbir stratejik ilkenin her seferinde tekrarlanması değildir. **Siyasete ilgi güncel gelişmeleri tanımlama; onların kitleler üzerindeki olumlu olumsuz etkilerinin deşifre edilmesi ve bunun kitlelere kavratılması sorunudur.** Bir örnek verecek olursak bugün güncelimizde tartışılan seçim sorununu veya boykot tavrını kitlelere anlatmamak; dönemin özelliklerini, burjuva partilerin birbirlerinden farklılıklarını, temsil ettikleri sınıfları, ilişki içinde oldukları emperyalist güçleri ve uygulayacakları politikaların getirileri, götürülerini ortaya

tir. Aksi tutum var olanla yetinme „statükoyu korumaktır ve partinin bilimsel siyasetini kavramamaktır. Zira yetinmeciliğin, kendiliğindenciliğin ve bu temelde oluşan statükonun doğuracağı sonuçlar yıkımdır ve doğrularımızı, olumlu yanlarımızı zayıflatıp kemirerek tahribata uğratacaktır. Evet doğuracağı sonuçlar bunlardır. Bu ne abartılıdır, ne de niyet meselesidir. Sonuçta niyetleri de sınıf bakış açısından, onun düşünüş tarzından kopuk ele alamayız.

Düşman her alanda bütün araçlarıyla saldırıyor. Özellikle

çok etkili savaşım yürütmemiz gerektiği açıktır. Kendisine karşı sınıf savaşımı yürütemeyenler, düşmana ait hastalıkları, çürümüşlükleri ve onun bizdeki tüm etkilerini söküp atamayanlar; dahası bunun gerekliliğini, zorunluluğunu göremeyenler hangi alanda olursa olsun düşmana karşı etkili bir devrimci duruş ve etkili vuruş geliştiremez. Neden gelişmiyor, ilerlemiyor ve daha önemli sorumluluklar alamıyoruz? Önümüzde dağ gibi sorunlar varken, bunların adım adım aşılması sorumluluğu, görevi bizi bekliyorken, bunları

yöntemler, araçlar kullanmıyor. Yani proletaryaya ve onun nihai kurtuluş bayrağını taşıyan öncüsüne karşı, tüm sınıf kinini kusuyor, kendisine "yaraşır" her türlü insanlık dışı yöntem ve araçları kullanıyor. Peki biz, neden üzerimizdeki düşmanı yaşıyoruz, neden onun bizi tahrip etmesine, zayıflatmasına izin veriyoruz; dürüstçe bunlara yanıt vermeliyiz. Kendimizi ve düşmanı iyi tanımak zorundayız. Taşındığımız misyonu, bunun insanlık açısından ne anlama geldiğini doğru temelde bilince çıkarmalıyız. Burada **kendine güven** önemlidir. Bu kendine güven üzerinden sınıf mücadelesinde yani gerilla savaşında, kitle çalışmasında ve örgütlenmede, politika üretmede ve yaşama geçirmede özne olabilmeliyiz. Yani bu işi biz yapacağız, kendi dışımızda ulvi güçleri aramaya gerek yok. O halde kendimizi asgari olarak, sorunları değerlendirecek, yorumlayacak ve onun çözüm siyasetini, araçlarını ortaya koyacak temelde ideolojik-politik ve örgütsel güce kavuşturmamız gerekir. Devrimin sorunlarına, partinin sorunlarına ilgisizlik kabul edilemez. Tam tersi düşünüş tarzına ve pratiğine sahip olmamız gerekir. Yani parti ve devrimin sorunlarıyla, kitlelerin durumu ve sorunlarıyla ilgilenerek onlarla mücadele edebilir, gerekli politik ve örgütsel ihtiyaçları çözebiliriz.

Siyasete ilgisizlik, bir burjuva hastalığıdır. Yani burjuvazinin bu noktadaki istemine aslında yanıt olmaktır. Zira siyasete ilgisizlik, faşist diktatörlüğün halka dayattığı ve onları siyaset biliminin dışında tutmaya yönelik, köleleştirme ve teslim alma politikasıdır. İstiyorlar ki insanlar okumasınlar, araştırma-inceleme yapmasınlar, sorgulasınlar, soru sormasınlar. Başta din

çıkarmadan kitlelere "tüm partiler aynıdır. Bunların hangisine oy vereceksin. Oy veremeyin" tarzında bir yaklaşım kaba ve geri bir propaganda biçimidir. Ya da siyaset adına siyasetsizliğin kendisidir. Zaten kitleler de bunu söylüyor ve yine de sandığa gidiyor. Bizim burada yapmamız gereken kitlelerin bu homurtularını toplamak, derli toplu bilgiye dönüştürmek ve alternatifini gösterecek bir politika olarak onlara götürmek-

ideolojik olarak, düşünüş tarzımızda, kültürel şekillenmede çok ciddi kirlenmelere ve dejenereasyona yol açacak tahribatlar yaratmaya çalışıyor. O halde savaş sadece savaş araçlarıyla, tüfek, tank, top vb. ile yürütülmüyor. İdeolojik bazdaki mücadele çok daha kapsamlı, derin; sonuçları itibarıyla daha etkili ve tehlikelidir. Dolayısıyla burjuva-feodal kültürün ve düşünüş tarzının üzerimizdeki yani bizdeki etkilerine karşı

görmezden gelmek, olanla yetinmek gibi apolitik yaklaşımlarla durumu ne kadar idare edebiliriz? Bu ne kadar mümkündür? Buna devrimcilik diyebilir miyiz? Böylesi bir bakış açısında, gelecek kaygısı, iktidar kaygısı olmaz. Bunu doğru kavramak durumundayız. Bizim iktidarı alma sorunumuz var, düşmanın ise böyle bir sorunu yok. O iktidarını koruyor, iktidarını korurken de bize karşı hiç de yumuşak ve barışık

olmak üzere bu noktada her türlü ideolojik aygıtı kullanıyor egemenler? Biz de bu toplum içinden geldiğimize göre, bu tür burjuva dayatma ve politikanın toplumun geri kesimleriyle aynı düzeyde olmasa da üzerimizdeki etkilerini görmezden gelemeyiz. O halde biz kimiz, misyonumuz nedir, halka karşı görevimiz nedir, halk kitlelerini bilinçlendirmede, örgütlemeye ve onları iktidar mücadelesi temelinde seferber etmede, ideolojik ve siyasal dönüşmelerinde dönüşüm yaratmada, kültürel ve ahlaki şekillenmesini biçimlendirmede, adalet ve hukukta, paylaşmada vb. tüm yaşamlarında bir dönüşümü yaratabilmek için, ideolojimiz, siyasetimiz ve örgütsel çalışmamızda yoğunlaşmamız gerekmez mi? Gerekir. Peki siyasetle, siyasal faaliyetimizle ne kadar ilgiliyiz, ne ka-

dar yoğunlaşıyoruz? Her yoldaş aynayı kendine tutsun, kendini bir gözden geçirsün... Bakalım ne görecektir? Kendini dönüşüme sokmayan, siyasetle ilgilenmeyen, onun önemini kavramayan bir yoldaşın kitlelere taşıyacağı bir şeyi olur mu? Olmaz. Peki kitlelere bir şey taşıyamayan bir kişi nasıl bir devrimcidir? Böyle bir kişi, büyük bir onurla ben devrim ve sosyalizm savaşçısıym diyebilir mi? Buna vereceğimiz yanıt, kendimizi nasıl bir yönelime sokmamız gerektiğini belirler.

Bünyemizde, yani yaşamımızda kendi varlığını sürdüren siyasete ilgisizlik hastalığını hücrelerimizden söküp atarak, beyinlerimizi partinin ve devrimin ihtiyaç duyduğu temelde cesur bir dönüşüme sokalım. İstersen ilerler ve hedefe ulaşır- sını. Bilmeliyiz ki, biz istersek, biz dönmek istersek, ilerle-

me ve dönüşme olur.

Beyinlerimiz ne kadar özgür? Özgürlüğü ne kadar önemsiyoruz? Halkın baskı ve sömürüden kurtulmasını istiyor muyuz? Bunlar değişme ve gelişme pratiğine kendimizi sokmamız için anahtar sorulardır.

Sonuç olarak siyasete ilgisizlik gelişimimiz ve ilerlememiz önünde ciddi bir engeldir. Siyasal yetkinleşmenin sağlanmadığı yerde, partiyle bütünleşme de olmaz. Siyasal gerilik ve siyasete ilgisizlik, salt askeri bakış tarzını, asi çete ruhunun gelişmesinin temelini de oluşturur. Geçmiş tecrübelerimize baktığımızda darbeciliğin, kaçkınlığın bu zeminden beslendiğini görmemiz gerekir. Yine fokocu bir tarzda, kitlelerden kopuşu doğuran sonuçlar yarattığını da, kendi pratiklerimizden ve dışımızdaki yapıların pratiğinden görüyoruz. **Bil-**

meliyiz ki, tüm bilinmezliklerin, tüm çözümsüzlüklerin ve yetmezliklerin temelinde siyasal gerilik yatar. Siyasal geriliğe sahip olan bir kimse, her şeye ilgisizdir kendisine karşı güvensizdir, ayakları üzerinde durması söz konusu değildir. Hep başkasına yaslanarak, birilerine tutunarak yaşayabilir belli bir süre. Ama o belli bir süre de yetmeyerek, kişide trajedik bir bitişle, bir kaçkınlıkla noktalanacağı unutulmamalıdır. Siyasete ilgisiz olan bir kimse, araştırma-inceleme ve sorgulama yapmaz. En önemlisi eleştirmeyiz. Asalak ve tüketicidir. Partinin durumu, devrim ve kitleler onu hiç ilgilendirmez. Çünkü o merkezine asalak-tüketicisi ve bencil yaşamını koymuştur.

Evet, özet olarak anlatmaya çalıştığımız siyasete ilgisizliğin yaratacağı etkileri ve sonuçları

ortaya koymaya çalıştık. Çok daha ayrıntılandırılabilir. Ancak bu, kendimize karşı etkili bir mücadele geliştirmemiz için bir ön adım olmalıdır. Birey olarak bu noktada kendimizde yoğunlaşmamız gerekir. Bizi prangalayan bu hastalığa karşı etkili bir savaşım kaçınılmazdır. Geriliklerimize karşı mücadele etmediğimiz sürece ilerlememiz mümkün değildir. Tembelligi, asalaklığı ve yetinmeciliği bir tarafa bırakarak devrimciliğin bitmez-tükenmez ilerleme çabasını, öğrenme çabasını ve iradesini ortaya koymalıyız. Gonzalo yoldaşın dediği gibi "halkımız bizi zafer kazanmaya mahkum etmiştir." Her alanda yapmamız ve başarmamız gereken, bu şiarı uygun pratik tutum almaktır. Biz bunu yapacağız demeliyiz ve kendimize güvenmeliyiz.

PUSULA

Parti bilinci

Parti bilinci çok kapsayıcı, bütünlüklü bir bilinçtir. Parti bilinci; partinin ideolojisini, siyasetini, stratejisini, taktiklerini, kültürünü, ahlakını, ilke ve kurullar bütününe içeren bir bilinçtir.

Parti bilincini bu bütünlükle ele almayan, kavramayan bir partili, bulunduğu alanda yaratıcı olamaz; partinin, genel anlamda sınıf mücadelesinin sorunlarına çözüm üretmez, nesnel koşulların esiri olur, hatta süreç içerisinde kendisi, bulunduğu alan -sorumluysa eğer- sorun olup partinin önüne çıkmaya başlar. Çünkü oraya, o ana kadar topallayarak gelmiştir. Deyim yerindeyse tek ayak üzerinde yürümüştür. Parça-bütün, esastali ilişkisini kuramamış, bütünlüklü hareket etmemiştir. Tek yönlü bir çalışma tekniği, inceleme-araştırma tarzı, şekillenmiş, kişiyi belli bir yere kadar götürür; gerçekler ondan sonra gürlemeye, yüksek sesle haykırma-ya başlar. Kişi bu gerçekler kütlesinin altında ezilerek, bunlardan ürkererek diskalifiye olur.

"İnsanların bir aracı yapabilmeleri için, ilk önce o aracın hangi amaçla kullanılacağına bilinçine varması zorunludur. İnsanın aracı doğru dürüst kullanabilmesi içinse, üretilecek nesnenin bir düşüncesini ya da imgesini önceden kafasında tasarlaması gerekir. İşte insanların doğayı etkilemeleri arasındaki temel ayrım budur" diyor George Thomson.

Demek ki bir işe girmeden

önce o iş hakkında asgari düzeyde bir bilgiye sahip olmak şarttır. Bir işi niçin, hangi amaçla yapıyoruz? Hedefimiz neydi, nereye kadardı- gibi soruların cevabı kafamızda bulunmalıdır. Bu bir planlama işidir. **Plan bilinçle olur. Bizde olması gereken bilinç, parti bilincidir. Parti bilinci, aynı zamanda sınıf bilincidir.** Eğer bizde bu bilincin temeli varsa, bizi çevreleyen koşulların çözümüne dair bir planımız da var demektir. Yok eğer böyle bir bilince sahip değilsek, yani nesnel koşullar içinde kendimizi bir özne olarak görmüyorsak, müdahaleci olmayız; tam da bizi çevreleyen koşulların esiri oluruz.

Bu anlamda parti bilincini üzerimizde cisimleştirmemiz şarttır. Bu da var olan bütünlüğün kavranılmasıyla, yaşama geçirilmesiyle mümkün olur. İşte düşünsel faaliyetle, pratik eylem arasındaki diyalektik bağ, en doğru temelde böyle sağlanır. Kafamızdaki sınırları, kalıpları, dogmaları, bu bilinçle yıkabilir; yeniyi, ileriye, daha güzel olanı bu bilinçle inşa edebiliriz. Sınıf mücadelesindeki ısrarcılık, kararlılık, yaratıcılık, kişinin kendisini yeniden üretip daha ileri düzeyde davaya sunması, bu bilinçle mümkün olur.

Parti bilincinin kişide cisimleşmesi, somutluk kazanması, kişiyi üretken kılar; olay ve olgularla temasında ürkek, edilgen davranmaz, kişinin iş yapma temposu artar, daha ritmik çalışmasını sağlar, iş yaparken heyecanlanır, coşkulanır, işten zevk

alır. Bu da kişinin kendinde saklı, gizli tuttuğu ya da farkında olmadığı diğer enerji rezervlerinin de açığa çıkması, kişinin iktidar yürüyüşündeki yerinin sağlamlaşması demektir. Çünkü burada değişme ve değiştirme esas olacaktır.

Bunu nasıl yapacağız? Savaşarak. Düşmanımızla, düşmanlarımızla savaşarak yapacağız. Düşmanımız tek değil, çok düşmanımız var. Ya da tersinden söyleyelim: Düşmanımız tektir, ama bize tek cepheden saldırmıyor. Birçok cepheden saldırıyor. Düşmanımız kendi sınıfsal çıkarlarını korumak ve güvence altına almak için bize sadece militarist güçleriyle saldırmıyor. Kendi medyasıyla, eğitim sistemiyle, din kurumlarıyla ve bunlara benzer birçok kurum-kuruluşuyla birlikte saldırıyor. Düşmanımızla savaşırken olay ve olgulara sadece namlunun ucundan bakarsak, diğer cephelerden saflarımıza, beynimizin içine sızan düşman bizi yenilgiye uğratar.

O halde bizim savaşımız çok yönlüdür. Çok yönlü olmak zorundadır. Parti bilincini, savaş her cephede yürüterek kazanacağız. İdeolojik, politik, örgütsel, askeri, stratejik ve taktiksel cephede; kültür-sanat ve felsefe alanında yürüteceğimiz çok yönlü bir savaş, parti bilincimizi geliştirecek, üzerimizde cisimleştirecektir. Bu bilincin üzerimizde cisimleşmesi demek, partinin gelişmesi, devrim mücadelesinin yükselmesi demektir.

Savaşı böylesine yaygın, böylesine topyekün yürütemezsek, o bizi imha edecektir. Eğer kendisi buradan gelişen, büyüyen, kazanan düşman olacaktır. Eğer biz düşmanın-içimizdeki ve dışımızdaki-üzerine yürümezsek düşman bizim üzerimize yürüyecektir. Biz onu imha etmezsek, o bizi imha edecektir. Eğer kendi yaşamımızda kendi pratiğimizde bu mücadeleyi süreklileştirmezsek -bunu düşüncede,

duyguda, moral değerlerde her yerde yapacağız- ortam düşmana kalacak. Yaşamımıza yön veren, bizi yönlendiren düşman olacaktır. İdeolojik kırılma, bilinç kırılması burada başlar. Tasfiyecilik burada doğar. Çemberi düşmanın eline kaptırmak istemiyorsak, kendi yetmezliklerimizle savaşmak zorundayız. Statik, mekanik, dar bakış açısını aşmak zorundayız. Bunu aşmazsak sınıf savaşımının zorluklarına göğüs geremeyiz.

Her zaman yenilenmek ve üretmek, değişmek ve değiştirmek esastır, yaşamsaldır. Kendisini yenileyemeyen, üretmeyen bir kişilik, savaşın sert katı yasalarına hükmedemez. Böyle bir kişilik birkaç tekrardan sonra yelkenlerini suyun akışına bırakır. **Kişiyi sürekliliği tutan, dinamik kılan, kişide halk sevgisini canlandıran, davaya bağlılığını artıran parti bilincidir.** Parti bilinciyle donanmayan bir kişide ideolojik erezyon başlar. İdeolojik erezyonun olduğu bir yerde de yıkım olur.

Parti bilinci çok somuttur. Bu bilinç gökten zembille inen bir bilinç değildir. Maddeden çıkar. Tekrar maddeye gider. Madde kitlelerdir. Parti kitlelerden hammaddeyi/malzemeyi alıp bunu çeşitli aşamalardan geçirecek güzelce işler, mamul madde biçiminde tekrar kitlelere götürür. Bu devrim sürecidir.

Parti bilincinin kişide somutluk kazanması, cisimleşmesi burada çok net belli olur. Kişinin kitlelere nasıl gittiği, kitlelerden ne aldığı ve parti bilincini kitlelere hangi yöntemlerle taşıdığı çok önemlidir.

Örneğin, bir gerilla bunu kendi günlük yaşamı içerisinde ilişkilerinde nasıl hayata geçiriyor, nasıl üretiyor? Çünkü bu aynı zamanda bir üretim sürecidir. Kişi burada kendisini, çevresindeki dar ve geniş ilişkileri yeniden üretmiş oluyor. Ciddi bir emek olayı var yani.

Halk kitlelerini örgütleme gibi bir sorumluluğumuz var. Bir gerilla halk kitlelerine giderken somut bir fikre, somut bir projeye (kendi kafasında) sahip midir? Günlük yaşam içerisinde bir fikir, bir proje üretiyor mu/üretiyor muyuz? Kitlelerin sorunlarını dinleme, onları anlama, sabrını ne kadar gösteriyoruz? Sorunları çözmede, sorunlara müdahale etmede yetkin miyiz? Kendi duruşumuzu, tavrimizi gözden geçiriyor muyuz? Böyle bir yoğunlaşmamız var mı? Bu sorumluluğu taşıyor muyuz? vs...

Aynı soru fabrikadaki, semt-teki bir faaliyetçi için de geçerlidir. Sokaklar işsizler ordusuyla dolmuş. Henüz sokaklara dökülmemiş insanların ise hiçbir sosyal güvencesi yoktur. Parti bilinci; bu muazzam potansiyeli örgütleme, mücadeleye sevk etme ve iktidara taşıma bilincidir.

Parti bilinci; öğrenci gençliği akademik demokratik sorunları çerçevesinde örgütleyip, buradan da anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist mücadeleye kanallandırmaya, Yeni Demokratik Halk Kültürünü yaratma, geliştirme bilincidir.

Parti bilinci; Kültür-sanat cephesinde yeni, alternatif devrimci bir sanatı üretme, ürettiği bu sanatı geniş halk kitlelerine yayma ve beğeni düzeylerini yükseltme bilincidir.

Parti bilinci; iktidarı hedefleme, iktidara yürüme bilincidir.

Evet, partinin, parti önderliğinin de bugün önüne koyduğu görev bu görevdir. Bu görev, her alanda iktidarlaşmayı hedefleme görevidir. Tek tek bireyler, alanlar olarak bu sorumluluğu derinden hissetmeli, çabamızı, enerjimizi parti önderliğinin çabasıyla, enerjisiyle birleştirmeliyiz. Parti bilincinin üzerimizde gerçek anlamda cisimleşmesi olayı budur.

Egemenler CHP'yi parlatıp hükümete hazırlıyor

Egemen sınıflar yönetme krizini bir nebze de olsa çözmek için halkın desteğini alacak yeni yüzlere sahip partiler istiyor ama bunun kolay olmadığını biliyorlar. Yeni kuracakları da kitleler tarafından denenmiş, bilinenlerden farklı bir şey savunamayacak ve farklı bir şey yapamayacak durumda olduğu için zorunlu olarak en son yıpranmamışlardan, biraz dinlenmiş ve biraz rötuş yaparak, halkın da hafızasının zayıfladığını düşünerek, kötünün iyisi (ehven-i şer) diye tercih edebileceği kimi partileri hazırlamaya çalışıyorlar.

Egemen sınıflar (komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları) genel seçimlere gitmeye karar verdi. Parlamento ahır da bu kararı aldı. Anlaşılan 3 Kasım'da seçime gidecekler. Birkaç haftadır buna hazırlanıyorlar. Kolları sıvadılar. Halkı kandırabilip desteğini alacak yeni yüzler peşindeler. Kolay değil; yeni yüzler de pek yok. Gerçi yeni yüzler olsa ne değişecek ki? Misyonları, rolleri, işlevleri aynı olacak. Ve sonuçta halka "hangi sopayla sopalanmak istersiniz?", "Hangi partinin ve yüzlerin siyasi yönetimi altında ezilmek, sömürülmek, sopalanmak istiyorsunuz, sandıkta ona karar verin" denilmiş olunuyor.

Egemen sınıflar yönetme krizini bir nebze de olsa çözmek için halkın desteğini alacak yeni yüzlere sahip partiler istiyor ama bunun kolay olmadığını biliyorlar. Yeni kuracakları da kitleler tarafından denenmiş, bilinenlerden farklı bir şey savunamayacak ve farklı bir şey yapamayacak durumda olduğu için zorunlu olarak en son yıpranmamışlardan, biraz dinlenmiş ve biraz rötuş yaparak, halkın da hafızasının zayıfladığını düşünerek, kötünün iyisi (ehven-i şer) diye tercih edebileceği kimi partileri hazırlamaya çalışıyorlar. Bugün çıkarlarına en uygun düşenlerden biri CHP'dir. Onu hazırlamaya çalışıyorlar. Vitrin için ellerinde fazla mal yok. "Sol'un birliği" adı altında veya "sol'un adresi; sosyal demokrasinin adresi" diye reklam yapıyorlar. Böylece CHP'yi de sol diye yutturmaya çalışıyorlar. 'Sol' veya 'solcular' genel olarak devrimciler için kullanılır. CHP'nin ise devrimciliği yoktur. Devrimci

olan en ufak bir yönü yoktur. Birakalım devrimci yönünü demokrat bile değildir, demokrat yönü bile yoktur. CHP M. Ke-

ve düzene bağlamak için her partisiyle halkın özellikle belli kesimlerine hitap ederler. Kimiyle milli duygulara, kimiyle

kurtarıcı gibi göstermeye çalışıyorlar. Bunların hiçbirinin yeniliği yoktur. Bilinmeyen ve denenmeyenler değildirlere. Olsa

Türk ve Kürt ulusundan ve azınlık milliyetlerden halkımıza onlarca yıl kan ağlattılar M. Kemal ve İ. İnönü döneminde. Bunlar 1950'lere kadar CHP'li yönetim altında yapıldı.

İktidarın başında olsun muhalefette olsun CHP'nin sınıf niteliği, sınıf politikası rolü, misyonu, amacı vb. değişmemiştir. 1970'lerde iktidarın başına geçtiklerinde de sonraki sürecinde de bugün de hep faşist parti niteliğini korumuştur. Belli kesitlerde değişik adlar ve söylemlerinde değişmeler olsa da bu özü ve niteliği hep aynı olmuştur.

CHP kimlerin partisi, kimlerin çıkarlarını savunuyor, kimlerin hizmetinde ve politikasını güdüyor?

CHP başından beri dışta emperyalistlerin hizmetinde, onların çıkarını savunuyor içte kompradorların, bürokrat burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının bir partisidir ve onların çıkarını savunuyor. Kuruluşundan beri her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin düşmanı olmuş, bunlara izin vermeyen faşist bir partidir. Türkiye'de faşizmin devlet biçimi ve iktidar olması CHP ile başlar. Bu niteliğini hep korumuştur. Bu durumu devam ediyor. 'Sol' ile, hatta burjuva anlamda 'sosyal demokrasi' ile alakası yoktur.

D. Baykal kim? Baykal öteden beri CHP içinde daha çok Amerikancı kanat olarak bilinenlerden biridir. Emperyalistlerin ve ülkemizde egemen sınıfların ve faşist devletin sadık bir adamıdır. Kendi burjuva partisi içinde, birakalım demokrat eğilimli insanların varlığına tahammül göstermesini, kendisine muhalefete bile tahammül göster-

mal ve İ. İnönü tarafından kurulduğundan itibaren onların yönetimindeyken ve sonrası değişik adlar altındaki sürecin devamından da, kısacası başından beri büyük burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını savunan, onların çıkarı için kurulan, onların temsilcisi faşist bir partidir. Sınıf niteliği, sınıf çıkarı, sınıf politikası ve temsili, rolü ve misyonu değişmemiş (MHP, AP, DYP, ANAP, SP, AKP, BBP, DSP ve bu partilerden türeyen partiler gibi) bir faşist partidir. Bu partiler, destek aldığı sosyal sınıf ve tabakalardan bağımsız olarak o niteliktedirler. Egemen sınıflar halkın desteğini almak

dini duygulara, kimiyle en geri, muhafazakar veya orta kesime, kimiyle kitlelerin ileri, sola eğilim duyan kesimlere hitap ederler. CHP gibi partilerle de sola eğilim duyan, sisteme tepki duyan kesimlere hitap edip, bu kesimleri düzen içinde tutmak istiyorlar. CHP'nin solla ilintisi bununla sınırlıdır. Ve aynı zamanda onun yıpranmasıyla sol çevrelere güvensizlik geliştirmek için de kullanıyorlar. Burjuva medyası "solda birlik", "solun adresi" veya "sol CHP çatısında birleşiyor" yaygarası altında K. Derviş'i büyük bir reklamla CHP'ye kattılar. K. Derviş, D. Baykal ve CHP'yi yeni ve bir

olsa Derviş'in CHP içinde olması yenidir. Kendisi icraatlarıyla bilinmeyen biri değildir. Ayrıca halk yeni sopalarla, kırbaçlarla denenecek deneme tahtası değildir, kobay değildir ki, üzerinde "yeni" etiketli deneyler yapılsın.

CHP'nin hangi mirasın sahibi olduğu biliniyor. Emperyalizm uşağı egemen sınıflar M. Kemal ve İ. İnönü liderliğinde kurdukları CHP yönetimi altında onlarca Kürt direnişini bastırıp yüzbinlerce Kürt katlettiler. Onbinlercesini sürgün ettiler, onbinlerce Ermeni, Rum ve diğer azınlık milliyetlerden halkı katlettiler ve sürgün ederek mallarına, mülklerine de el koydular.

meyen bir politikadadır. Tepeden tırnağa böyle anti-demokratik partilerden biridir CHP.

Büyük sermaye sınıfı elindeki basın-yayınıyla (medyasıyla) bolca reklamını yaptığı, cilalayıp, parlatıp bulunmaz Hint kumaşı gibi göstermeye çalıştığı **K. Derviş kimdir?** Herkes tarafından bilinen haliyle emperyalistlerin mali kuruluşlarından Dünya Bankası'nın başkan yardımcılarında biridir. Yani damgasını ABD'nin vurduğu emperyalist kuruluşlardan DB'nin bürokratlarından biri. **ABD, DB ve IMF tarafından gönderilip, çıkarlarına göre yönetmek için tepeden inme hükümetin ekonomiden sorumlu devlet bakanı koltuğuna oturtulan biridir.** Onu Baykal ile bir araya getiren olgu budur. Baykal ve partisine ne kadar da yakışıyor ve ne kadar da uyum halindedirler. Burjuva medyası sınıf çıkarımı savunan partilerden biri olarak, önümüzdeki seçimde iktidarın başında görmek istediği için CHP'yi öne çıkarıyor, emperyalizmin uşakları oldukları için sadık uşak K. Derviş'i şişirip parlatıyorlar, sempatik ve kendini memleketine adanmış vb. gibi göstermeye çalışıyorlar. CHP'nin tek başına hükümet olması imkansız değil ama hayli zor olduğunu onlar da biliyor ama seçimlerin birinci partisi veya ikinci partisi de olsa hükümette olmasını ve K. Derviş'in de aynı görevde ekonominin patronu olmasını istiyorlar. Çünkü efendileri böyle istiyor. Bu hesap onları bir araya getiriyor.

Partiler hangi sınıfın partileri ve dolayısıyla hangi sınıfın politikasını güdüyor, tayin edici mesele budur. Egemen sınıflar hangi partilere izin veriyor ve hangi partileri seçimlere koyuyor? Dolayısıyla bunlar hangi sınıfların partileri ve hangi sınıfların politikası ve çıkarlarını savunuyor? Buna göre yargıya varılmalıdır.

Konumuz özgülünde CHP'nin hangi sınıfların partisi olduğunu belirtmiştik ve dolayısıyla temsil ettiği sınıfların çıkarlarını ve politikasını savunduğu açıktır. İçte komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının sınıf çıkarlarını, dışta emperyalist efendilerinin ve onların mali kuruluşu IMF'nin çıkarlarını savunacağı ve politikaları doğrultusunda hareket ettiği ve edeceği açıktır. Baykal'ın CHP'si ve K. Derviş düne kadar ne yapmışlarsa onu yapmaya devam edecektir ve (hangisi gelirse gelsin) daha kötüye götürecektir. Emperyalistler ve IMF, halkın çıkarları için en ufak bir şey yapmayacağı ve tersine halkı daha çok ezip, sömürüp açlık ve sefaletle mahkum edecekleri açıktır. Halkımız yaşadığı süre-

cin deneyimleriyle bunu biliyor. Dolayısıyla bu politikaları sürdürecektir olan partilere ve özgülde CHP'ye verecek desteği olmamalıdır. Oy verecek, desteklenecek hiçbir yönleri yoktur.

CHP gibi ön plana çıkan AKP'ye de, diğer egemen sınıf partilerine de sorulacağı gibi, konu özgülümüzde CHP'ye mi-

- Kürt gerillalarına karşı kimyasal silah kullanmalar, savaş uçağı, savaş helikopterleriyle bombalamalar, ekin ve ormanları yakmalar, evcil hayvanları öldürmeler vb. hükümet ortaklığınız döneminde yapıldı. Bunların hesabını verin.

- Yıllarca hapishanelerde üst üste katliamlar yapıldı, sonra

yönetmesini savunup, buna uygun hareket edecek misiniz?

- İşçi ve emekçi halkın toprak sorunu, iş sorunu, sağlık, eğitim sorunu, sosyal yaşam güvencesi bunlar yapılıncaya sağlanabilir ve bunun adımı atılarak bunları güvenceye alma yoluna gidilebilir.

- Kürt ulusu ve azınlık mil-

ting ve toplantılarına gidenler şunları sormalı:

- Kimin politikasını uygulayacaksınız? Emperyalistler ve IMF'nin değil mi?

- K. Derviş kimin ajanı (adamı), kimin çıkarı için çalışıyor, kimi temsil ediyor, kim gönderdi? IMF'nin dolayısıyla onun memuru K. Derviş'in politikasıyla ülke ekonomisini mi yöneteceksiniz?

- Maraş katliamı, Çorum, Malatya, Erzincan katliamı ve provokasyonları CHP iktidarı altında yapıldı. Hesabını vermediniz. Şimdi benzerlerini nerede bekleyelim?

- Sıkıyönetimi CHP iktidardayken getirdi. Yine sıkıyönetim ile mi yönetileceğiz? O sürecin hesabını verin.

- Cizre, Şırnak, Lice ve Diyarbakır'daki katliam SHP'nin hükümet ortaklığı döneminizde yapıldı.

- Başta Kürt illerindeki kayıplar, sokak infazları.

- Köy yakıp yıkmalar, köy boşaltmaları, sürgünler, koruculaştırmalar, gıda ambargosuyla aç bırakmalar,

büyük bir katliamla F tipine geçildi. Neredeydiniz, niye kılınızı kıpırdatmadınız?

- Katledilen, kaybedilen 18-20 bin Kürt gerillası ve halktan 5-10 bin katledilen, mezarı bile bulunmayan insanların hesabını generallerden, MİT'den, emniyet müdürlerinden, silahlı çetelerden soracak mısınız?

- ABD emperyalizmine, Avrupa emperyalistlerine ve diğer emperyalistlere, NATO'ya, DB gibi emperyalist kuruluşlara tavır alacak mısınız? Bunlarla yapılan bağıllık ve bir nevi sömürgeleştirme anlaşmalarını fesh edecek misiniz? Bunların yatırım, banka, sermaye ve borçlandırmalarına el koymayı savunacak mısınız ve yerine getirecek misiniz?

- ABD'nin ülkemizdeki 15 bine yakın bilinen askerini kovacak mısınız? ABD ve NATO'ya sağlanan üs, radar, tesislere el koyup kapatacak mısınız?

- Köylüye toprak, işçiye iş ve iş güvencesi sağlayacak mısınız?

- Toplumun demokratikleştirilmesi, halkın kendi kendini

liyetlerin inkar, imha ve asimilasyon politikasına son verecek misiniz?

- Peki, bugün Kürt ulusunu, Laz, Arap, Rum, Ermeni, Boşnak, Çerkez, Çingene vb. azınlık milliyetlerin varlığı ve hak eşitliğini kabul edecek misiniz?

- Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve azınlık milliyetlerin hepsinin hak eşitliğini, dil, kültür vb. demokratik hak ve özgürlüklerini savunacak ve tanıyacak mısınız?

- Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden halkın fikir ve örgütlenme özgürlüğünü savunup tanıyacak mısınız? Bunlar üzerindeki baskılara karşı net, somut tavır alacak mısınız? Öz olarak halka demokrasinin tanınması, toplumun demokratikleşmesini (ülkemizde emperyalizmin hakimiyetine son verilmeden faşizm ve feodalizm sosyal dayanaklarıyla yıkılmadan toplumun demokratikleşmesi sağlanamaz) savunup sağlayacak mısınız?

Sınıf niteliği gereği ve bunları uygulamada sorumluluk sahibi bir parti olarak hiç birini yapmayacakları açık ve zaten bekle-

nemez de. Halkımız "o halde niye oy verip destekleyelim ki?!" demeli.

Yine seçim konuşmalarında, seçim irtibat bürolarında halka yönelik konuşmalara giden halkımız şunları sormalıdır:

- Onbinlerce insan sokakta yaşıyor, yüz binlercesi başını sokacağı, kirasını verebileceği evden yoksundur. Keza depremzedelerin önemli bölümü zor durumda, ne yaptınız?

- Yüzbinlerce insan işten atıldı, milyonlarcası işsiz durumda aç veya yarı açlığa mahkum edilmiş durumdadır. Ne yaptınız?

- Onbinlerce memurun işine son verildi, neredeydiniz, ne yaptınız?

- Yüzbinlerce küçük esnaf iflase sürüklendi. İşyerini kapatmak satmak zorunda bırakıldı. Ne yaptınız?

- Yüzbinlerce köylü yerinden yurdundan edildi, zorla sürgün edildi, evleri, köyleri yakıldı, yıkıldı, binlercesi öldürüldü, kalanlar yıllarca gıda ambargosuna mahkum edildi, sürgün edilenler de yarı aç, sefil, perişan oldu. Yuvaları dağıldı. Bunların çoğu sizin SHP hükümeti döneminde oldu, sorumluları olarak hesap verip, tazminat verecek misiniz? Bu saldırıların, zulmün sorumluları olarak şimdi hangi yüzle halkın karşısına çıkıyorsunuz? Yaptıklarınız yapacaklarınızın aynasıdır.

- Eğitim paralı hale getirilerek emekçi sınıflarına üniversite kapıları kapatıldı, buna karşı CHP'nin tavrı ne oldu?

- Ekonomiye yön veren Ankara değil IMF'dir. Ve IMF'nin ekonomik reçeteleri ve daha çok yoksulluk, işsizlik demektir. 57. hükümetin ekonomik patronu, IMF memuru K. Derviş'tir. K. Derviş'in bugüne kadarki icraatları yarın ne yapacağını da teminatı değil midir? Kemal'le bizi soymaya devam etmeyecek misiniz?

Peki bunların siyasi sorumlusu sizler hesabını verecek misiniz? Bu politikaların sahibi egemen sınıflar, MGK ve fiili mimarları generaller olduğuna göre hesabını soracak mısınız? Açık-tır ki savunamayacaksınız ve yapmayacaksınız. "O halde hangi yüzle halkın karşısına çıkıyorsunuz?" denilmeli.

CHP ya da özde birbirinden farklı olmayan diğer burjuva partilere de, sistemin kaba yönlerini törpüleyip, yamalayıp, cilalayıp halka sistem içi kalmayı kabullendirme dışında başka misyonu olmayan reformist partilere de **OY YOK**. Seçimlerini **BOYKOT** edelim.

Irak halkının kanı BM damgalı akıtılacak

Bush'un BM'de yaptığı konuşma Irak'a saldırı planlarının artık son aşamaya geldiğini gösterirken emperyalistler arasında Irak halkının kanı üzerinde kurdukları pazarlık masası da iyice kızışmış durumda.

“Bizim Irak halkıyla bir sorunumuz yok” diyor Bush BM’de 13 Eylül günü yaptığı açıklamada. Afgan halkıyla da sorunun olmadığını söylemişti Bush. Ancak 11 Eylül’ün ardından başlattığı saldırıda binlerce Afgan halkı katledildi. Yoğun bombardımanın altında ölenlerin cesetleri dahi bulunamadı. Şimdi aynı parolayı Irak için veren ABD, saldırının hazırlıklarını önemli ölçüde tamamlamış durumda. Sıra saldırıyı onaylamayan ülke ve kuruluşların bir an önce ikna edilmesinde - ki onay vermedikleri takdirde de saldırıyı tek başına yapacaklarını belirtmekten geri durmadı.

Bush’un BM’de yaptığı konuşma Irak’a saldırı planlarının artık son aşamaya geldiğini gösterirken emperyalistler arasında Irak halkının kanı üzerinde kurdukları pazarlık masası da iyice kızışmış durumda. Emperyalistler özellikle de ABD, saldırı ile birlikte gelecek planlarını da netleştirerek dünyanın tek efendisi olma yolunda hızlı adımlar atma telaşında. Diğer emperyalist ülkeler buna kolay kolay izin vermeyeceklerini belirtirken, bir kısmı ise saldırıda safını ABD’den yana belirleyerek uşaklık ve işbirliğinde göstereceği performansla pastadan en fazla payı alma derdinde.

BM’de yaptığı konuşmada Irak’ın kimyasal silahlar ürettiği yalanının üzerinde sıklıkla duran Bush bu konuda herhangi somut bir delil gösteremezken böylesi bir derdinin olmadığını da gösteriyor. Artık tüm dünya şunu biliyor ki ABD’nin asıl amacı sözü edilen kimyasal silahları yok etmek değil Ortadoğu’nun zengin petrol yataklarını denetim altına alarak bölgede tam hakimiyetini sağlamaktır. Uzun süredir var olan bu planın yaşama geçirilmesi için planlanan saldırının yapılması ABD açısından şart olarak gösteriliyor.

IRAK'TA PAZARLIKLAR SÜRÜYOR

Irak saldırısının gündeme geldiği günden bugüne emperyalist ülkeler başta olmak üzere birçok ülke tutumlarını, böylesi bir saldırı durumunda alacakları tavırları, oturdukları her pazarlık masasından kalkış durumlarına göre ağız değişikliği yapmaktalar.

Rusya yaptığı açıklamalarda saldırı durumunda ABD’ye karşı tavrı geliştirerek böylesi bir saldırıda ABD’yi desteklemeyeceklerini belirtirken perde arkasında yaptıkları görüşmeler hiç de bu

tavra uygun değil. ABD ile yaptığı pazarlıkta Rusya, Irak saldırısına onay vermesini, Çeçen savaşçılarının barındığı iddia edilen Pankisi Vadisi’ne operasyon düzenleme şartına bağlıyor. Ayrıca ABD yaptığı açıklamalarda Rusya’nın saldırıda kendilerine destek sundukları takdirde bölgede petrol şirketleriyle önemli ilişkiler içine girilmesi ve kurulacak yeni Irak hükümeti ile işbirliği yapılmasının olanaklarını yaratacaklarını belirtiyor. Tüm bunlarla birlikte Rusya yaptığı açıklamada Irak’ın silah denetçilerine izin vermemesi durumunda askeri bir saldırı durumunda destek vereceklerini belirttiler.

İngiltere ise başından beri ABD’nin yanında olduğunu belirterek askeri anlamda her türlü desteği sunarak ABD’nin Ortadoğu’ya ilişkin kanlı planlarına ortak olmuştur. İngiltere’nin saldırıya paraşütçü birliklerini, deniz komandolarını ve olası bir kara harekâtında ağır silahlı iki tugay ile katılması planlanıyor.

Bu konuda en kaypak tavır gösteren ise Arap ülkeleri oldu. Bush’un BM’de yaptığı ve adeta tüm dünyaya meydan okuyan açıklamaların ardından Mısır ve Arabistan, ABD karşıtı tutumlarını değiştirerek o da diğer emperyalist ülkelerin çaldığı düdüğe katılarak Irak’ın silah denetçilerine izin vermesi durumunda yapılacak saldırıda ABD’ye üslerini açabileceklerini açıkladılar. Almanya ise saldırı karşısındaki tutumunu **seçim yatırımı** olarak değerlendirmekte. Saldırıya karşı olduklarını belirterek halktan oy toplama derdinde olan Almanya yönetiminin seçimlerden sonra aynı tutumu gösterip gösteremeyeceği ise soru işareti. Bu soru işaretini pazarlık masasında yaşanacaklar ortadan kaldıracak.

ABD önce BM’de yaptığı konuşma ve ardından geliştirdiği diplomasi trafiği ile ikna turlarını hızlandırmış durumda. Özellikle BM’deki açıklama ile ABD Irak saldırısını bu damgayı kullanarak dünyaya daha meşru görünme çabasında. Kurulduğu günden bugüne dünya halklarına barışı korumak ve güçlendirmekle görevli olarak lanse edilen BM bugüne kadar geliştirdiği pratik tutumlarla barışı ne için ve kimin çıkarları için istediği ve nasıl bir barış anlayışının olduğunu çoğu kez gösterdi. Şimdi ABD’nin barış sürecine hizmet çabası içinde olan BM olayı diplomasi ile çözme çabası içinde olduklarını göstermeye çalışırken arka planda

ABD ile el sıkışmayı ihmal etmemekte. Keza Bush’un yaptığı konuşmada destek ve onay vermedikleri takdirde kuruluşun geleceği açısından önemli değişikliklerin yaşanacağı tehdidi BM üyelerini telaşlandırmış durumda. ABD’nin bu yıl sonu, önümüzdeki yılın başları için verdiği saldırı tarihine şimdi kendilerini ayarlama telaşındalar.

SALDIRI HALKLARA KATLİAM VE SEFALET GETİRECEK

Emperyalistler cephesinden yaşanan bu gelişmelere paralel Irak da boş durmayarak saldırıyı boşa çıkaracak manevralar yapma gayretinde. Bush’un

de hepsinin bu saldırıya onay vermeden başka seçeneklerinin olmadığını biliyoruz. ABD’nin bugün yeniden şekillendirmek istediği dünya haritasının en ağır bedelini ödeyecek olan halk dün olduğu gibi bugün de aç ve yoksul. Irak halkı yıllardır uygulanan ambargodan kaynaklı hergün onlarca yeni doğan bebeğin ölümünü izliyor. İlaç sıkıntısı yaşanan ülkede en basit hastalıklar tedavi edilmediği için insanlar ölüyorlar. Çalışma olanaklarının olmadığı ülkede halkın büyük bir çoğunluğu sefalet içinde yaşıyor. ABD’nin saldırı planları içinse “gelsinler biz başkanımızı kanımızla gerekirse taş ve sopalarla koru-

BM’deki konuşmasının ardından silah denetçilerini kabul ettiğini açıklayan Saddam’ın bu açıklamasına ABD ve yakın müttefiği İngiltere’nin verdiği yanıt, ertesinde kamuoyuna yansdı. **ABD’nin bu seferki istemi Saddam Hüseyin’in sürgünü kabul etmesi oldu.** Ardından Iraklı muhalif gruplara da Saddam’ın devrileceği yönünde güvence verildi. Bu arada ABD gerek askeri gerekse de ekonomik planlarını önümüzdeki süreç için şekillendirmeye şimdiden başlamış durumda.

ABD’nin uzun süredir yaptığı bu saldırı planlarına şimdi tüm emperyalist ülkeleri dahil etme çabasında görünse de bunun görüntüden ibaret olduğu açıktır. Yapılacak pazarlıklarla alacakları kemikten memnun oldukları takdir-

ruz” diyorlar. ABD bugün Saddam rejimini devirerek “ülkeye barış ve demokrasi getireceğiz” diyor. Emperyalistlerin dünyanın yoksul halkına barış ve demokrasi getirdiği nerede görülmüştür. Afganistan’a da barış getirecekti ABD... Şimdi ülke, yapılan saldırının faturasını kapatmaya çalışırken yeni gelen yönetim halka baskı, açlık ve yoksulluk dışında hiçbir şey vermemektedir. Emperyalistlerin dünya halklarına getireceği barış sadece açlık, sefalet, yoksulluk ve dağılmış yüzlerce aile; talan olmuş topraklar olacaktır. Ancak Irak halkının kanını BM damgalı olarak akıtmak isteyen ABD ve diğer emperyalist ülkeler akıttıkları bu kan deryasının içinde o çok korktukları sonu yaşamaya mahkumlar.

ABD'nin Irak saldırısında Türkiye

Ülkemizdeki, bölgedeki ve dünyadaki gelişmeleri ABD-AB çatışması, rekabeti ekseninde ele almak, değerlendirmek neredeyse klasik hale gelmiştir. Var olan çelişkilerin uzlaşır yönü ortadan kalkmış gibi düşünülmekte ve yorumlanmaktadır. Çelişkilerin keskinleştiği muhakkak. Ama, Afganistan'da olduğu gibi hala pas-tayı güç oranında paylaşma sularındalar. Irak merkezli Ortadoğu gelişmelerine bakarken bu özellik hesaba katılmak zorundadır.

Her ne kadar ABD'nin hazırlık yaptığı Irak işgaline karşı başını Almanya'nın çektiği bir itiraz odağından bahsedilse de, bu itirazların daha çok "bize de danışılmalıdır", "BM kararı alınmalıdır" şeklinde geliştiğini "destek vermeyiz" gibi bir "efelenmeden" öteye gidemediğini, bunların ise; zevahiri kurtarma bânında olduğunu belirtelim.

Afganistan'la başlayan ve Ortadoğu'da odaklaşan büyük çaplı bir düzenlemenin eşliğindeyiz. Bu düzenlemede hegemonik bir güç olarak özellikle askeri ve teknik üstünlüğünün de sonucu ABD emperyalizmi öne çıkmışsa da, diğer emperyalistler de bu düzenlemenin tam ortasındadır.

Ortadoğu'daki enerji kaynaklarının bütün emperyalistlerin iştahını kabarttığı bir gerçektir. Bu kaynaklara sahip olmak bütün emperyalistler için yüzyılların düşüdür. Bu düşün büyüdü derinleşen krizle birlikte daha da baş döndürücü ve daha da cazip hale gelmektedir. Bölgemiz üzerinde yakın zamanda emperyalistlerin oyunları-savaş oyunları sahnelenecekken ve bu oyunun son hazırlıkları süratle tamamlanırken ülkemizde de siyasi yapının yeniden düzenlenmesi bu oyunun bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Türkiye halkı hemen her düzeydeki yöneticiden sıklıkla "ABD'nin Irak'ı işgali K. Irak'ta bir Kürt devletinin kuruluşuna gerekçe olacağı için işgale karşıyız", "Irak'ın bölünmesini kabul edemeyiz", "Bölgemizde çıkacak bir sa-

vaştan yana değiliz" açıklamalarını duymakta, hatta ABD'ye kafa tutulduğu propagandasını da işlemektedir. Hızını alamayıp şirazeyi iyice kaçırarak "ulusalcı güçlerin giderek ağırlığını koyduğundan dem vurmakta. AB soslu liberal "solcular" ise "Avrupa işgali onaylamıyor, ülkemizdeki AB'ci kesim savaş karşıtıdır" gibi şaşkın propagandalar yapmaktadırlar.

"ABD'ye Türkmenler için sitem" (01.08.2002 Cumhuriyet), "Türkmenler Irak'ta Araplar ve Kürtlerden sonra üçüncü büyük gruptur" (Uğur Ziyal'ın ABD görüşmesinden), "Kuzey Irak bize emanet (M.S.B.S. Çakmaklıoğlu 21.08.2002 Yeni Şafak) "Kuzey Irak'ta bazı Türk askeri unsurlarının olduğunu, ancak bunların yeni olmadığını" (GKB H. Özkök), "K. Irak'ta 100 Türk askeri" (Talabani, Hürriyet)

Bunlar gazetelerin başlıklarına çıkan kimi haberler ve tabii daha nice var. Örneğin "Irak'a müdahale borç sildirir" (İTO Başkanı M. Yıldırım) "Hangi hükümet olursa olsun değişmez, biz işimizi yaparız" (G.K. Başkanı H. Özkök) Görülen o ki ülkemizde egemen sınıfların bütün dayargaları Irak'ın işgali ve yağmadan ne kapabiliriz üzerine

Yeni hükümet, Ortadoğu'ya ilişkin ateş ve kandan oluşmuş bir sentezin tasarımıdır ve bu yüzden çok daha suçlu ve lanetli olacaktır.

yoğunlaşmıştır. ABD emperyalizminin Ortadoğu planı Türk egemenlerinin ırkçı histerisiyle buluşunca Musul Kerkük daha da çekici olmuş durumda. Borç sildirmeler, yeni krediler, yeni silahlar, Amerika pazarına girmeler yeterince kışkırtıcı zaten. Bir de buna emperyalizmin emirlerli-

ği, koç başlığı eklenince bütün iş emperyalizminin savaş arabasına koşmak için gerekli düzenlemeler yapmaya kalmıştır.

ORTADOĞU'YA SEFER VE SAVAŞ HÜKÜMETİ

Yeni kurulacak hükümet askeri hazırlıkları tamamlayan, bütünleyen bir unsur olacaktır. "Siyaset mühendisleri" adını "güçlü siyasete geçiş" diye koymuş durumdadır. İlham kaynağı olan "güçlü ekonomiye geçiş" programından bunun da ne menem şey olduğu anlaşılıyor. Emperyalistlerin özellikle Amerikan emperyalizminin ve ülkemizdeki uşaklarının çıkarlarını, programlarını **ülkemin ve halkımızın kanı, canı pahasına** yaşama geçirtmek ve en katı biçimde bunu uygulamak... Bölgedeki gelişmeler ve TC'nin üstleneceği rol açısından bu gereklidir. Bunu bir de TC'nin **iç ve dış tehdit algılaması** kapsamında ele alalım. Son olarak TSK'ya bağlı özel kuvvetlerden oluşmuş, 2000 kişilik askeri gücün, uzun zamandır Irak Kürdistanı'nda konuşlandığı, bu gücün denetimi altında havaalanının olduğu Talabani'nin açıklamasıyla kamuoyuna yansıdı. Şimdiye kadar gizlenen bu özel askeri güç, Irak Kürdistanı'nın içlerinde hem de uzun zamandır neler yapıyor? Niçin orada bulunuyordu? Bu sorular yanıtsız bırakılsa da "Bunlar Afgan ellerine giderken yolunu kaybetmiş" veya çocuklar pikniğe çıkmış gibi cevaplar verildiğine (vakti zamanında uçaklarla bombalanan bir ilçeye ilgili dönemin Başbakanı T. Çiller "PKK helikopterlerle gelip bombaladı" diye bir açıklama yapabilişti) şükretmek gerek.

Özellikle Irak Kürdistanı'nda askeri güç bulundurma planlanmış, detaylandırılmış bir projenin pratiği olarak ele alınmalıdır. Yaşama geçirilen "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nin (MGSB) bir parçasıdır. En son 28 Şubat 1997 yılında değişime uğrayan MGSB'de dış tehdit algı-

lanması şöyle tarif edilmiştir... "Soğuk savaş sonrası Batı'ya yönelik tehditin kalkması üzerine sınırların ötesindeki menfaatlerin ve olumsuz gelişmelerin ülkeye zarar vermeden yerinde çözümlenmesine dayanan 'Stratejik Güvenlik An-

Ortadoğu'daki enerji kaynaklarının bütün emperyalistlerin iştahını kabarttığı bir gerçektir.

layışı'na yönelinmiştir. **TC'nin "gizli anayasası"** olarak da adlandırılan bu belgede durum apaçık ortaya konulmuştur. Belki de belgedeki anlayışı en özlü biçimiyle Cumhuriyet gazetesinin postallı kaleminden biri olan Özgen Acar ifade etmektedir. "Türkiye'nin sınırları artık haritalarda değil, ön ve arka bahçelerde yatan çıkarların korunmasından geçiyor." (28.08. 2001 Cumhuriyet)

Amerika'nın arka bahçesi olur da "Küçük Amerika"nın olmaz mı?

TC'deki konsept değişimi bölgenin özgünlüğünden kaynaklı ayrıca Kürt ulusal hareketinin de sonucu olarak 1997 yılında yapılmıştır. Bir konsept değişimine de ABD gitti, "Bush Doktrini" denilen bu konsept "vurulmadan önce sen vur" anlayışıyla özetlenmiştir. Bu anlayışa göre "dünyanın herhangi bir yeri ABD'nin çıkarlarını zaafa uğrattırıyor" denilerek veya "ABD'ye yönelik tehdit" denilerek vurulabilir, işgal edilebilir vs. Hegemonik bir gücün konsept çerçevesi de elbette bütün bir dünya olacaktır(!)

3 Kasım seçimleri yalnızca parlamenter militarizmin vitrin değişikliği olmayacaktır. Bu değişiklik emperyalizmin, onun tefeci kurumlarının, komprador patron ağaların yeni bir itilim kazanacağı "yenilenmiş" ve daha da "güçlen-

miş" biçimde emperyalist politikaları kan ve zulüm içerisinde yaşama geçireceği unutulmamalıdır. IMF ve DB'nin ezilen halklara yönelik alçakça programını görerek DB'de baş ekonomist görevini yürütürken istifa edip, bu tefeci kurumlara savaş açan J. Stiglitz'in sözlerine kulak verelim. IMF ve DB vb. kurumların halklara ve ülkelere yaptıkları için "bu oyun biraz ortaçağa benziyor. O zamanlar hasta ölünce tüh, sülükleri adamın sırtından erken almışız denirdi. Yoksa biraz daha kanı kalmış" benzetmesini yapıyor.

3 Kasım seçimleriyle emperyalistler ve onların uşakları, son damla kanımızı da emmek için halkımızı tava getirmeye çalışıyor.

Felaket; ülkemizin sınırlarının dışına, Ortadoğu'ya da gözünü dikmiş durumda. Medeniyetler kapısı, uygarlıklar beşiği Ortadoğu; insanlarıyla, zenginlikleriyle, toprağı ve gökyüzüyle; modern zamanların en ileri silahlarıyla bir uçtan bir uca yokoluşları yaşayacaktır. **Seçimlerden çıkacak hükümet, Ortadoğu'ya ilişkin ateş ve kandan oluşmuş bir sentezin tasarımıdır ve bu yüzden çok daha suçlu ve lanetli olacaktır.**

Bir kez daha hatırlayalım ki "ateş en çok dumanı, sönmeye yakın çıkarır." Emperyalizmin özelde Amerikan emperyalizminin ve onların uşaklarının, dolu dizgin giden savaş arabaları, yapısal krizlerine çare olsun diyedir. Devrilen, kurulan hükümetler de aynı çare arayışlarının bir sonucudur. Bir taş parçası, küçücük bir büküntü o hızda giden bir arabanın tepe taklak olması için bir neden olabiliyor. Türkiye halkı ve Ortadoğu halkları emperyalizme ve uşaklarına yeniden nefes alma fırsatı vermeyecek, emperyalist zincirin halkaları parçalanacaktır.

Olağanüstü Hal Rejimini oluşturan Kanun Hükmünde Kararname'nin zaman içinde 1982 Anayasası'nın bile bazı hükümlerine aykırı tarafları görüldüğü halde, bu maddelerin ve kararnamenin tümünün iptali için Anayasa Mahkemesi'ne dava dahi açılmıyordu.

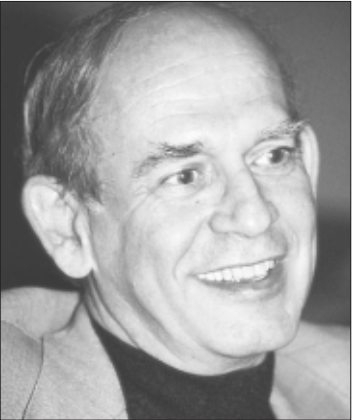
İşte Türkiye'nin neredeyse üçte biri kadar bir coğrafya, böylesine olağanüstü bir ortamda, insan haklarından, hukukun temel ilkelerinden ve adaletten uzak, 15 yılı sıcak savaş içinde olmak üzere 23 yıl geçirdi. Sıkıyönetimin ilan edildiği yıl o bölgede doğan çocuklar olağanlığı, normallığı (Türkiye için bu ne demekse?) ve özgürlüğü yaşayamadan 23 yaşlarına geldiler.

Büyük bir anlayış devrimine ihtiyaç vardır. Devlet yapısı bütünüyle değiştirilmeden ve devlet sadece vatandaşına hizmet eden bir kurum halinde getirilmeden bu devrim gerçekleşemez.

Bu çerçeveden bakıldığında OHAL'in kaldırılması bölgede çok fazla bir değişiklik olacağı anlamına gelmemelidir.

OHAL'in kaldırılması çok önemli değil, kafaların değişmesi gerek... Köye dönüşe "evet", "Garnizon Köyler"e "hayır"

23 yıldır köy yakmalar, zorunlu göçler, faili meçhul cinayetler, zorla koruculaştırma gibi uygulamaların yasal perdesi olan OHAL ve kaldırılmasının sonuçlarıyla ilgili gazeteci-yazar **Koray Düzgören**'le yaptığımız röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

- 23 yıldır uygulanan Olağanüstü Hal süreci ile ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Türkiye'de 23 yıl önce Kahramanmaraş katliamı gerekçesiyle ilan edilen sıkıyönetim, Güneydoğu'da Olağanüstü Hal olarak yıllarca devam etti, hâlâ da ediyor. Tunceli ve Hakkari'den kaldırılan Olağanüstü Hal, Millî Güvenlik Kurulu'nun kararına göre Diyarbakır ve Şırnak'ta son defa olmak üzere 4 ay süreyle uzatıldı. Böylece 23 yıldan sonra Tunceli ve Hakkari halkı ilk kez sıkıyönetimsiz ve olağanüstü halsiz bir ortama kavuştu.

İşin ilginç tarafı, 23 yıl önce sıkıyönetim ilan ederek 12 Eylül darbesine yol açan gelişmeleri bir anlamda başlatan hükümetin başında Bülent Ecevit bulunuyordu. Şimdi yine Ecevit başbakan...

Kahramanmaraş olayları gerekçesiyle 1979 yılında ilan edilen sıkıyönetimden kısa bir süre sonra, 12 Eylül 80 darbesi gerçekleşti. Türkiye, bu darbeyi takip eden yılları bütünüyle sıkıyönetim altında geçirdi. Generaller cuntası, birkaç yıl sonra sıkıyönetimi yavaş yavaş kaldırmakla birlikte, Kürt nüfusun yoğun olarak yaşadığı Güneydoğu Anadolu il-

leri için, 'Olağanüstü Hal' rejimi adında yeni bir düzen getirdi. Belirlenen 'Olağanüstü Hal Bölgesi' için olağanüstü yetkilerle donatılmış bir Olağanüstü Hal Valiliği oluşturuldu.

Olağanüstü Hal Rejimi bir kanunla değil, Kanun Kuvvetinde bir kararname ile kuruldu. Bu kararname ile bütün özgürlükler ve haklar askıya alınabiliyor, Olağanüstü Vali'nin emirleri, kanundan da, mahkemelerden de daha etkili hale getiriliyordu.

Bir anlamda bölgede yasalar, genel hukuk ilkeleri ve insan hakları tümüyle askıya alınıyordu.

İşin ilginç yanı, Sıkıyönetim rejiminin bile bir kanuni dayanağı ve sınırlı da olsa kanuni itiraz mercileri olduğu halde Olağanüstü Hal Kararnamesi'ne ve Olağanüstü Hal Valisi'nin karar ve uygulamalarına karşı herhangi bir itiraz merci ve temyiz makamı bulunmuyordu.

HUKUK TANIMAZ DİKTATÖRLÜK

Kısaca Olağanüstü Hal Bölgesi'nde özel bir diktatörlük rejimi uygulanıyordu. (Hala da uygulanıyor)

Bu bölgenin hukuk tanımaz diktatörünün adı ise, Olağanüstü Hal Valisi idi. Kuşkusuz sivil valinin yanısıra yine olağanüstü yetkiler ve olanaklarla donatılmış Bölge Asayiş Komutanı da bulunmaktaydı. (Bu komutan ve diğer komutanlar hala görevlerinin başındalar)

İşin ilginç yanı, Olağanüstü Hal Rejimini oluşturan Kanun Hükmünde Kararname'nin zaman içinde 1982 Anayasası'nın bile bazı hükümlerine aykırı tarafları görüldüğü halde, bu maddelerin ve kararnamenin tümünün

iptali için Anayasa Mahkemesi'ne dava dahi açılmıyordu. Çünkü 12 Eylül darbesinin generalleri, kendi yaptıkları anayasaya koydukları geçici 15'inci madde ile, devri iktidarlarında çıkarılan ve adına 'yasa' denilen emirnamelerinin anayasaya aykırılığının dahi iddia konusu yapılamayacağını ve gerçekleştirdikleri icraatların dava konusu edilemeyeceğini garanti altına almışlardı.

İşte Türkiye'nin neredeyse üçte biri kadar bir coğrafya, böylesine olağanüstü bir ortamda, insan haklarından, hukukun temel ilkelerinden ve adaletten uzak, 15 yılı sıcak savaş içinde olmak üzere 23 yıl geçirdi. Sıkıyönetimin ilan edildiği yıl o bölgede doğan çocuklar olağanlığı, normallığı (Türkiye için bu ne demekse?) ve özgürlüğü yaşayamadan 23 yaşlarına geldiler.

Şimdi bölgede buruk da olsa bir sevinç havası seziliyor.

- OHAL'in uygulandığı illerde büyük bir tahribat söz konusu. Bugün OHAL'in iki ilde kalkması ve iki ilde son kez uzatılması kararı ile sizce bu illerde nasıl bir tablo ortaya çıkacak?

- Kuşkusuz Olağanüstü Hal'in kalkması, baskıların, hukuk dışı uygulamaların ve insan hakları ihlallerinin hemen ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor. Buna rağmen, bölge insanı barışa, demokrasiye ve özgürce yaşamaya duyduğu hasreti dile getiriyor, umutlu olmak istiyor.

Ama bu kolay bir şey değil.

OHAL'in kalkması bana kalırsa bazı şeylerin bittiği değil, daha yeni başladığı anlamına geliyor.

Evet, kağıt üzerinde bu rejim belki ortadan kalkacak, bazı yasaklar, bazı uygulamalar artık ola-

mayacak. Ya da olursa, itiraz mercileri, başvurulacak yargı organları olacak. Her ne kadar yargı idarenin uzantısı olsa da, hiç olmazsa böylece Avrupa Mahkemesi'ne gidebilmenin yolu açılacak... Hadi iyimser yaklaşalım, askeri uygulamalar azalacak... İnsanlar somut bir baskı ortamı yaşamayacaklar. Belki kilometre başına bir arama noktasıyla, gıda ambargolarıyla karşılaşmayacaklar, belki eskisi gibi yargısız infazlar olmayacak, amma...

Burada çok önemli bir noktanın gözardı edilmemesi gerekiyor. Bu nokta, aslında işin püf noktasını oluşturuyor.

Olağanüstü Hal Rejimi, aslında kağıt üzerinde bir rejimin adı değil. Bir uygulamanın adıdır... Zamanla, çok uzun yıllar boyunca, belki Cumhuriyet'ten bu yana, bütün Türkiye çapında ve özellikle Kürtler'in bölgesinde insanlara yönelik uygulamaların bütününi oluşturuyor. OHAL Rejimi o nedenle, adına kemalizm denilmiş bir despotik ideolojinin, kökleşmiş militarist bir baskıcılığın ve ülkedeki farklılıkları yoketmeye yönelik, hukuk tanımaz bir devletçi anlayışın somutlaşmış biçimidir.

ÖNEMLİ OLAN YASA MADDELERİ DEĞİL UYGULAMADIR

Yani önemli olan uygulamadır ve bu uygulama, Türkiye'deki militarist ve Türk milliyetçiliğine dayandırılmış baskıcı yapının bir simgesi halini almıştır. Bu felsefe, bu anlayış ve bu anlayışla beslenen kemalizm ideolojisi devletin bütün yapısını oluşturmuş, genlerine işlemiştir.

Dolayısıyla bazı biçimsel değişimler bu uygulamaları kolay

kolay değiştiremez. Üstelik de bu uygulamaların sorumluluğunu taşıyanların aynı kişiler, aynı görevliler olduğunu unutmamak gerekiyor. Bu kafaların bir gecede kafalarını, yılların alışkanlığını değiştireceklerini sanmak biraz safdillik sayılmaz mı? Kaldı ki, devleti yöneten odaklar bu değişimlere bazan el altından bazan da açıkça direniyor.

Bu nedenlerle OHAL'in kaldırılması, uygulamaları fazla etkilemez. Çünkü bu sistem yürürlükte kalmak ve değişmemek için her türlü tedbirini almıştır. OHAL kaldırılrsa bile İller İdaresi Kanunu vardır ve her valinin diktatörlük yetkileri OHAL uygulamaları derecesinde genişler. Diğer kanunlarda halkı yeterince baskı altına alacak ve OHAL yasaklarını aratmayacak çeşitli maddeler de bulunmaktadır.

Yasa maddeleri bir yana, önemli olan uygulamalardır. Silahlı bürokrasinin hukuk dışı ya da mevcut yasaları bile hiçe sayan yasa dışı uygulamalarına karşı kim, ne yapabilir? Askerlerin, polislerin, kamu kuruluşlarında çalışanların vatandaşı hiçe sayan ve devleti herşeyden üstün tutan davranışları ve uygulamaları nasıl frenlenebilir ve adalet nasıl sağlanabilir?

Baskının, militarist uygulamaların son bulması ve demokratik kuralların geçerli olabilmesi için ne OHAL'in kaldırılması ne de bazı yasaların değişmesi ne de Kopenhag Kriterleri'nin kabul edilmesi yeterlidir.

Büyük bir anlayış devrimine ihtiyaç vardır. Devlet yapısı bütünüyle değiştirilmeden ve devlet sadece vatandaşına hizmet eden bir kurum halinde getirilmeden bu devrim gerçekleşemez.

Bu çerçeveden bakıldığında OHAL'in kaldırılması bölgede çok fazla bir değişiklik olacağı anlamına gelmemelidir. İşte bu anlayış, OHAL'in kaldırılmasına, Uyum Yasalarına falan bakmadan, Barış Haftası kutlamalarını yasaklamakta, gazetelerin bölgeye girmesini engellemekte, seçim kampanyalarına engel olmaktadır.

-MGK toplantısında dillendirilen Güneydoğu Müsteşarlık Projesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu proje OHAL uygulamalarından farklı ne getirecek bölgeye?

MGK, Tunceli ve Hakkari'de olağanüstü halin kaldırılması, Diyarbakır ve Şırnak'ta da son kez dört ay daha uzatılması kararını verirken bu noktanın altını çizmiştir:

Bu zaman içinde olağanüstü halin kaldırılmasıyla ortaya çıkacak yönetim boşluğunun doldurulması için gereken tedbirler alınacaktır. Bu tedbirlerden biri, bir süredir MGK Genel Sekreterliği'nin üzerinde çalıştığı 'Güneydoğu Müsteşarlığı' projesidir. Olağanüstü Hal Valiliği kaldırılacaktır ama, bu kez görünüşte İçişleri Bakanlığı'na, ama esas olarak MGK'ya bağlı olarak çalışacak bir müsteşarlık kurulacak ve bölge yine MGK'nın vesayetine tabi olacaktır. Bu konudaki kanun tasarısının, yeni Meclis'in oluşmasından sonra ilk gündeme gelecek konulardan biri olacağına hiç kuşku yok.

Kaldı ki, yukarıda da belirttiğim gibi buna dahi gerek bulunmuyor. Bölgedeki askeri ve polis yapılanması, bürokrasinin katı bir şekilde Ankara'ya bağlı olması bölgedeki uygulamanın kolay kolay değişmeyeceğinin yeterli göstergeleri olarak ortada duruyor. Valiler tek başlarına birer 'olağanüstü hal valisi' olarak yetkili kılındıktan sonra olağanüstü hali uzatmanın pratikte bir yararı bulunmuyor.

Burada, başta güvenlik güçleri olmak üzere bölgede çalışan kamu görevlilerine ödenen Olağanüstü Hal tazminatının ne olacağı konusu önem kazanıyor? Sayıları 100 bine yaklaşan korucuların durumu da ayrı bir sorun olarak ortada...

Devlet bütçesinden yapılan bu ödemeler acaba kesilebilecek mi?

Şu anda işsiz kalan ve bir suç işleme mekanizması olarak çalışan korucular ne olacak? Devlet bu silahlı güçten kurtulmak için nasıl bir plan uygulayacak?

Bunlar henüz belirsizliğini koruyor.

- OHAL'in uygulandığı dönemlerde bu illerde birçok köy yakılmış, yıkılmış, insanlar göç ettirilmişti. Ve buna bağlı olarak şehirlere göç eden binlerce insan da yeni sorunlarla yüzyüze kaldı. Bu durumun yaratmış olduğu ekonomik sosyal ve psikolojik etkiler nelerdir?

- OHAL'in uygulandığı dönemde bölgede tam bir kıyım ve yıkım yaşanmıştır. O dönemin ve 23 yıldır süren yasaklı rejimlerin

bilançosu Türkiye açısından da bir felaket tablosudur. Özellikle 17 yıl devam eden Kürt savaşı sırasında Türkiye'nin Güneydoğusu neredeyse tümüyle tahrip olmuş, 4 bine yakın yerleşim yeri yakılıp yıkılarak üç-dört milyon Kürt zorunlu göçe tabi tutulmuştur. Türkiye'nin neredeyse üçte birini oluşturan bölgede üretim tamamen durmuş, hayvan varlığı yokolmuş, bağlar bahçeler tahrip olmuştur. Savaş sırasında güvenlik güçleri, ormanları yakarak, napağ gibi kimyasal silahlar kullanarak ve başka uygulamalarla bölgedeki doğayı da tahrip ederek ülke kaynaklarına zarar vermişlerdir.

Milyonlarca insan üretici konumundan kendi ülkelerinde zorunlu göçmen ve tüketici durumuna düşürülmüştür. Göç nedeniyle bölgedeki bazı kentler ve kasabaların nüfusu birkaç kat artmış, bu nedenle buralarda şehircilik sorunları daha da yakıcı bir hal almıştır. Özellikle Diyarbakır, Batman, Hakkari, Siirt, Van gibi şehirlerin varoşları gecekondu

ruh hastalıklarına ve aile içi ilişkilerinin bozulmasına neden olmuştur. Özellikle kadınlar arasında intihar olayları artmıştır.

Netice olarak bu insanların sadece ekonomik hayatları değil, sosyal ve aile hayatları da altüst olmuştur. Milyonlarca Kürt yıllardır savaş ortamında yaşadıkları kent ortamlarında, alışmadıkları bir hayat tarzını sürdürmek zorunda kalmışlardır.

-Köylülerin zorla göç ettirilenlerin büyük bir çoğunluğu köyüne geri dönmeyi arzuluyor. Sizce geri dönüşün koşulları ne olmalı?

Milyonlarla ifade edilen savaş göçerleri bir yandan buldukları kent ortamlarında bir hayat mücadelesi verirken bir yandan da köylere dönebilmek için çareler aramışlardır. Göçerlerin büyük bir bölümü, köylere dönerek bağlarını, tarlalarını yeniden ekip biçmeyi ve böylece hiç olmazsa karınlarını doyurabilmeyi istemişlerdir.

Özellikle PKK'nın ateşkes

ve baraka evlerle dolmuştur. Evlerinden, köylerinden kovulan yığınlar işsizlik ve sefaletin pençesinde yardımlarla yaşar hale gelmişlerdir. Öte yandan, bölgeden ayrılabilenler ise, İstanbul, İzmir, Mersin, Adana, Aydın, Antalya gibi Marmara, Ege ve Akdeniz bölgesi kentlerinin genellikle gecekondu bölgelerine yerleşmişlerdir.

Zorunlu göçe tabi olan yığınlar arasında işsizliğin yanısıra sağlık ve eğitim sorunları ön plana çıkmıştır. Yüzbinlerce göçer çocuğu, okula gidemediği için buldukları kentlerin caddelerine dağılmış ve işportacılık yaparak ailelerine yardımcı olma çabasına girmişlerdir. Bunların bir kısmı sokak çocuklarının arasına katılmış, bazıları ise suç işleme eğilimine girmiştir.

Aileler içinde göç nedeniyle ortaya çıkan uyumsuzluklar, endişeler, yaşanan hayata ilişkin belirsizlikler, çeşitli sağlıksızlıklara,

ilan ederek militanlarını Türkiye sınırları dışına çıkarması ve siyasal faaliyete ağırlık vereceğini açıklaması üzerine köye dönüş talepleri daha da yoğunlaşmıştır.

Bölgede çatışmaların sona ermesi ve barış ortamının sağlanması geri dönüş umutlarını artırmakla birlikte devletin bu konudaki uzlaşmaz tavrı, göçerler üzerinde hayal kırıklığı yaratmıştır. Ve yaratmaya devam etmektedir.

Çünkü devlet kendisine yönelik bu geri dönüş taleplerine bir tek şartla izin vereceğini açıklamıştır. Devlet tarafından tespit edilecek merkez köylere dönmeyi kabul edenlere dönüş yolu açıktır.

Tarlaların ekilmesine, meralara girilmesine ve bahçelerin işlenmesine büyük bir çoğunlukla izin verilmemiştir ve halen de verilmemektedir. Hâlâ meraların büyük bir bölümü yasak bölgedir, hala tarlalara gitmek yasaktır ve hala buralara giden yollarda mayın tarlaları vardır.

Olağanüstü Hal yetkililerinin açıkladığına göre, şimdiye kadar geri dönüşlerine izin verilenlerin sayısı 30-35 bin civarındadır. Zorla yerlerinden edilen 3-4 milyon insanın yanında bu rakam devede kulak kalmaktadır.

Göç-Der'e (Göçedenler Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) ulaştırılan geri dönüş dilekçelerinin sayısı ise yüzbinleri bulmaktadır.

Bu şartı kabul edenler bir anlamda koruculuğu da kabul etmiş olmaktadır. Bu nedenle göçerler, çok arzu ettikleri halde devletin dayattığı şartlarda köylere geri dönmeyi kabul etmemektedirler. Kaldı ki izin verilse bile, köylerinden geriye pek bir şey kalmadığını görmekteyiz. Köylere, çoğunlukla köylülerin geri dönüşü imkansız hale gelsin diye tümüyle yıkılmıştır. Devlet, bölgeyi insansızlaştırmak ve Kürt nüfustan arındırmak amacıyla insafsızca bir yıkım politikası uygulamıştır. Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından geçtiğimiz dönemlerde kurulan Göç Sorunu

şarta tabi olmaksızın eski köylerine ve topraklarına geri dönmeyi talep etmektedirler. Buna izin verilirse dönenlerin sayısının çok yüksek olabileceği ifade ediliyor. Tabii güvenli dönüşün en önemli şartlarından biri de koruculuk kurumunun ortadan kaldırılması... Göçerler, bu yapılmaz ve bazı köylülerin topraklarını işgal ve gasbetmiş olan korucular silahlarından arındırılmazsa da geri dönüşün imkansızlığı üzerinde dikkati çekiyorlar.

Devlet, bu 'Garnizon Köy'lerin yanısıra, bir de Ecevit'in 30 yıllık rüyası olan Köy-Kent'ler uygulaması ile geri dönüşü sağlayacağını düşünüyor. Köy-Kent'ler de aynı şekilde merkezden planlanmış, orada yaşayacak olanlara hiçbir konuda danışılmadan, tepeden inme bir yaşama ve örgütlenme biçimini dayatmaya çalışan bir çeşit Kibbutz (İsrail'de uygulanan merkez köy uygulaması) uygulamasını andırıyor.

Kürt bölgelerinde sadece üç Köy-Kent'in inşa edilmesinin planlandığını söylersek, bu projenin ne kadar gayri ciddi olduğu daha iyi anlaşılır. Netice olarak devlet, nasıl binlerce köyü yakıp yıkarken yüzbinlerce, milyonlarca Kürtün nereye gideceğini, nereye yerleşeceğini, ne yiyip içeceğini, nasıl yaşayacağını düşünmemişse şimdi de bu göçerlerin sorunlarıyla ilgilenmek istemiyor. Onların kendi meselelerini kendilerinin halletmesini bekliyor. Daha doğrusu, bu işin sorumluluğunu daha önce üstlenmediği gibi, şimdi de üstlenmek istemiyor.

Oysa, bunca yıl süren Kürt savaşının gerçek sorumlusu olan bu militarist devlet, bir yandan bu savaşa harcadığı yüzlerce milyar dolar ve ülke kaynaklarını savaşta tüketmesi nedeniyle ülkenin krizlerle karşı karşıya kalmasına ve giderek yoksullaşmasına neden olmuştur. Öte yandan da savaşta gerekçe göstererek her türlü demokratikleşme talebini ve özgürlüklerin gelişmesini engellemiştir. Rejimin sivilleşmesine müsaade etmemiştir.

Silahlı kuvvetler bu gerekçeyle cumhuriyetin kuruluşundan bu yana siyasi ve sosyal sisteme müdahale etme hakkını kendinde görmüştür.

Türkiye'nin yoksullaşmasında da, en geri ülkeler sınıflandırmasında üst sıralarda yer almasında da, milyonlarca insanın zorla yerinden yurdundan edilerek kendi ülkesinde göçmen olmasında da bu militarist devlet sorumludur.

Bu anlamda köye dönüş, bana kalırsa bu yapı sürdükçe gerçekleşemeyecektir. Devlet Kürt bölgelerinin insansızlaştırılmasını ve Kürt'lerin büyük şehirlerde asimile olmasını tercih etmektedir.

O nedenle bu meseleye hiç önemim gözü ile bakılmaktadır.

Göçerler hiç kuşkusuz köylere dönmek için her türlü mücadeleyi yapmak durumundadır. Ama asıl mücadelenin bu yapıyı değiştirmek mücadelesi olduğunu

Oysa Kürt göçerleri, hiçbir

Alternatif Ekonomi Zirvesi yapıldı “Hedefledikleri daha fazla kazançtır”

Avusturya'nın Salzburg kentinde 16-17 Eylül tarihinde yapılan Avrupa Ekonomi Zirvesi'ne karşılık biraraya gelen küreselleşme karşıtı birçok kitle örgütü, alternatif bir zirve düzenledi.

Emperyalist devletlerin biraraya gelerek kendi geleceklerini daha rahat bir ortamda geçirmek ve dünyada gelişen küreselleşme karşıtı hareketlerin önünü frenlemek amacıyla birçok kez zirveler düzenlediklerini biliyoruz. Yapılan bu zirveler ile de sömürü politikalarını masaya yatırarak neler gerçekleştirdiklerine bakan emperyalistler, yaptıkları bu zirvelerin sonucunda dünya halklarına yıkım getiren uygulamalarını ortaklaştırarak toplantıları bitirirler. Geçtiğimiz günlerde de yine dünyanın gündemine giren bir zirve gerçekleştirildi. Fakat bu kez zirveyi yapanlar emperyalist devletler değil kendilerine dayatılan açlık ve işsizliğin kaderleri olmadığını bilerek yıkım getiren politikalara karşı gelen dünya halkları oldu. Zirvenin konusu da elbette ki sömürü politikalarına karşı neler yapılabileceğiydi.

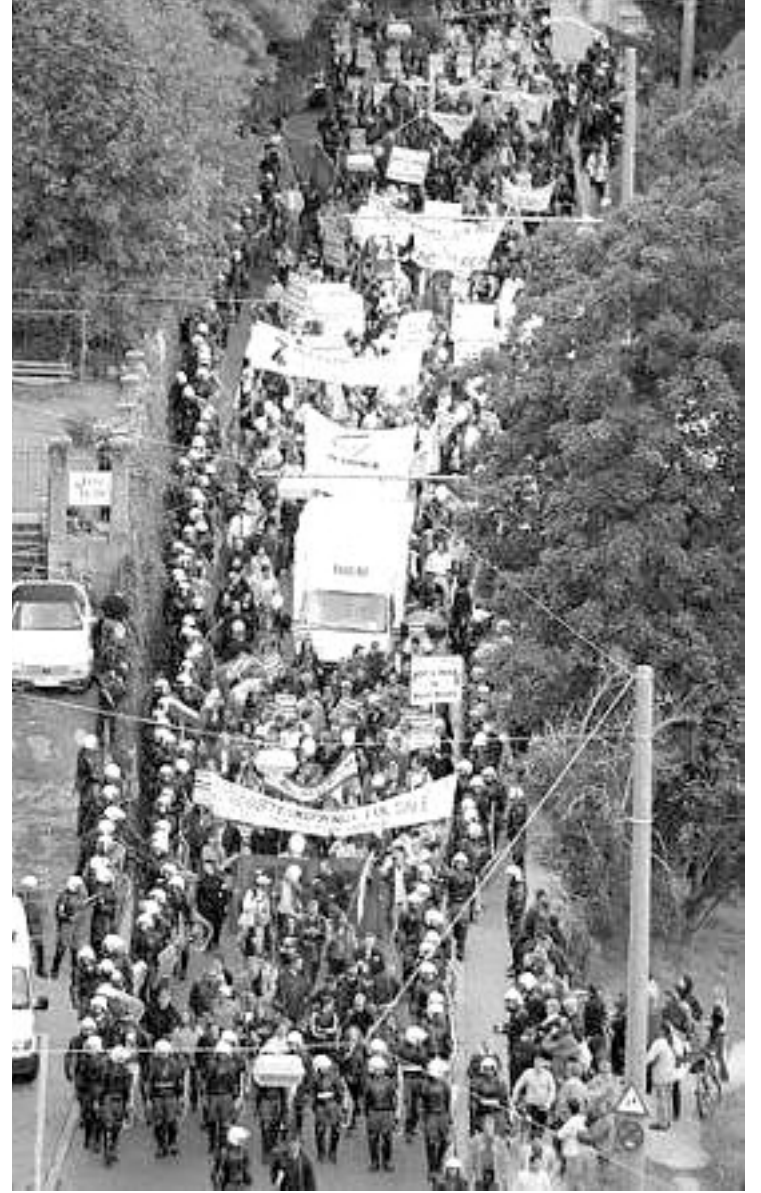
Avusturya'nın Salzburg kentinde 16-17 Eylül tarihinde yapılan **Avrupa Ekonomi Zirvesi'**ne karşılık biraraya gelen küreselleşme karşıtı birçok kitle örgütü, alternatif bir

zirve düzenledi. ATTAC adlı örgütün öncülüğünde başlayan zirveye çok sayıda NGO olarak adlandırılan “devlet dışı örgütler” katılırken, zirve Salzburg'daki Brunauerzentrum salonunda gerçekleşti. Zirve Dünya Ekonomi Forumu'nun organize ettiği gibi Avrupa Ekonomi Zirvesi ile aynı tarih olan 17 Eylül günü bitirildi. Zirvede Dünya Ekonomi Forumu'nun (WEF) dünya ticaretinin kurallarını kendi çıkarları doğrultusunda ve adaletsiz bir şekilde belirlediği vurgulanırken, ATTAC örgütünün sözcüsü Fellner açılış konuşmasını yaptı. Konuşmasında Dünya Ekonomi Forumu'nun ticari dengelerden çevreye kadar pek çok konuda insan değerlerini hiçe saydığını belirten Fellner, “WEF dünya ticaretine yön vererek büyük şirketlerin daha fazla kazanç sağlamasını hedefliyor” dedi. Zirvede daha iyi bir dünya ticaret sistemi, adil ticaret, çevre ve doğal kaynakların verimli kullanılması, yoksul halkların haklarına saygı duymak ve barışçı bir gelecek hazırlamak gibi konular konuşulurken; alternatif

programlar da sunuldu.

Konferans nedeniyle Salzburg'u abluka altına alan polis ise, konferansın yapıldığı yerin çevresini kuşatarak kent merkezi ve konferansın yapılacağı yerin çevresinde ikamet eden sivililer ile dükkan sahiplerinin kimlik ve ikamet belgelerini göstermesi kaydıyla ev ve işyerlerine gidiş gelişlerini sağladı. Sınır kapılarında pasaport kontrolünü kaldıran Schengen Anlaşması da 9 - 17 Eylül tarihleri arasında askıya alındı.

Zirve'nin yapıldığı günlerde yaklaşık 4000-5000 kişinin katıldığı çeşitli eylemler düzenlendi. “Başka bir dünya mümkündür”, “Küresel eşitlik, şimdi”, “WEF'i durdurun” adı altında düzenlenen eylemlerde “İnsanlar gerçekten terörizmin kökenini anlamak zorundadır. Onun kökeni özel mülkiyet ve eşitsizliktir. Özellikle de ABD ve İngiltere gibi sömürgeci güçlerdir” denildi. Yürüyüşün sonunda alandan ayrılan eylemciler Salzburg merkezinde sağcı gruplar tarafından saldırıya uğradı. Çıkan çatışmada bir eylemci başından ağır şekilde yaralandı.

İsviçre'de seçimleri “sol” kazandı

19 Eylül'de İsviçre'de yapılan genel seçimleri iktidardaki sosyal demokratlar kazandı. Yapılan seçimlerde ılımlı parti büyük bir yenilgiye uğrarken 1998 seçimlerinde yüzde 22.9 oranında oy alan parti'nin son seçimlerde aldığı oy oranı yüzde 15'de kaldı. İlimli parti'nin seçim öncesi halka yönelik yaptığı vergileri düşürme vadinin yanı sıra ABD'nin Irak saldırısına karşı koşulsuz destek verme politikası seçimleri kazanmasında etkili bir politika olamadı. Yapılan genel seçimlerde sağ partilerden kârlı çıkmayı başaran göçmen sorununu gündeme getirerek halkın sempatisini toplayan Halk Par-

tisi oldu.

Makedonya'da da aynı tarihte yapılan seçimlerde milliyetçi partiler az sayıda oy alarak seçimlerden başarısızlıkla çıkarken Sosyal Demokrat Bir-

Medya özellikle İsviçre'deki seçimleri solun zaferi olarak lanse ederken Makedonya'daki seçimleri liberallerin kazanmasını da milliyetçilerin ününün kesildiği biçimde lanse etmekte gecikmedi.

lik'in başını çektiği Makedonya için Birlikte koalisyonu seçimleri kazanarak çıktı.

Medya özellikle İsviçre'deki seçimleri solun zaferi olarak lanse ederken Makedonya'daki seçimleri liberallerin kazanma-

sını da milliyetçilerin ününün kesildiği biçimde lanse etmekte gecikmedi. Bir süre önce Fransa'da yapılan ve yine liberal sol partinin kazandığı seçimlerin ardından Avrupa'da

sol geliyor söylemleri iki ülkede yapılan seçimlerle daha da güçlendi.

İsviçre'de yapılan seçimlerde sol söylemleri kullanarak oy toplayan sosyal demokrat partinin seçim sonrası önüne koy-

duğu hedeflerden ilki Avrupa Para Birliğine girmek. İsviçre'in Euro'ya girmesi halinde tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi özelleştirme ve şirket iflasları gibi büyük şirketlerin birleşmesi de gündeme gelecek. Bu da ülke açısından işsizlik oranının büyümesi anlamına gelmektedir.

Sosyal Demokrat maskeyi takınan bu partilerin seçimi kazanmasının Almanya'da yapılan seçimleri etkilediği yorumları da yapılmakta.

Halkın emperyalist saldırıya karşı gelişen tepkinin yanısıra yaşanan ekonomik krizden kaynaklı artan sefalet ortamının yarattığı tepkiyi nöt-

ralize etme, emperyalist politikaları daha rahat uygulama çabasının bir ürünü olarak bu partilerin zaferi karşımıza çıkmaktadır. Avrupa'da kısa bir süre önceye kadar gelişen milliyetçilik histerisi emperyalistlerin bu dönemki politikaları açısından çıkarlarını ifade etmemekte. Bir dönem kendi elleriyle geliştirdikleri bu milliyetçilik rüzgarı yerine bugün sosyal demokrasiyi geliştirme emperyalist babaların çıkarlarına daha fazla denk düşmekte. Bugün yaptıkları açıklamalar ve programlarına baktığımızda işçi ve emekçilerin çıkarlarını ifade eden tek bir madde bulmak mümkün değil.

Demokrasi kafes içinde

11 Eylül saldırısının ardından Afga-nistan'a savaş ilan edip ülkenin her karış toprağını bombalayan ABD saldırıdan sağ çıkanları da El-Kaide üyesi oldukları gerekçesi ile Guantanamo üssündeki toplama kampına götürerek yaklaşık 600 kişiyi kafeslere koydu.

Oğlunun 8 aydır toplama kampındaki kafesin içinde tutulmasını protesto etmek amacıyla Mehdi Gazali İsveç'in Stockholm kentinde Sergels Meydanı'nda protestoya başladı. Kendisi de oğlu gibi kafes içerisinde gözleri bağlı bir şekilde eylem yapan Gazalis ABD'nin işkencelerine sessiz kalan ve bir anlamda da onaylayan İsveç hükümetini de protesto ediyor. Baba Gazali gerçek terörizmi ABD'nin uyguladığını dile getirerek protestosu ile 4 gün içinde 8000 imza toplayarak oğlunun tarafsız ve adil bir mahkemede yargılanarak serbest bırakılmasını istiyor. Bu toplama kampının Küba'da bulunması olaya farklı bir boyut katıyor. Küba hükümeti üssün boşaltılmasını istediği halde ABD üssü hala boşaltmış değil. "Terörizmle mücadele" kandırmacısıyla demokrasi havariliğine soyunan ABD'nin demokrasisi ise kafeslerin içinde gözü bağlı durmakta.

Latin Amerika'da krizler artıyor

Arjantin'de patlak veren ve tüm kıtaya yayılmaya başlayan ekonomik kriz Latin Amerika ülkelerini sarsmaya devam ediyor. Son yedi yıldır küçülen ekonomisiyle sürekli işsizliğin ve yoksulluğun arttığı Latin Amerika ülkelerinden Paraguay'da da halk alanlara dökülerek IMF'ye ve hükümete olan öfkelerini haykırdı.

Geçtiğimiz hafta ülkenin başkenti Asuncian'da sokaklara dökülen binlerce insan devlet Başkanı Louis Gonzales Macahi'nin istifasını istediler. IMF dayatmalarını protesto eden halka kongre binası önünde azgınca saldıran polis 250 kişiyi gözaltına aldığı öğrenildi. Polis ile halk arasında çıkan çatışmada ise 11 polis ile yaklaşık 100 gösterici de yaralandı.

Paraguay'da temmuz ayında başlayan ve tüm ülkeye yayılan IMF karşıtı gösterilerde hükümet ülke çapında olağanüstü hal ilan etmiş ve iki gösterici de polislerin saldırısı sonucu yaşamını yitirmişti. Diğer Latin Amerika ülkeleri gibi Arjantin'de meydana gelen kriz ve ardından bölgenin en büyük ekonomisi Brezilya'nın krizin eşliğine gelmesinden çok fazla etkilenen Paraguay'da krizin çözümü için hükümet IMF'den alınacak krediye bel bağlamış durumda. Kredi karşılığında IMF'nin ülke için hazırladığı "istikrar programı" uyarınca, emeklilik fonları ve işçi maaşlarından yapılan kesintiler artırıldı. Emeklilerin, yeni yıl ikramiyeleri kaldırıldı ve dolaylı vergiler büyük ölçüde artırıldı. Ancak IMF programlarıyla kriz içine sokulan hiçbir ülkede yine aynı programların uygulanmasıyla krizden çıkıldığı görülmemiştir. Dolayısıyla emperyalist-kapitalist sistemin neo-liberal politikaların çöktüğünün en bariz göstergesi olan Arjantin ve sonrasında Latin Amerika'yı saran krizlerden kurtulmak için halka dayatılan daha fazla açlık ve yoksulluk yeni krizleri beraberinde getirmektedir.

Kontraların saldırılarına karşı genel grev

Latin Amerika ülkelerinden Kolombiya'da Devlet Başkanı Alvaro Uribe'nin gerillalara ve halka karşı son dönemde artan saldırılarına karşı tüm ülkede genel grev yapıldı. 16 Eylül 2002 tarihinde gerçekleştirilen genel grev daha çok petrol, sağlık ve kamu dairelerinde etkili oldu. Üniversite öğrencilerinin de boykotla destek verdiği genel grevde, ülke çapında yapılan eylemlere 800 bin kişi katıldı. Birçok kentte polis ile göstericiler arasında çatışmaların çıktığı ülkede çok sayıda kişi gözaltına alınırken dört kişi de yaralandı. Grevi örgütleyen CGTD sendikasının verdiği bilgiye göre, özellikle gerillalara karşı yaptığı katliamlarla bilinen kontrgerillaların halka yönelik saldırılarının arttığı öğrenildi. Kontra birimlerinin ABD'den yönlendirildiğine dikkat çeken CGTD sendikasının genel grevdeki talepleri arasında, gerilla örgütleri ile masaya oturularak barış imzalanması ve yoksul köylülerle esnafın taleplerinin karşılanması da yer alıyor.

Batasunalılar sokaklara indi

Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele veren ve ABD'nin terör listesine dahil edilen ETA'nın siyasi kanadı olarak belirtilen Batasuna'nın kapatılma kararının ardından İspanya so-

dan dolayı müdahale etmezken, gösteride Bask ulusal marşı da okundu.

Polisin gösteriye müdahale etmemesi Madrid yetkililerince eleştirilirken ikinci kez yapılan gösteriye polis saldırdı.

ha sonra Ertzaintza adı verilen Bask polisinin kalabalığa saldırmasıyla devam etti. Polis "plastik" mermi, gözyaşartıcı gaz ve tazyikli su ile göstericilere saldırdı. Bazı göstericiler çırılçıplak

kakları gösterilere sahne oluyor. Önce 9 Eylül günü 3000 Basklı tarafından St. Sebastian kentinde bir gösteri düzenlendi. Bağımsızlık sloganları atan partililere polis gösteri yasak olmasına rağmen kitlenin kalabalığın-

Bilbao kentinde yapılan gösteriye en az 50 bin kişi katıldı. Gösteride sık sık "Yaşasın Bask halkı" sloganları atılarak, kırmızı -beyaz ve yeşil renklerden oluşan Bask bayrakları açıldı. Gösteri yürüyüş olarak başlarken da-

soyunarak saldırıyı protesto ederken ara sokaklara dağılan partililer barikat kurarak ateş yaktı. Gösteride 7 kişi yaralanırken 3'ü gazeteci olmak üzere 4 kişi tutuklandı.

Almanya'da seçimler yapıldı

Almanya'da 22 Eylül Pazar günü genel seçimler gerçekleştirildi.

Almanya Başbakanı Gerhard Schröder ve partisi Alman Sosyal Demokrat Partisi ve Yeşiller Partisi koalisyonu parlamentoda çoğunluk olarak seçimlere kazandı.

Seçimlerin sonuç tablosu pazar akşamı geç saatlerde televizyonlarda açıklandı.

SPD (Alman Sosyalist

Partisi) % 38.5, Sandalye 251 CDU/CSU % 38.5, sandalye 248

Yeşiller Partisi % 8.6, sandalye 55

FDP (Hür Demokratlar) % 7.4, sandalye 47

PDS (Demokratik Sosyalist Parti) % 4, sandalye 2

Gerhard Schröder ve Yeşiller Partisi'nin Genel Başkanı Joschka Fischer seçim sonrası basın açıklaması yaparak:

"Şimdi yeniden güvenli bir şekilde dört senelik bir döneme giriyoruz, önümüzde ağır bir dönem duruyor ama bunu hep beraber açacağız" dediler. SPD-Yeşiller koalisyonunu kurtaran ise Yeşiller'in 1998'deki seçimlere göre oy oranını % 2 oranında artırması oldu. Zira koalisyonun büyük ortağı SPD'nin önceki seçimlerde % 41 olan oy oranı % 38,5'e geriledi.

Evrensel Bakış

ALMANYA SEÇİMLERİ VE AVRUPA

Hitler faşizminin yenilgiye uğratılması ve bu sonuçta Stalin liderliğindeki Sovyetler Birliği'nin etkinliği, gelişmiş kapitalist ülke halklarının sosyalizme olan ilgi ve yönelimlerinin daha da artmasının önemli etkenlerindendi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sosyalizmin iktidarda olduğu Sovyetler Birliği, prestiji en yüksek ekonomik ve sosyal modeldi. Bu gerçeklikle birleşen bir dizi özgünlüğün sonucu olarak gelişmiş kapitalist ülkelerin başında gelen Avrupa ülkelerinde, **Marks'ın Kapital**'indeki kapitalizme dair tahlil ve tanımlamalarıyla görünürde ve sözde "uyuşmayan" sosyal ve ekonomik sistemler doğuyordu. Kapitalist sistemin sahibi ve daimi savunucusu olan burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için "yeni" toplumsal sistem projeleri üretip topluma onaylatmaya çalışıyordu. Ve bu görevi en iyi yapanlar da, Lenin'in tabiriyle "burjuvazinin proletarya içindeki ajanları" olan Sosyal Demokratlardı.

Kapitalizmin özüne ve temel yasalarına değil de "aşırılıklarına" karşı olan Sosyal Demokrat nitelikli partiler, çalışan kesimlere daha demokratik bir ülke, herkese iş, sağlık ve eğitim güvencesi gibi vaatlerle hükümet kuracak toplumsal desteği almayı başararak yönetime geldiler.

Gerçekten de ezilen milyonların sosyalist sisteme yönelimlerini koşullayan taleplerinden ekonomik olanların karşılanması; yani ezilenlerin belli oranda memnun

edilmesi, kapitalizmin meşruiyet krizini hiç değilse Avrupa ülkelerinde **belli bir süre** aşması anlamına geliyordu.

Bu "belli bir süre", her Avrupa ülkesi için değişken olsa da ortalama 30 yıl sürdü. Yani sosyal demokratlar, ikinci paylaşım savaşı sonrası ortaya çıkan özgün faktörlerin rüzgarını arkalarına alarak 30 yıl saltanat sürdürdüler.

Ne var ki, 1970'lerin sonunda kapitalizm dünya çapında tekrar bir krizle karşı karşıya kaldı. Ve sosyal demokratların yerine sağcı partilerin hükümet kurmaları gündeme geldi. Çünkü kapitalizmin dünya çapında yaşadığı krizin siyasal alana da yansması kaçınılmazdı. 30 yıllık süreç boyunca Avrupa ülkelerindeki komünist partilerinin yaşamış olduğu ciddi yozlaşmalar ve artı olarak burjuvazinin güçlü yönlendirme aygıtları sayesinde; geniş yığınların, kendi yaşamlarının ve statülerinin kötüleşmesinden hareketle mevcut düzene karşı gelişen tepkileri sağcı burjuva partilerine oy olarak tahvil edildi; ve Keynesyen ekonomik-sosyal politikalarını uygulamak için İngiltere'de Thatcher, Almanya'da Kohl gibi liderlerin yönetimlerinde yeni sağcı partiler hükümete getirildi. Sosyal demokrat partilerin bütün Avrupa çapında hükümetten düşürülüp yerlerine sağcı partilerin getirilmesinin elbette temel nedenleri de vardı. Öncelikli olarak emperyalist burjuvazi karşı karşıya kaldığı krizden kurtulmak için alışıla ve uygulana gelen 30 yıllık

ekonomik-sosyal (Friedmancı) politikalar dışında "yeni" politikalara ihtiyaç duyuyordu. Ve bu yeni politikaları tutarlı ve ısrarlı bir şekilde hayata geçirmek için sosyal demokrat değil liberal sağcı partilere görev düşüyordu. Artı 30 yıldır hükümette olan sosyal demokrat partilere karşı geniş yığınların tepkisine ve yıpranmışlığına rağmen emperyalist burjuvazinin sosyal demokrat partileri desteklemesi hiç de mantıklı değildi. Ne var ki, sosyal demokrat partilerin 30 yıllık saltanatlarına son vererek Avrupa ülkelerinde peş peşe hükümete gelen sağcı partilerin saltanatları da çok uzun sürmedi. 1970'lerin sonlarından ya da 80'lerin başında hükümete gelen sağcı partiler, 90'ların ortalarından itibaren yerlerini tekrar sosyal demokrat partilere bıraktı. Ve denilebilir ki 5 yıl öncesine kadar Avrupa kıtasında sosyal demokrasi rüzgarı esiyordu. Esiyordu diyoruz; çünkü bugün Avrupa Birliği'ni oluşturan ülkelerden yalnızca İngiltere, Almanya, İsveç ve Yunanistan'da sosyal demokrat partiler hükümette.

Bugün Avrupa Birliği'ni oluşturan üye ülkelerin en temel problemlerinin başında giderek artan işsizlik geliyor. Geniş yığınların alım gücü giderek zayıflıyor ve mülksüzleşmeyle sonuçlanan statü değişimi hızla yaygınlaşıyor. Gelir dağılımı arasındaki fark giderek büyüyor ve geçimlerini çalışarak sürdürmek zorunda olan geniş yığınların sosyal hak ve güvenceleri bir bir budanıyor. Yine güvenli yaşam ve gelecek kaygısı taşıyanların sayısı hızla artıyor.

Hiç kuşku yok ki, Avrupa Birliği'ni oluşturan ülkelerdeki bu temel problemlerin baş nedeni kapitalizmin dünya çapında yaşadığı krizdir. **Emperyalist bir çıkar**

bloğu olan Avrupa Birliği'nin burjuvazisi, yarı sömürge ülkelerden gasp ettikleri değerlerin bir bölümünü kendi ülkelerindeki çalışan kesimlere sus payı olarak verip, onları hem ekonomik olarak rahatlattı, hem de beyinlerini uyutarak ideolojik olarak teslim aldı. Fakat Avrupa Birliği'nin burjuvazisi kâr oranlarının giderek düşmesi nedeni ile artık ülkelerindeki çalışan kesimlere sus payı veremekte dahası onlar üzerindeki sömürüsünü artırmaktadır.

22 Eylül Pazar günü genel seçimlerin yapıldığı Almanya da, dört milyon bulan işsiz nüfusuyla söz konusu temel problemleri derinden yaşayan AB ülkelerinden birisi. Son iki yıl içerisinde İtalya, Fransa, Norveç, Portekiz, Avusturya, Hollanda ve Danimarka'da yapılan genel seçimleri sağ partilerin kazanmış olması Almanya'daki seçimlerin sonucuna dair merakı güçlü kılan etmenlerin başında geliyordu.

Schröder başkanlığındaki SPD ve Birlik 90/Yeşiller partilerinin koalisyon hükümetinin 4 yıllık icraatı Almanya halkları açısından hiç de iç açıcı değil. 2. Paylaşım Savaşından bu yana Almanya'nın bir savaş (Yugoslavya) taraf olup asker göndermesi Schröder başkanlığındaki koalisyonun icraatı oldu. Yine 1998'e kadar Almanya sınırları dışındaki asker sayısını 2 binden 10 bine çıkartan da Schröder oldu. 11 Eylül sonrası dünya halklarına karşı iyice pervasızlaşan ABD'ye karşı "sınırsız destek"; 4 milyonu bulan işsizlik sorunu da dahil pek çok sorunun çözümüne dair verilen vaatlerin tutulmaması, Ulaştırma Bakanı Reinherd Klimmt'in (SPD) yolsuzluğa bulaşması; Savunma Bakanı Rudolf Scharping'in (SPD) Bosna Hersek savaşı esnasında savaş uçaklarıyla

Mayorka'ya tatile gittiğinin tespit edilmesi ve silah üreticisi ve pazarlayıcısı firmaların lobicilerinden olan sağcı CDU parti üyesi ile ilişkisinin açığa çıkması; ve Maliye Bakanlığı dışında SPD'nin genel başkanlığı görevini de üstlenen Oskar Lafontaine'in, hükümetin ve partisinin sağ politikalar izlediğini, sosyal demokrat ilkelere uzaklaşıldığını ve seçmenlere verilen sözlerin unutulduğunu iddia ederek görevlerinden istifa etmesi; SPD'li belediyelerde açığa çıkartılan milyonlarca marklık yolsuzluklar... Schröder'in '98 öncesi oy oranını yitirip sağcı Hıristiyan Demokratlarla aynı oyu almasının nedenleri olarak söylebilir.

Sosyal demokratların lideri ve halihazırdaki Almanya başbakanı Schröder'in olası Irak savaşına karşı olduğunu ve ABD'yi desteklemeyeceğini açıklaması sonrasında ve artı olarak geçtiğimiz günlerde sel felekatine karşı hızlı ve olumlu önlemler alması nedeniyle anketlerin gösterdiğinden iyi oy alması iktidarını korumasına yeterken partisinin oy kaybını engelleyememiştir.

11 Eylül sonrası iyice pervasızlaşan ABD'ye tam destek sunan, ülke dışındaki asker sayısını 10 binin üzerine çıkaran, verdiği sözlerin hiçbirisini tutmayan, Schröder'in koalisyon hükümeti kurması halinde verdiği sözleri tutup tutmayacağını göreceğiz. Buradan daha önemli olan, Marks'ın torunları olan Alman halklarının savaş karşıtlığı bilinçlerinin olgunlaştığıdır.

Ziller yokluk ve sıkıntıya çaldı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da ziller bir dizi sorunla çaldı. Aileler kayıt parası, kitap, defter derken sorunlar yumağının içinde buldular kendilerini, bir kez daha. İşte ülkemizden eğitim manzaraları...

Ufaklık gülen gözlerle önünden geçen mavili çocuklara bakıyordu. Nede çoktular, saymaya çalıştı yapamayınca vazgeçti, acaba neden hepsi mavi giymişti. Kulaklarını tirmalayan bu ses de ne? Bu sesi duyunca niçin bütün mavilüklüler kaçarcasına dışarı çıkıyorlar? İçerde ne var acaba? Bu yüksek duvarlar da neyin nesi diye düşünerek annesinin koluna yapıştı. Korkmuştu çünkü. Bir gün sonra o da girecekti aynı önlükleri ve o da girecekti o yüksek duvarların arasından. Okul diyorlardı bu beton kafese ve içinde de bir sürü çocuk yaşıyordu. Sonra annesinin söylediklerini hatırladı. Belki de o kadar kötü değildir, belki de yeni oyunlar öğrenecekti. Belki de içerisi çok güzel bir yerdi ama bir de annesinden ayrılmasaydı çok daha güzel olacaktı. O gece aldığı önlüğü yatağının altına koydu kırışmasını diye ve erkenden yatağa girdi.

Annesi geldi yanına az sonra. Başını okşadı "korkma" dedi, "seni yeni bir hayat bekliyor ve sen yarın bunun ilk adımını atacaksın. Yeni arkadaşların olacak, yeni şeyler görüp, öğreneceksin. Bir de öğretmenin olacak, benim gibi sevecek seni" dedi. Annesi bunları söylerken çocuk çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Dışarda yağmur yağıyordu. Anne pencerenin yanına gele-

rek, yağmur damlalarının top-rakta bıraktığı izleri seyrederek, camda çıkardığı sesleri dinlemeye başladı. Evet yarın gerçekten yeni bir hayat başlıyordu ama sorunlar yumağıydı bu yeni hayat. Derin bir iç çekti ve mışıl mışıl uyuyan çocuğuna baktı. Yarın kitaplarını, defterlerini, ayakkabılarını nasıl alacağına diye düşünmeye başladı. Okul uzaktı, servise verecek paraları yoktu, birden gökyüzünde gürleyen yıldırımınla sarsıldı, ancak şimdi hatırladı; kış gelmişti. Ama eve daha bir kilo odun almamıştı, önlük dışında, giyecek hiçbir şeyi de yoktu. Yenisini alacak parası da, yine de gözlerinde yüreğinde taşıdığı umut okunuyordu. Bunları düşünürken derin bir uykuya daldı. Bütün gün çalışmış, çok yorulmuştu...

İşte yukarıda öykülenen durum son günlerde birçok yoksul ailenin yaşadıklarını, düşüncelerini kısaca özetliyor. Okulların açılmasıyla iyice zor duruma düşen ailelerle son dönemde yaşadıklarını öğrenmek ve düşüncelerini almak için kısa bir söyleşi yaptık.

Üniversite öğrencisi

Fatih Ünivertesitesi'nde Coğrafya okuyorum. İlkokulda okuyan bir kardeşim var. 2. el kitap alabilecek kadar ekonomik düzeyimiz iyi. 20 milyon lira kitap aldık, elbise ve ayakkabılarıyla beraber 55 milyon

lira masrafımız oldu. Kayıtta herhangi bir sıkıntı yaşamadık çünkü 6. sınıfa gidiyor. Ama 1. sınıfa gidenlerden veya yeni kayıt yaptıranlardan kayıt paraları alınıyor. Kardeşim birleştirilmiş sınıfta okuyor. Tabii böyle koşullarda kardeşimin iyi bir eğitim alacağını düşünmüyorum. Evimiz okula yakın olduğu için servise ihtiyacımız olmuyor. Okuduğum üniversite paralı, ben burslu okuyorum. Zaten burs olmasa okumak çok zor. Kardeşim Bilgi Üniversitesi Hukuk'ta okuyor. O da burslu okuyor. Ailenin çocuğunu üniversitede okutması gerçekten zor. Her yerde burs aramak gerekiyor. Kardeşimin okuduğu okulda Türkçe öğretmeni yok. İngilizce öğretmeni yok. Devlet üniversitelerinde de harç sorunu var.

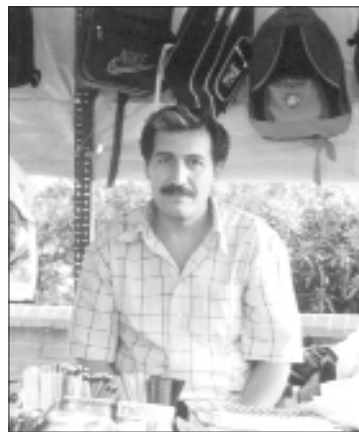
Ev Hanımı

2 tane çocuğum okuyor. Bir çocuğum 1. sınıfa gidiyor. Okullar açılmadan kırtasiyeye gittim 1. sınıf kitapları istiyordum dedim. Aldım, okullar açıldıktan sonra öğretmen "istemiyoruz" dedi bu kitapları. Bunları ne yapayım çöpe attım, kitapları geri almadılar. Sınıfta 60 tane öğrenci var. Nasıl öğrenecekler bu sınıfta. Çocuğumun iyi bir eğitim alacağına inanmıyorum. Verilen eğitime de güvenmiyorum. Öğretmenin de elinde değil hangi biriyle ilgilenir? 60 kişilik sınıf. 35 dakika kalıyorlar sınıfta. Kayıt paraları okuldan okula değişiyor. Kimi okullar 100 milyon istiyor. Kimisi 150. Benden 60 milyon istediler verdim. Milli Eğitim Bakanlığı sözde yasaklamış kayıt paralarını. Bunların hepsi boş, gene alan alıyor. Parayı vermediğiniz zaman yazdırmıyorlar. Ben iki sefer gittim. Bu sene geçen seneden çok daha fazla zorlandık. Bu şekilde giderse çocuklarımı hayatta okutamam. Kitap, elbise parası 40 milyonla da bitmiyor, benim kızım 4. sınıfa gidiyor. Sadece ona 100 milyon gitti. Daha bunun başış parası var, kitap parası var. Yemeyip içmeyi okutacağız mecbur. Ama nasıl? Ben bu sene kesmişim. Çocuğumu okutmuyorum. Ben Haseki'de oturuyorum. Haseki'den Fındıkzade'ye çocuğumu hergün götürüyorum getiriyorum. Teyzemin oğlu üniver-

siteye gidiyor. 1.5 milyar para istiyorlar.

Kırtasiyecisi

...Benim bir oğlum servise gidiyor. 75 milyon istiyor servis. O da yılbaşına kadar yılbaşından sonra zam gelecek. Ne kadar geleceğini de bilmiyoruz. Servislerde çok büyük paralar dönüyor. Baştakiler düşünün vatandaş, baştakiler düşünmedikten sonra vatandaşın hali ne olacak? Ben karnımı doyuramıyorum ki çocuğumu okutayım. İşler hiç yok. Çünkü millette para yok, bir defter alıyor ötekini sonra alırım diyor. İki derse bir defter kullanıyor. Durumu iyi olan gelip alıyor. İş yok. 275 milyon yer parası veriyorum belediyeye 15 günlüğüne. Buna mecburuz çünkü bırakmıyorlar. Bir sınıfta 75-80 kişi var. Afedersin hayvanı ahıra nasıl doldurursun çocukları da öyle dolduruyorlar. Eğitim alacağına inanmıyorum ama ona da razıyım, param yok ki özel okula göndereyim. Ona da razıyım hiç olmazsa gitsin. Yazmasını bilsin, sokağa çıktığı zaman nereye gideceğini bilsin. Çocuklarımı okutamıyorum. Çünkü bütçem yetmiyor, buna Türkiye utansın. Ortalama bir çocuğun masrafı 300 milyon liradır. 184 milyon asgari ücret alan biri bunu nasıl karşılasın? Bugün zenginlerin cebi doluyorsa, karnı toksa biraz da

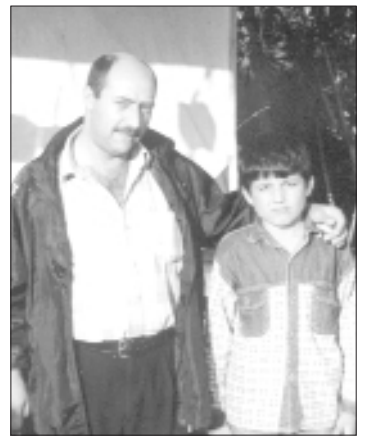

işçiyi düşünsün. Sokaktakini düşünsün. Hırsızlık yapıyorlar. Adam kesiyorlar, bali çekiyorlar ne için yapıyorlar? Hepsini fakirlik yüzünden yapıyorlar. Adam yapıyorsa bilinçsiz yapıyor.

Serbest Meslek

Seyyar satıcılık yapıyorum. Bu yıl kırtasiyecilik yapıyorum. Diğer senelere göre

işlerde çok düşüş var. Bunun sebebi bir sürü krizler, parasızlık. İşçiler 300 milyon, 200 milyon aylık alıyorlar. Bu parayı alan işçi, çocuğuna nasıl kırtasiye alacak? Benim 3 tane çocuğum var. Ortalama her birinin 100 ile 150 milyon arasında masrafı var. Ben bunları karşılayamıyorum.

Kardeşim yardımcı oluyor. Amcam yardımcı oluyor ancak bu şekilde karşılayabiliyoruz. Kitap satışları çok az. Bundan 3 sene önce yaptığımız işi bu sene yapamıyoruz. Ben çocuklarımı okutmayı düşünüyorum. Bu her babanın vazifesi ama bu şekilde nasıl okutacağız bilemiyorum. Bir tanesi Lise 1, diğeri orta 1'e gidiyor, okutmak çok zor. Allah'tan servis paramız yok, eve yakın okul. Yakın da olsa günlük 2 milyon çocuklara versen ayda 60 milyon yapar. 60-100 milyon da giderleri vardır. Asgari ücret 184 milyon lira, nasıl çıkıcam bilemiyorum. Herhalde Ecevit bize bir yol gösterir(!) 100 milyon kayıt parası verdik, kayıt etmeyiz demiyorlar ama zorluyorlar. Biraz bizden kaynaklı. Sınıfları henüz görmedik. İstanbul'da sınıfların durumu berbat, sınıflar çok kalabalık iyi bir eğitim alamayacak. Çocuğumun bir sürü sorunu olacak, babada para yok, veremiyor, öğretmenler ilgilenmiyorlar. Zengin çocuğunu koleje gönderiyor, öğretmen tutuyor, herşeyi yapıyor. Fakir insan nasıl okutsun dersane 2 milyar. Kırtasiyecilik dışında seyyar satıcılık yapıyoruz. Seçimlerde benden oy yok. Ben 37 yaşındayım. 37 tane parti geldi hepsi aynı, hiçbir şey değişmiyor. Bu hırsızlıklar olduğu sürece hiçbir şey değişmez.

Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız...

“Henüz aşk çağındaydılar.

En genç, en diri, yalın ve abartısız bir ifadeyle en militan yanımızdı onlar...”

Bahattin Günel

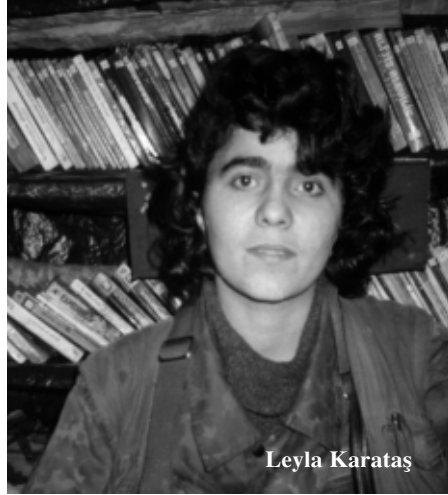
27 Eylül 98 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesi Varsıl (Görümlü) köyünde halk ordusu gerillalarıyla, faşist kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel, Leyla Karataş, Ümit Güner ve Zeynel Çalpar** şehit düştü.

Bahattin (Eyüp); O çalışmayı zevk haline getirmiş bir partizandı. O olmazı olur'a çevirmenin adıydı. Çalışmak üzere gittiği İstanbul'da Gençlik Örgütü bünyesinde örgütlü faaliyetlerini sürdüren Bahattin Günel, 94 yazında gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin ileri sempatizanı, Halk Ordusu'nun komutanlarından idi.

Leyla (Nilüfer); “Erken yaşta evlenmişim. İki çocuğum oldu. Çocuklarımı çok seviyorum. Onlardan ayrılmak pahasına bu kararı vermem elbette ki kolay olmadı. Buraya gelmeyi kendim talep etmişim yoldaşlardan. Bu kararımı verene kadar sancılar çektim belki, ama biliyorum ki, daha aktif bir şekilde mücadelenin içine atılmamla en başta onlar ve tüm halkımızın çocukları için savaşmış oluyorum. Onlara güzel ve özgür bir gelecek bırakmak için savaşıyoruz. Bu ülkede analar hergün ‘Bugün çocuklarımın önüne ne koyacağız’ diye düşünüyor; bugün çocuklar çöplerden ekmek topluyorsa; bugün çocuklar gözleri önünde analarının öldürülüşüne tanıklık ediyorsa; bugün çocuklar, devletin yargısız infaz-

larının kurbanı olacak hale gelmişse... Sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliğine nasıl düşebilirim?.. Yarın, öbür gün büyüdüklerinde bu tavrımdan dolayı anneleriyle gurur duyacaklarına, her zaman başları dik gezeceklerine inanıyorum...

Toplumdaki geleneksel iş bölümünde kadınlara ev işleri ayrılmıştır. Burada görüyorsun, mutlak nöbetlerinde herkes yer alıyor.

Leyla Karataş

Kadın, kendi kimliğini buluyor gerilla içinde... Özgürleşiyor... Gerilla içinde örgütlenmiş kolektif yaşam özgürleştiriyor kadını... Kadınların özgürleşmesi devrimden geçiyor. Mücadeleye atılmak özgürleşmenin başlangıcı oluyor...

Nasıl ki ben kabuklarımı kırıp özgürleşmeyi seçmişsem, tüm kadınlardan bunu bekliyorum. Kendi adıma söyleyeyim; devrimci mücadeleye katıldıktan, hele ki gerilla olduktan sonraki kendimde var olan değişimi, gelişimi çok net görebiliyorum. Bu da insanın kendine güvenini geliştiriyor. Bu nedenle **kendime güveniyorum... Partime güveniyorum... Halkıma güveniyorum...** diyerek atılmıştı sınıf mücadelesine.

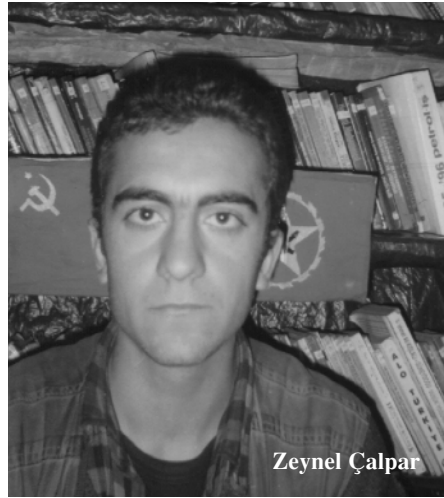
O, sınıfsız toplum yolunda yalnızca çocukları için değil, tüm dünya çocuklarına güzel bir dünya yaratmanın, kadının özgürleşmesinin adı oldu.

Dersimli olan Leyla Karataş, Dumanlı direnişinde şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin orta sempatizanı, Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

Zeynel (Bakış); Tokat/Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu Zeynel. Gençlik içinde faaliyet yürütürken, 97 yılında gerillaya bölgeden katılan halk savaşçıların arasında yerini aldı.

Kısa sürede kendini geliştirmeye çalışan Zeynel, Dumanlı'da düşmana verilen yanıt olurken Proletarya Partisi'nin orta sempatizanı Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

Ümit; Mersin'in Tarsus ilçesinde doğan Ümit Güner, 97 yılında TMLGB'ye üyelik başvurusunda bulundu. Verilen görevlerde ayırım yapmayan Ümit, 98 yazında gerillaya katılırken “bütün yetmezliklerime rağmen, bütün zaaf- larıma rağmen, kendimi savaşın

Zeynel Çalpar

içine atmalıyım. Düzenin hiçbir olanağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Beni ve çevremdekileri insanlıktan çıkarıyor. İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak ve bu yolda tereddüt etmeyeceğim” diyerek bu zorlu yolda yürümek için Proletarya Partisi saflarındaki yerini alır. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin ileri sempatizanı Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

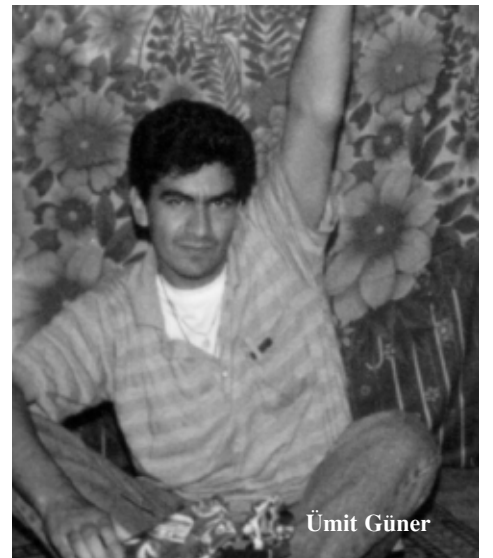
Yetmezliklere, zaaf- larıma vurma-

nın; insanlaşmanın, cüretin adıydı onlar. O en güzel, o en insan yanlarıydı yarına bıraktıkları.

Yarına bıraktıkları onurdu, yarını kuracak kitlelerin ellerinde. Onları kısa süren ve o kısa sürelerle sığdırdıkları dolu dolu yaşamları, sevdaları ve umutlarıyla ana- cağız. Onların sevdası sevdamız, umudu umudumuz olmaya devam edecek.

Onlar yarını kurma, geleceği aydınlatma kavgasında tüm bireysel çıkarılardan arınmış; yetmezliklerine zaaf- larına vurarak ilerli- yordu bu çetin savaşta. Kavga zorunluydu, yaşamı insandan yana kazanmak için savaşılmalıydı. **Umudun** yolunda, **umudun** adını kazıyarak düşülmeliydi toprağa. Çünkü bizi nihai kurtuluşa ulaştıracak olanın kendisiydi **umut**.

Biliyoruz ki, onları kuru bir sözle anmak yeterli değildir. Önemli olan onların feda ruhunu kuşanarak, uğruna çekinmeden yüreklerini, bilinçlerini ve bedenlerini koydukları bu haklı savaşımı sürdürerek; ideolojimizi, siyasetimizi ve kültürümüzü geniş kitlelere yayarak kitleleri savaştırmaktır. Yani savaşın sahipleriyle buluşturmak önemli olan. Bu savaşın asıl özneleri olan kitlelere taşıyacağımız bilinçle birlikte, bu savaşımı ulaştırdığımızda; onların özlemine duyduğu aydınlık yarınları onlara taşımış olacağız.

Ümit Güner

Dağlara sevdalı, kavgaya vurgun iki yürek

27 Eylül 2001 tarihinde akşam saatlerinde Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillalarınca, 6 Eylül 2001 tarihinde şehit düşen Sinan Günel'in ihbarcısını cezalandırma eylemi sırasında, Almus'un Kadıvafki köyünde çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillalarıyla; insanlığını ve insana yakışan ne varsa tüm değerlerini satılığa çıkararak korucular ile faşist TC'nin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada Cihan Fındık ve Mehmet Şahin şehit düşerken, düşman güçlerine de kayıp verdiriyorlardı.

**Cihan Fındık
(Orhan)**

Cihan Fındık, 1979 Dersim'in Pertek ilçesinde Kürt milliyetine mensup alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti.

Gençlik faaliyetinde uzun süre yer alan Cihan Fındık, emekle-

riyle faaliyet içerisinde azımsanmayacak katkıları olmuştur.

Gençlik, Partiyeye kan taşıma görevini önüne koyduğunda o tereddütsüzce örnek alınacak bir duruş sergilemişti.

Onun mücadele içerisindeki tavrı ve duruşu düşmana indirilmiş bir

darbedir.

Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin gerisempatizanı Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

**Mehmet Şahin
(Hüseyn)**

1974 Tokat'ın Bağderesi köyünde, Türk milliyetine mensup, ale-

vi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

96 yılında gerilla saflarına katıldı. Gelişime açık olan Mehmet Şahin, askeri yönden ilerleme kaydediyordu. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin gerisempatizanı Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

O, emperyalizme karşı başkaldırının yaşandığı, silahların kuşanıldığı her toprak parçasında, savaşanların arasında

Küba'da Castro ile birlikte devrimi gerçekleştiren Ernesto Che Guevara, Bolivya dağlarına, Bolivya'da devrim yapmak için gitmişti.

O bir ülkede devrimi yeterli görmemiş, dünya devrimi gerçekleşmeden ve dünya halkları emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılmadan bu mücadeleyi bırakmamıştı. Kendisini tüm dünya halklarının kurtuluşuna aday enternasyonal devrimci Ernesto Che Guevara emperyalistlerin ve yerli uşaklarının korkulu rüyası olmaya devam ediyor.

29 Eylül 1967'de Amerikan Haber Ajansı AP, askeri makamlara dayanarak verdiği haberde Bolivya Ordusu'nun 1500 kişiyle Che avına başladığını bildirir.

8 Ekim 1967'de, Che'nin grubu El Yuro vadisinde yüzlerce asker tarafından kuşatılır. Ayaklarından ağır yaralanan Che tutsak düşer. Higuera'sta okul binasına taşınıp sorgulanır. Hiçbir soruyu yanıtlamaz. Yaralarını tedavi etmezler. 9 Ekim 1967'de saat 13:10'da makineli tüfek salvosuyla vurulur. Katledilen Ernesto Che Guevara'nın cesedi bir av ganimeti gibi sergilenir.

Ernesto Che Guevara

İnançlarımızı, değerlerimizi kanla, zulümle bastıramayacağını anlayan sistem, bugün bu değerlerin içini boşaltmak çabasında elinden geleni yapıyor.

"...Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum" diyen Che'nin isyankar, sistemle uzlaşmaz, devrimci kimliği yok edilerek O'na maceracı bir imaj verilmek istenmektedir. Fakat o tüm yaşamını devrime adadı, inandığı değerler doğrultusunda yaşadı ve öyle de öldü. Bugün onu tişörtlere, bira kapaklarına malzeme yapanlar onu metalaştırmaya, içini boşalttığı gibi onun üzerinden para kazanmaya çalışmaktadırlar.

Sistemin tüm bu değerleri yoketme çabası dünya halklarının boşa çıkarılacaktır. Hâlâ bu yolda, bu uğurda yaşayanlar ve ölenler oldukça ne Binbaşı Ernesto ne de bugün aynı saldırıyla karşı karşıya kalan Deniz Gezmiş vd. dünya halklarının onurlu mücadelesindeki yerlerini yitireceklerdir.

Emperyalizmin sahte güzellik anlayışı ve kadın

Emperyalistler kâr uğruna hastalıklı bir güzellik anlayışı yaratarak o mağazadan bu mağazaya, zayıflama merkezlerinden kuaförlere koşuşturan kadın tipleri yaratarak kârlarına kâr katmaktadır. Ve kadın, adeta insan olmaktan çıkarılarak erkeğin tıpkı kullandığı bir gömlek gibi seçebileceği ve ona güzel görünmek için koşuşturan bir nesne haline getirilmektedir.

Kâr; kapitalist-emperyalist sistemin politikalarını başından sonuna kadar belirleyen en önemli olgudur. Emperyalistler için her şey, herkes, her olay kâr kapısı haline getirilebilecek metaplardır. **Ve belki de bunlar içinde en kârlı olanı da kadının üzerindeki sömürüdür.** Emperyalistler kâr uğruna hastalıklı bir güzellik anlayışı yaratarak o mağazadan bu mağazaya, zayıflama merkezlerinden kuaförlere koşuşturan kadın tipleri yarata-

rak kârlarına kâr katmaktadır. Ve kadın, adeta insan olmaktan çıkarılarak erkeğin tıpkı kullandığı bir gömlek gibi seçebileceği ve ona güzel görünmek için koşuşturan bir nesne haline getirilmektedir. Dünyadaki moda anlayışına göre ise kimi zaman zayıf kadınlar tercih edilirken kimi zaman da daha toplu kadınlar ön plana çıkartılabilmekte ve kadın bir meta olarak kullanılmaktadır. Bu elbette sadece günümüzde yaşanan bir sorun

değildir. Kadını erkeğin malı olarak gören ve ona güzel görünmeyi hayatının tek amacı haline getiren tüm sistemlerde bu tür olaylara rastlanmaktadır. Örneğin bundan yıllar önce Çin'de küçük ayaklı kadınların daha makbul olması kadınların büyük acılar çekmesine neden olabilmektedir. Üç yaşından sonra ayakları sarılarak ve demir ayakkabılar giydirilerek ayaklarının büyümesi önlenen kadınlar, daha rahat evlenebilmek için bu acılara

katlanmak zorunda bırakılmıştır. Vücudunun her tarafı doğal büyüme seyrini gösterirken ayakları demir ayakkabılar içinde sıkışıp kalan kadınlar çok büyük acılar çeker, hatta ilerleyen yaşlarda yürüyememe tehlikesi yaşar ancak bunu güzel görünmenin bir bedeli olarak algılar ve kabullenirdi. Bunun dışında kadınların korse kullanma alışkanlığı da bu anlayışların bir ürünüdür. Kadınların ince belli olmasının moda olduğu dönemlerde takılan korse bazen iç organların tahrip olmasına ve hatta ölümlere dahi yol açabilmektedir.

Bugün ise kapitalist emperyalist sistemin iyice azgınlaşması ve sömürü araçlarını iyice çeşitlendirmesi ile birlikte bu yaşananlar çığırından çıkmış durumdadır. **Güzellik anlayışı belli kalıpların içine sıkıştırılarak herkes bu hale getirilmeye çalışılmaktadır.** Tüm bunların asıl nedeni ise kadını erkeğe sürekli şirin ve güzel göstermek için şekillendiren sistemin ta kendisidir. Ve asıl büyük payı da yine egemenlerin

mak isteyen yüzlerce kadın bir sürü para ve zaman harcayarak gönüllü çekilen acılar için sıraya girebilmektedir. Örneğin ameliyatla boy uzatanlar, cilt rengini açtıranlar, dudaklarını, göğüslerini duruma göre inceltip kalınlaştıranlar vb. Geçirdiği operasyonlar sonrasında doğal halinden bir hayli uzaklaşan kadınları ise büyük tehlikeler beklemektedir aslında. Bu da modanın her yıl farklı bir güzellik anlayışını ön plana çıkarıyor olmasıdır. Örneğin bu yıl herhangi bir ameliyat geçiren kadınlar ertesi yıl modaya göre tekrar yeni bir ameliyat geçirmek durumunda kalabilmektedir(!) Böylece kadın vücudu her yıl modaya göre kesilip biçilebilen, şekilden şekile sokulan bir et parçasına dönüştürülmektedir. Bu yaşananların sakıncalı bir sonucu da yapılan sağlıksız diyetler, bilinçsiz spor faaliyetleri sonucu birçok kadının ölümle yüz yüze kalması ve ağır depresyonlar geçirerek intiharı dahi seçebilmesidir.

Bugün açısından bakıldığında kadınlar arasında genel güzellik anlayışı "zayıf

Gittikçe incelen kadın ölçüleri kadınları her geçen gün daha minik ölçülere kavuşmak hayali ile yeni yeni ve ne olduğu bilinmeyen sağlıksız diyetlere yönelmekte ve bu durum bir hastalık halini dahi alabilmektedir.

kendisi almaktadır. Bu ihtiyaçtan doğan özel üretim alanları yaratılmakta ve kadınlar bu tüketim çılgınlığı içinde günlük yaşamdan kopartılmaktadır. Öyle ki dünyada en çok büyüme gösteren sektörler içinde en atakta olanı estetik ameliyat sektörüdür. Vücudunun her yanını ideal ölçülere kavuştur-

olmakla" sınırlandırılmış durumdadır. Gittikçe incelen kadın ölçüleri kadınları her geçen gün daha minik ölçülere kavuşmak hayali ile yeni yeni ve ne olduğu bilinmeyen sağlıksız diyetlere yönelmekte ve bu durum bir hastalık halini dahi alabilmektedir. Yapılan araştırmalara göre dünyada kız ço-

cukları arasında diyet yapma yaşı 7'ye inmiş durumda. Yine başka bir araştırmaya göre ise 11-19 yaş arası kız çocuklarının üçte ikisi kendini şişman buluyor ve diyet yapıyor. 7-10 yaş arası her dört kızdan biri diyet yapıyor. Ve diyet yapan bu genç kızların kilolarına bakıldığında da kilolarının yerinde olduğu ve sağlıklı oldukları ancak kendilerini sürekli olarak şişman hissettikleri görülebilir. Sürekli inceleme güdüsü ile başlayan bu hastalık ileriki yaşlarda çok ciddi rahatsızlıklara yol açabilmekte hatta ölüme kadar götürebilmektedir. Çünkü uzun bir süre yemek yemeyen bünye, sonrasında artık istese bile hiçbir şeyi kabullenebilir duruma gelmektedir.

Kadınlar arasında bu anlayışı yerleştirmenin en "güzel" yöntemlerinden biri televizyon ekranlarında yayınlanan reklamlardır. Özellikle yaz aylarında mayo giyen, ölçüleri tastamam kadınlar afişe edilerek hazırlanan rek-

lamalar birçok kadını genetik yapıları itibarı ile asla ulaşamayacağı ölçülerin hayali ile zayıflama ürünlerine yönelmekte ve emperyalistlerin cebine para akışı sağlamaktadır. Özellikle kadınların evde oldukları saatler ayarlanarak hazırlanan reklamlar bu amaca hizmet ediyor.

Adeta sapıklık derecesine varan olayların uç bir örneğini **Melek Şirin** adlı bir genç kızın yaptıkları ve yaşadıkları oluşturuyor. Melek Şirin adlı genç kız iki yıl önce babasından zayıflama merkezine gitmek için para istemiş, parayı alamayınca da tabanca ile babasını öldürmüştü. Melek Şirin'in mahkemesi geçtiğimiz günlerde sonuçlandı ve 12 yıl 6 ay ceza aldı. Peki bu olayın asıl sorumlusu kimdi? Bir genç kızı babasını dahi öldürecek derecede zorlayan, sıkıştıran aslında kadını sürekli çevresine güzel görünmek zorunda kalan bir obje haline getiren sistem değil midir? Adeta insanlarla dalga geçer gibi parmağında oynatan emperyalistler ırkların, cinslerin, milliyetlerin kendilerine has özelliklerini, güzelliklerini yok etmek istemektedir. Kâr hırsı uğruna tüm insanları tek tipleştirerek bunu da gelişen dünyaya ayak uydurma, çağdaşlık olarak dayatan emperyalizm böylece birçok insanın katili olmaya devam etmektedir.

"Büyük Adam" yaşama veda etti

H. Merkezi: "Büyük Adam Küçük Aşk" filminin emekli yargıci Şükran Güngör pankreas kanseri tedavisi gördüğü Amerikan Hastanesi'nde yaşama veda etti. Şükran Güngör'ün cenazesi 17 Eylül günü ilk önce yıllarca emek verdiği Kenter Tiyatrosu'na getirildi. Sabahın erken saatlerinden itibaren tiyatro salonu, gelen insanlarla dolarken Güngör için anı defteri açıldı. Törende Yıldız Kenter, Kenter Tiyatrosu'nun perdelerinin bir oyun için değil, onu uğurlamak için açıldığını ve koltuklarında boş yer olmadığını söyledi. Tiyatrodaki törenden sonra Bebek Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra vasiyeti üzerine Şükran Güngör'ün cenazesi Bodrum'un Turgutreis Beldesi'ne götürüldü.

Şükran Güngör; 1926 yılında Aydın'ın Çine ilçesinde doğdu. 1951 yılında İstanbul Üniversitesi'ndeki eğitimini yarıda bırakarak tiyatroya adım attı. Muhsin Ertuğrul'un kurmuş olduğu Küçük

Sahne'de "Fareler ve İnsanlar" adlı oyunla profesyonel oyunculuğa adım attı. Ankara Devlet Tiyatrosu'nda 3 yıl çalıştıktan sonra Muhsin Ertuğrul yönetiminde Karaca Tiyatrosu'nda çalışan Güngör, 1961 yılında Kent Oyuncuları'na katıldı. Kendisi gibi tiyatrocular olan Yıldız Kenter ile 1964 yılında evlendi.

TİYATRODAN SİNEMAYA

Tiyatroda başarılı oyunlar oynayan Şükran Güngör sinemada da aynı başarısını sür-

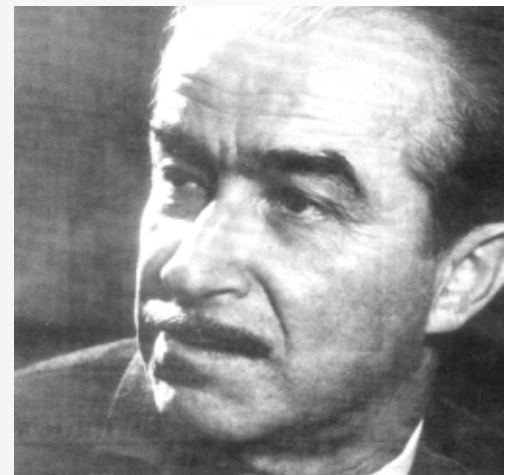
dürdü. "Fatma Bacı"(1972), "Kızım Ayşe"(1974), "Dul Bir Kadın"(1985), "Niha vend Mucize"(1997), "Güle Güle"(2000), "Herkes Kendi Evinde"(2000), "Büyük Adam Küçük Aşk"(2001) filmlerinde rol aldı.

Bu yıl düzenlenen 13. Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali kapsamında O'na "Yaşam Boyu Başarı" ödülü verildi. Zeki Ökten'in yönetmenliğini yaptığı "Güle Güle" filmindeki rolüyle Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde En

İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Ödülü'nü aldı. Şükran Güngör'e, Handan İpekçi'nin yönetmenliğini yaptığı "Büyük Adam Küçük Aşk" filmindeki rolüyle Ankara Film Festivali'nde En İyi Erkek Oyuncu Ödülü verildi. Bu film sinemalarda gösterime girdikten üç ay sonra Kültür Bakanlığı tarafından yasaklandı. Film daha sonra Danıştay kararıyla beraat etti. Güngör filmin yasaklanmasına "sevgiyi mi sansürlüyorlar" sözleriyle tepki gösterdi.

Orhan Kemal anıldı

Türkiye Yazarlar Sendikası ve Orhan Kemal İl Halk Kütüphanesi Müdürlüğü, 17 Eylül günü "Orhan Kemal ve Yapıtları" adlı panel düzenledi. Panele yazar **Feridun Andaç**, Öner Yağcı, **Nurer Uğurlu** konuşmacı olarak katıldı. Yazar Adnan Özyalçınar'ın yönettiği panelde Orhan Kemal'in aile ilişkileri, yaşamı boyunca çektiği geçim sıkıntısı, Maksim Gorki'yi okuduğu için hapisaneye girmesi ve Nazım Hikmet'le tanışması anlatıldı. Panelde Kütüphane Müdürü Ayten Şan, Aydın Bilimsel Kültürel Araştırmalar Yayıncılık ve Üretim Kooperatifi'nin (AY-KAR-YAY Aydın Tiyatrosu) gönderdiği mesajlar da okundu.

İşçi-köylü'den

EN KÖTÜ ŞER; EHVEN-İ ŞER'DİR

3 Kasım olarak belirlenen seçim tarihi öncesi egemenlerin kendi içlerinde yaşadıkları kaos ve kargaşa ortamı devam ediyor. Bir yandan Türkiye'nin daha önce akıllarının ucundan bile geçirmedikleri bölgelerini ziyaret ederek bildik vaatlerini savuran burjuva parti temsilcileri diğer yandan da büyük bir tedirginlik içinde seçimi erteleme veyahut en azından barajı düşürme çabalarını sürdürüyorlar. Bir dönem kendilerinin ön plana çıkardığı ancak sınırlarını zorlamaya başlayınca da engellemeye çalıştıkları AKP'nin ve emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yükselişe geçen, Kemal Derviş'in katılımı ile üye sayısı oldukça artan CHP'nin şu an %10 barajını aşabileceği düşüncesi her kesimden insanların da ağırlığını korurken diğer partiler için aynı şeyi söylemek oldukça güç. İlk olarak ANAP ve DYP arasında filizlenen ama cesaret edip de hiç birinin üstlenmediği seçimi erteleme çabasının istedikleri gibi sonuç vermediği ortada. Ancak onun hemen ardından başlatılan seçimlerde %10 olan barajın %5'e çekilmesi tartışması, bugünlerde egemenlerin gündemleri arasında en baş sırada yer alıyor. **Aslında sadece bu tartışma-**

nın yapılıyor olması bile egemenlerin halkın gözünde düştüğü durumu ve korkularını ortaya koymaya yetmektedir. %10 barajını dahi aşamama kaygısı taşıyan birçok partinin ittifak arayışları sonucu meclise girme çalışmaları da onların düştüğü durumu göstermektedir.

Bazı partilerin ittifak arayışları içinde kaybolup gittiği bu tabloda en rahat görünen partiler arasında şu an CHP ve AKP gelmektedir. AKP özellikle, yapılan seçim anketleri sonrasında birinci parti olarak çıkmasının getirisi ile rahat davranırken CHP ise zaten bilinçli olarak öne çıkarılması yüzünden böyle bir kaygı yaşamıyor. DSP ve MHP de bu konuda rahat görünmeye çalışıyor. Ancak görüldükleri kadar rahat olmadıkları, olamayacakları da ortada. İsmail Cem ve Hüsamet'in Özman'ın DSP'den ayrılmasının ardından siyaset arenasında sönmülmeye yüz tutan ve Ecevit'in sağlık durumundan kaynaklı da halk arasında artık alay konusu haline gelen DSP ve ırkçı ve popülist politikalarla oy potansiyelini saklamaya çalışan MHP yeni çıkışlarla prim yapma yarışında. Bunlar dışında alabildiğine çirkin seçim politikalarının baş mimarlarından olan ve sürekli saldırganlık konusunda ne ka-

dar deneyimli olduğunu tekrarlayarak ABD'ye Irak saldırısı için yeşil ışık yakan DYP ve Genel Başkanı Tansu Çiller ise Tuğrul Türkeş'in ATP'si ve Bayar'la ittifak yaparak seçim alanlarında boy göstermeye başladı. Yine sansasyonel bir çıkış yapmasına rağmen özellikle Kemal Derviş'in CHP'ye çark etmesi sonucu silik bir parti konumuna düşen Yeni Türkiye de barajı aşamama korkusunu yaşıyor. ANAP ise barajın altında kalacağı endişesi ile alttan alta seçimi erteleme çalışmasını yürütüyor. MHP'nin AB uyum yasalarına itirazlarını bahane ederek **"bu hükümet seçime kadar da gitmez"** diyen ve Ecevit'e öneri getiren Yılmaz'ın bu manevrası da tutmadı. Ancak Yılmaz, Ecevit'in kendisini yanlış anladığını iddia ederek kendisini bu olaylardan sıyırmaya çalışmakta ve sandıktan korkmadığı havası yaratmaktadır.

Bu haliyle seçime gidildiğinde barajın altında kalacaklarını düşünerek çeşitli manevralara başvuran parti liderlerinden ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz egemenlerin yaşadığı bu krizi şu sözleri ile ifade etmektedir; **"Eğer böyle giderse benim endişe ettiğim durum ortaya çıkabilir. Türkiye'de meşruiyet sorunu ortaya çıkar."** İşte Mesut Yılmaz'ın iki cümle ile kısaca ifade ettiği "meşruluk" sorunu egemenlerin telaşının asıl nedenidir. Devletin kendisinin yaptığı araştırmalara göre seçim barajının %10 olarak kalması durumunda bu barajı geçerek meclise girebilecek sadece iki parti söz konusu. Bunlar da CHP ve AKP. Ancak baraj

%5 sınırına çekildiğinde bu iki parti dışında altı parti daha meclise girebiliyor. İşte bu gerçeklik burjuva siyasetçilerin düştüğü aciz durumun da bir göstergesidir.

Daha önceki yıllarda parlamentoda görmek istemedikleri partileri engellemek için barajı %10 konumunda tutan partiler bugün bunun değiştirilmesi için ter dökmektedir. Çünkü bu barajı aşacak halk desteğini bile bulamayacak durumda olan bu kez kendileridir. Ve kendi yasaları dahi ayaklarına dolanır bir durumdadır. Önceleri rakiplerini barajın altında bırakarak politika yürütenler bugün %8.5 oranında oy alan bir partinin temsil edilmediği bir parlamentonun demokrasiye aykırılığını haykırmaktadır. **Çünkü kendileri de mevcut %10 barajının altında kalma tehdidi ile karşı karşıyadır.** Söz konusu bu öneriye ANAP, YTP ve SP de destek vermektedir. Bukaygılarını çok fazla dile getirmeseler de seçimi erteleme manevralarının tutmamasının hemen ardından barajın düşürülmesi konusunun gündeme getirilmesi bu kaygının ürünüdür. Daha önce seçimin ertelenmesi için çaba harcayan, alttan alta bunun çalışmasını yapanlar şimdi baraj tartışmalarında önceki manevraları inkar edecek kadar düşkünleşmiştir.

Barajın düşürülmesi için yoğun çaba harcayan siyasetçilerden biri olan YTP Genel Sekreteri İstemihan Talay ayrıca AKP'yi de bir tehdit unsuru olarak kullanarak oy kapma planları yapmaktadır. **"Herkes hem sandıkta kendi tercihini yapabilmeli hem de AKP'nin**

kendisine verilmeyen oylarla daha fazla milletvekili çıkarmasını önlemelidir" diyen Talay seçimlerden umutsuz olan kitleleri sandık başına çekme hesabı yapmaktadır. Burjuva siyasetçilerin meşruluklarını sağlama telaşı içinde kullandıkları en önemli yöntemlerden birisi de budur. **"Kötü de olsa size en yakın olan bir partiye oy verin ki oylarınız istemediğiniz partilerin işine yaramasın"** söylemi ile oy vermeyi düşünmeyen ancak karşı düşüncede olan partilere de yarar sağlamak istemeyen kitlelerin oyları sandık başına çekilmek istenmektedir. Bu, özellikle demokrat-alevi kesim arasında uygulanan bir yöntemdir. Örneğin birçok insan CHP'nin geldiği aşama ile birlikte başka bir partiyi de kendilerine yakın bulmadığından dolayı oy kullanmayı düşünmezken kullanmadıkları her oyun AKP veya da MHP'ye yarayacağını düşünerek yine oy kullanmaya karar vermektedir. Oysa ki sorun kötünün iyisini seçmekte değildir. Kaldı ki her seferinde kötülerin iyisi olarak seçtiğimiz burjuva partiler kötünün de kötüsü çıkarak, en kötü şerin ehven-i şer olduğunu doğrulamışlardır. Kullanmadığımız oy, tehdit olarak gördüğümüz siyasi partilerin geçici olarak işine yarsa da sistemin bizlerin, halkın gözündeki gayri meşruluğunun egemenlerin suratına haykırılması anlamına da gelmektedir. Onların asıl korkusu da budur. Yani çürümeye başlayan düzenlerinin gayri meşruluğunun böylece ortaya serilmesidir.

Vali Çevik'in hanesinde yeni bir suç; taciz

Ayhan Çevik adı, ilk kez 1999 yılında Proletarya Partisi'nin kendisine yönelik cezalandırma eylemi sonrasında televizyonlarda yoğun olarak duyurulmaya başlandı. İyi bir organizasyon sonucu planlanan ve Vali Ayhan Çevik'in ağır yaralandığı eylem devletin korkularının depresmesine yol açmıştı. Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in "bu devlete yönelik bir saldırdır" diyerek telaşla açıkladığı olay Ayhan Çevik'in adını bir anda Türkiye'ye duyurdu. Ancak bu olaydan önce de Ayhan Çevik Tokat'ta halka yaptığı işkenceleri ile yakından tanıyan bir kişilik idi.

Bir dönem Tokat'ta valilik görevini yürüten ve halka adeta kan kusturan Ayhan Çevik oradan Çankırı valiliğine ve daha sonra da Uşak valiliğine atanmıştı. Pro-

letarya Partisi'nin, halka işlediği suçlardan dolayı cezalandırma eylemi sonrası doktorların yoğun çabalarıyla yaşamaya devam eden ve Uşak'a atanan valinin suç listesine yeni bir suç daha işlendi. **Taciz.**

Ayhan Çevik icraatlarına kaldığı yerden devam ediyor. Hatta yeni yeni suçlar eklediği suç listesi giderek kabarıyor. Geçtiğimiz günlerde basında yer alan haberlere göre Uşak'ta yayın yapan yerel Sevtek FM radyosunun sahibi S.Ş. Vali Ayhan Çevik tarafından tacize uğradığını açıkladı. S.Ş.'nin anlatımlarına göre Vali Ayhan Çevik kendisini telefonla arayarak Örencik Termal Tesisi için radyosuna reklam vermek istediğini söylemiş. Kendisi de bunun üzerine bu konuyu görüşmek üzere valilik binasına gitti-

ğinde vali tarafından tacize uğramış. Bu olay üzerine vali hakkında suç duyurusunda bulunan S.Ş; iş çevresinden gelen baskılar üzerine bu suç duyurusundan vazgeçtiğini de sözlerine ekliyor.

Bu olayın içinde bizim görevimiz elbette ki valinin bu olayı gerçekten yapıp yapmadığını araştırmak değil. Yaşananların asıl yönü Türkiye'de devleti temsil edenlerin ne gibi konularla basında boy göstermeleri ve bundan çıkarılması gereken sonuçtur. Günlük burjuva basını takip ettiğimizde çirkin bir yaşantının içinde olan, seçim dönemleri dışında halkı hatırlamayan, işkenceli, katil insanların devlet kademelerinde yer aldığını ve hatta üst düzey görevlere dahi getirildiğini görebiliyoruz. Halka yalan söylemeleri, IMF politikalarını

uygulayarak emekçi halk kesimlerini her gün biraz daha derinden etkileyen yıkım kararlarını almaları bir yana bu tür yüz kızartıcı suçlara isimlerinin karışması halk nazarında zaten bir güvenilirlikleri olmayan politikacıları iyice teşhir etmekte ve gerçek, çirkin yüzlerini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Vali Ayhan Çevik zaten tüm siyasetçilerin yaptığı gibi kendisinden bekleneni yapmış ve bu olayı inkar ederek kendisine bir komplo kurulduğunu iddia ederek bunu yapanlar hak-

kında yasal işlem başlatacağı tehdidini savurmuştur. Türkiye'de bazı insanların ünlülere sataşarak basında boy göstermeye çalışması alışıldık bir durum olsa da bir valiye neden ve kimin böyle bir kara çalmak isteyeceği olayın gerçekten yaşanmış olacağı şüphesini yaratmaktadır.

Bu yaşananlar ise halkın devlete ve onun görevlilerine olan güvensizliğini bir kat daha derinleştirmektedir. Zira halk kendisine zarar verenleri unutmamıştır/unutmayacaktır.

Emekle harmanlanan umut kitlelerle büyüdü

Bir ay gibi bir zaman dilimine sığdırdığımız “**Umudu Tohumca Büyüteceğiz**” adını taşıyan pikniğimizi 22 Eylül tarihinde yapmış bulunuyoruz. Elbetteki 22 Eylül tarihi bizim açımızdan piknik alanına yansıyan boyutuyla bir sonucu ifade etmektedir. Kampanyanın önemli bir parçası olan bu faaliyetin nasıl örüldüğü, kampanyanın kitlelere ne derece maledilebildiği sonuçları bakımından hedeflenenin yakalanıp yakalanmadığı, değerlendirmelerimizde baz alacağımız kriterler olmalıdır.

Genel süreç ve bundan bağımsız olmayan kendi sürecimiz açısından baktığımızda pikniğin önemini daha iyi görülebileceğini umuyoruz. Pikniğimiz; emperyalistlerin dayattığı yeniden yapılandırma programının katliamlarla yürürlüğe sokulduğu; tecrit ve izolasyonun F tipi hapisaneler inşa edilerek süreklileştirildiği, toplumun duyarlı-ileri kesimlerinin yoğun baskıyla sindirilmeye çalışıldığı, demokratik hakların kullanılmasına azgınca saldırıldığı, işsizliğin, yoksulluğun, umutsuzluğun, güvensizliğin büyütüldüğü bir sürecin üzerine oturmaktadır. Kürt ulusal hareketinin barış süreciyle birlikte güçlerini bu politika doğrultusunda harekete geçirdiği ve böylelikle reformizmin, düzen içiliğin giderek devrimci hareket içerisinde de alttan alta savunulmaya başlandığı, devrimci şiddetin ihtilalci ruhundan uzaklaşarak kitleleri sınıf mücadelesinin birer öznesi yapmak yerine kirli burjuva siyaset yapılan parlamentonun adres gösterildiği, silahlı mücadele ve gerilla savaşı yürüten devrimci hareketlerin ve Maoist partilerin terörist ilan edilerek kitlelerin gözünde prestij kaybetmesine çalışıldığı

bir süreci yaşamaktayız. Maoizm’de ısrarlı duruşuyla 30 yıllık köklü bir tarihe sahip olan Proletarya Partisi’nin tarihi de yaşanan bu gelişmelerden bağımsız ele alınamaz. İbrahim’den Mehmet’e uzanan bu şanlı tarih; Proletarya Partisi’ni sınıf mücadelesinde güçten düşüren badirelerle; her defasında kendini yeniden ayağa

tirmeye çaba gösteriyor.

Parti, sınıf ve önderlik bilincindeki kırılmaya işaret ederek Proletarya Partisi hem kendisini sınıf savaşımının kızgın pratiğine göre konumlandırmaya, hem de kitlelerin, devrime, sınıf savaşımına, partiye olan güvensizliğini ortadan kaldırmaya uğraş veriyor. 7 aylık kam-

ramayan statükocuları görmemizi de sağladı. Gönül bağıyla kendilerini partizanların yanında gören insanların çabasını, mahallelerde, sesimizin ulaştığı insanların coşkuya ortak olma isteğini, gençliğin, kadınların, işçilerin, emekçi memurların çağrımıza kulak verdiğini gördük. Bu coşkuyu elbetteki gerçek anlamda kitle çalış-

mı etkileyen bir faktör olmuştur. Doğal bir çekim merkezi yaratmıştır. Ancak olumlu bir tablonun ortaya çıkmasında yürüttüğümüz çalışmalar belirleyicidir. Pikniğin yarattığı hareketlilik, kitleler üzerinde yarattığı, olumlu etki, piknik programının eksiksiz yerine getirilmesi bundan sonraki etkinliklerimiz açısından önemli avantajlar doğurmaktadır. Herşeyden önce kitlelerin ve bu pratiğin bizlerde yarattığı güven duygusu daha somut kazanımları beraberinde getirecektir. Bu faaliyet süresince edindiğimiz olumlu izlenimler doğrultusunda kitlelerin yoğun katılım gösterdiği bölgeler, kampanyaya ilgi gösteren kesimler somut kazanımlar elde edebileceğimizi düşündüğümüz, yoğunlaşacağımız adresler olmalıdır. Olacaktır.

En geniş şekilde devrimci çevrelere, DKÖ’lere yaptığımız çağrılar piknik alanında devrimci dayanışma temelinde yankısını bulmuştur. Birçok kurum pikniğimize katılım noktasında duyarlı davranmış, stant açabilmiş ve kendi ürünlerini tanıtabilmiştir. Bu anlamıyla bir dizi eksikliğimize karşın kitlelerle kampanya ekseninde bir buluşma noktası yakalayabildik. Kampanyanın içerdiği siyasal mesajlar kitlelerde ve kendi bünyemizde bir coşku yaratmış, zirvelerdeki yoldaş sıcaklığını hissetmemize hizmet etmiştir.

Bu çalışma bizlere bir kez daha göstermiştir ki bilinçli, planlı, disiplinli, kolektif bir çalışma yürüttüğümüzde tüm eksikliklerimize rağmen başarılı olabilmemizin önünde hiçbir engel yoktur. Emek ve çaba verdiğimizde bunların karşılığını mutlaka ve mutlaka alırız. Önemli olan da budur.

doğrultmayı başaran cüretlerle doludur. Tasfiyeciliğe, kavga kaçkınlığına karşı Maoizmin bayrağını yükseklerde dalgandırarak Demokratik Halk İktidarı için savaşı ısrarla sürdürme azmini, kararlılığını hiçbir dönem yitirmemiştir. Bugün açısından, dün olduğu gibi kendi hata ve eksikliklerini görmede, özeleştirel tutum sergilemede kitlelere karşı açık olan Proletarya Partisi 30 yıllık tarihinin gelinen aşamasında sınıf mücadelesine istenilen düzeyde müdahale edemediğini söylüyor. Ve bugün bu gerçekliği değiştirmek için “İbrahim’den Mehmet’e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini” kendi bünyesine yedirmeye, içselle-

panya döneminin günceli bunun üzerine şekillenirken “Sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan” çağrısı bu kez de 22 Eylül’de geniş kitlelere ulaştı.

Piknik çalışmasının yapıldığı bir aylık zaman dilimi birçok açıdan öğretici olmuştur. Öncelikle kampanyanın başarı kazanmasına olumlu bir halka eklenebilmiştir. Piknik faaliyeti öncelikle kendi bünyemizde ilişkiye geçtiğimiz kesimlerde; semterde, işyerlerinde, demokratik kitle örgütlerinde bir hareketlenme canlılık yaratmıştır. Bu faaliyet aynı zamanda harekete geçirme yönündeki duruşumuzu, bünyemizdeki canlı ve diri öğeleri, iş yapar gibi gözükerek ortaya bir değer çıkar-

ması yürüttüğümüz, kapı kapı dolaşarak yaptığımız bilet çalışmalarında görebildik. Çeşitli propaganda araçlarıyla kitlelere giderek hedeflenen kitle sayısının üzerinde bir katılım sağlanmıştır. Özellikle içinde bulunduğumuz süreç, mevsim koşulları, seçim atmosferi vs. gözünüzde bulundurulduğunda pikniğe katılım, ilgi oldukça yoğun. Bu çalışmalar sırasında özellikle semterlerde seçimlerdeki boykot tavrımızın nedenleri, niçinleri üzerinde tartışmalar yapılmış ve bir verim yakalanmıştır. Bu haliyle bizim açımızdan bir başarı ve kazanımdır.

Piknik programında ki sanatçıların seçimi elbetteki katılı-

PARTİZAN

30. yılın coşkusu ile umudu kitlelerle paylaştık

“İbrahim’den Mehmet’e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan” adını taşıyan kampanya çerçevesinde Tohum Kültür Merkezi de “Umudu Tohumca Büyüteceğiz” diyerek 22 Eylül’de Gebze Denizliköy’de kitlelerle buluştu. 30 yıllık şanlı tarihin bilinci ve kararlılığıyla harmanlanan birliktelikte hakim olan kitlenin coşkusuydu.

Umudu tohumca büyüyenler, dostlar, yüreği Partizanca sevdalanlar bir kez daha buluştu. 30 yıllık şanlı tarihin bilinci ve kararlılığıyla harmanlanan birliktelikte Gebze Denizliköy’de hakim olan kitlenin coşkusuydu.

“İbrahim’den Mehmet’e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan” adını taşıyan kampanya çerçevesinde **Tohum Kültür Merkezi (TKM)** tarafından organize edilen **“Umudu tohumca büyüteceğiz”** pikniğinin programı 12:00’de başladı.

Efelerin zeybeği, Karadeniz’in horonu, Kürdün halayı, Çukurova’nın güzellmeleriyle çeşitli ulus ve milliyetlerden oluşan emekçi, yoksul halkın umudunun, Tohum Kültür Merkezi’nin pikniğinde 30. yılın coşkusuyla harmanladığı merhabaların ardından devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı.

TKM bünyesinde çalışmalarını sürdüren **Gulasor Halk Oyunları** ekibinin gösterisi programa başından coşkulu bir atmosferi hakim kılarken, açılış konuşmasını ise **İşçi-köylü gazetesinden Ufuk Balçık** yaptı.

“Bundan 30 yıl önce yeşil gözülü yiğidimiz, komünist önderi-

miz, **İbrahim Kaypakkaya** 24 Nisan 1972’de düşüncelerini somutlarken, halkın kurtuluşu yolunda **Kurmay Gücün** ve **Şah Damarının** ne olduğunu anlatırken ve kurmay gücün önderliğinde sömürüye, zulme ve emperyalizme karşı duran, ülkesinin bağımsızlığını isteyen tüm sınıf ve katmanların birlikte hareketinin gerekliliğini savunurken işte hep bu gerçeklik üzerinden hareket etti.

Ezilenlerin, ezenlere karşı sınıf bilinçli örgütlenmiş emeği üzerinden sosyalizme oradan da sınıfsız topluma varacağını söyledi.” diyerek, insanca yaşam isteyenlerin egemenlere karşı esasta kendi yurdunda genelde de tüm dünyada mücadele etmesi gerektiğini ve bunun her zamankinden çok daha fazla bir zorunluluk olduğunu belirtti. Konuşmasında F tipi hücrelere, AB aldatmacasına, IMF politikalarına ve halkın örgütsüzlüğü konusunda devrimci ve komünistlerin yetersizliklerine değinen Balçık **“Şan olsun 30. yıla”, “Parti ve kitlelerle her şey mümkün”, “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi”** sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Türküleriyle, ezgileriyle sevdalı yüreklerle sıcacık bir soluk

leriyle geziye ayrı bir coşkunluk taşıdı.

Şair-fotoğrafçı Mehmet Özer’in kitlenin alkışları arasında yaptığı konuşma sloganlarla karşılanırken; **Ölüm Orucu** gazileri ve şehitleri bir kez daha dillere konuk oldu. Hapishanelerde direnenlerin; insanlara yaşamanın ve ölmenin ne anlama geldiğini halk uğruna ölüme nasıl ateş topu gibi gidildiğini öğrettiğini söyleyen Özer, asıl alkışların **Ölüm Orucu** savaşçılarına olması gerektiğini belirtti. **“...Ve şimdi o ateş kanatlı kartalların şarkısını birlikte söylüyoruz/ 30 yaşındayız, 30 yıl sonra bile dün yaşamış gibi cesur ve cüretkârlız/... /30 yıl sonra yoldaş ölüleriyle doldu gözlerimiz/ bir an olsun duraksamadık, ödün vermedik/ Geçmişe bağlayan kahreden acıla-**

olan Tohum dostu **Ekrem Ataer** yine kitlenin yanbaşındaydı. “30 yılın coşkusuyla merhaba”larla türkülerine başlayan Ekrem Ataer, büyük bir coşkuyla karşılanırken, Suna Aras’ın hapishaneden gelen mektuptan şiirleştirdiği dizeleri, ezgilerle birleşince Ataer’e kalabalık bir koro eşlik etti.

DDSB, Okmeydanı İşçi-köylü okurları, İstanbul Yaşam Evi direnişçileri, ATİK, Kocaeli Bölgesi Devrimci Sosyalist Bağımsız Adayları, ATİGF’in geziye ilişkin mesajlarının ardından Kürte ezgilerin usta grubu **Koma Agire Jıyan** büyük bir coşkuyla karşılandı. Kitlenin ayakta dinlediği, Agire Jıyan halay türkü-

ra...” diye başlayan şiir esintisi Özer’in duygularını kitleye taşıdı.

Kayabaşı Tuncelililer Derneği Minikler Folklor Ekibi oyunlarıyla yine kitleyi sahneye topladı. **Esenyurt Ekmek ve Adalet Dergisi, Tuncelililer Dergisi, Yurtsever Gençlik, Devrimci Demokrasi, Özgür Düşün, İşçi Gazetesi, YÇKM, Açılım Hukuk Bürosu, Ankara ve Bursa’dan İşçi-köylü, YDG ve Partizan okurları, Kayabaşı Tuncelililer Derneği Gençlik Komisyonu, Esenyurt Tuncelililer Derneği, Gebze Tuncelililer Derneği, GOP Tuncelililer Derneği, Tutsak babası İbrahim**

Yılmaz, Sakarya YDG, Söğütlü Köyü Yardımlaşma Derneği, Özgür Üniversite ve F Tipi tecrite karşı Alibeyköy Direniş Evi’nin mesajlarının ardından öğlen yemeği için ara verildi.

Programın ikinci bölümü **Gulasor Halk Oyunları Ekibi**’nin Adıyaman Yöresi oyunları ile başladı.

Kitlenin büyük bir heyecanla beklediği **Grup Çığ**; insanları bir araya getiren değerlere sahip çıkanları, yaratıcıları selamlayarak türkülerini dillendirdi. Karadeniz türkülerini horon havalarmı estiren **Kazım Koyuncu** yine büyük bir ilgiyle dinlenirken, kolkola halaylar, horonlar çekildi.

Ölüm Oruçlarında zorla tedavi saldırısına maruz kalan ve tahliye edilen **Sait Oral Uyan**’ın sürece ve hapishanelere ilişkin konuşması, **“İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Devrimci tutsakları onurumuzdur”** sloganlarıyla karşılandı. Oral’ın konuşması kitleye duygulu anlar yaşattı. Gök-yüzünün bir avuç bırakıldığı, isyan çılgınlıklarının kör hücreleri parçaladığı zindanlara, Ölüm Orucu’ndayken zorla müdahaleyle sakat bırakılan direnişçilere “merhabalar” gönderen Uyan, Ölüm Orucu’nda ölümsüzleşen **Nergiz Gülmez** ve **Muharrem Horoz**’u da selamladı.

Programda son olarak sahne alan **Güneşe Türkü** Partizanca türkülerini dillendirirken kitlede yine coşkun bir hava hakimdi. Güneşe Türkü’nün ilk parçasının ardından pikniğe ilişkin **Halk Savaşçıların** mesajı kitlenin sloganlarıyla karşılandı.

“Kitlelerle buluşma coşkunluğumuz bizleri bir adım daha ileriye götürürken, düşmanın her türlü komplosunu boşa çıkarıyoruz. Şanlı yürüyüşümüz bu bilinçle devam ediyor. Sizlerin de bu kampanya için canla-başla çalıştığınızı yüreğimizde hissediyoruz. Ve bu çerçevede düzenlediğiniz pikniğinizi selamlıyoruz” şeklinde biten mesaj uzun süre alkışlandı.

Gerilla sıcaklığını Gebze Denizliköy’e taşıyan mesajın ardından türkülerine devam eden Güneşe Türkü söylediği coşkulu halay parçalarıyla programı noktalandı.